

Alles was männer spass macht
ULRICH
torso

NEDÁ SE NIC DĚLAT, ALE ŘECKÁ MYTHOLOGIE JE STÁLE ZDE A STÁLE OVLIVŇUJE NAŠE POSTOJE VÍCE, NEŽ JSME SI OCHOTNI PŘIPUSTIT, o čemž se Ulrich přesvědčil na příkladu více než živém.

Začátkem dubna, dva tři dny před příletem sběratele Liszky z delší zahraniční cesty, se Ulrichovi přihodila divná věc. Občas, zejména když byl unaven, ať už důvodem bylo cokoli, měl ve zvyku vyjít si na delší procházku podél Dunaje. Tentokráte si potřeboval provětrat hlavu od všech těch únavných záležitostí, do nichž se nějak samovolně zapletl a jejichž posledním zlatým hřebem bylo nečekané objevení se Claudie před jeho domem. Byl opravdu příjemný den a odpoledne, kdy krácel kolem do hněda zakaleného Dunaje, jehož mohutný proud přitahoval Ulrichův pohled, se teplota vzduchu pohybovala kolem dvaceti stupňů Celsia, takže Ulrich si vykračoval v rozhalené bílé košili. Pěkné počasí vylákalo ven nejenom Ulricha, takže potkával spousty lidí, někteří si vyjeli na výlet na kole, někteří uháněli po samostatné stezce vedoucí paralelně s cestou pro pěší na kolečkových bruslích. Potkával rodiny s dětmi, důchodce, pubertáky s velkými sluchátky na uších lomčující sebou v rytmu nějakých hitů. Vysoko nad jeho hlavou občas proletělo letadlo a právě jeden takový pohled vzhůru mu připomenul, že se za dva dny bude muset sejít s Liszkou a pobavilo ho pomyšlení na to, jak asi bude tento starý intrikán reagovat na Claudiin nečekaný příjezd. Vůbec bych se nepodivil, kdyby o tom již byl zpraven. Kdo o jejím útěku věděl zcela jistě, byl hrabě Auerbach a Ulrich správně tušil, že tento vlivný muž zřejmě neodbude odchod své milenky jenom nějakou nezávaznou poznámkou a bylo mu jasné, že dobrá rada od staršího přítele mu přijde vhod.

Opět se zastavil, aby se potěšil pohledem na proměnlivý a burácivý tok Dunaje, když tu zaujala jeho pozornost postava ležící téměř na břehu řeky. Také si všiml, že hned kolem ní vede cyklostezka, po níž mezitím projelo hned několik cyklistů v pěkných sportovních úborech na pěkných a patrně drahých kolech. Zamířil tedy k ležící postavě, překročil cyklostezku a zjistil, že viděl opilého spícího muže velmi zanedbaného zevnějšku. Muž mohl mít snad padesát let. Byl nevelkého vzrůstu a Ulrichovi mohl být tak po ramena. Měl odřený, vyhublý obličej. Ulrich se nad něj naklonil a v tom okamžiku onen záhadný spáček otevřel oči. Nějak tak líčil onu událost Ulrich Liszkovi, když spolu už probrali Claudiin následující postup v tomto delikátním případě. Opět seděli ve své oblíbené kavárně Palfy, pili dobré

espresso a Ulrich si k Liszkovu roztrpčení pokušoval jednu cigaretu za druhou, ačkoli zas tak silným kuřákem nebyl.

„Ulrichu, vy mne s tím zatraceným kouřením jednou přivedete do hrobu. Dokážete si vůbec představit, jaké je to utrpení sedět tady vedle vás a trpět jako vůl na porážce. Nepřestávejte nikdy kouřit a vyhnete se spoustě problémů. Ale obraťme list, co ten Polák, kterého jste objevil u řeky, jak mu je?“

„Já mám pocit, že je to snad rovnou zatoulaný Odysseus, protože jeho příběh se vcelku podobá tomu, co prožil při návratu od Tróje náš vychytralý Řek. To vám ještě vyličím podrobněji, protože na tom opravdu něco je. Teď už vypadá o něco lépe, bydlí v jedné ubytovně a přes jednoho známého jsem mu opatřil práci v zahradnictví, pochopitelně na černo, ale snad se to brzy legalizuje, pokud mi s tím pomůžete. Musím přiznat, že v těchto ohledech si umíte vždycky dobře poradit a že naprosto přesně víte, komu a kdy máte zavolat a vyplývá mi z toho přesvědčivý závěr, že navštěvování různých filatelistických spolků má své opodstatnění.“

„Jak to proboha myslíte s těmi filatelistickými spolky, vždyť já právě filatelisty přímo nesnáším?“

„Ale pochopitelně, že jsem to myslel obrazně a chtěl jsem vám jenom touto pochybenou metaforou naznačit, že jste si díky svým sběratelským aktivitám stačil v průběhu let nadělat spoustu užitečných známostí“.

„Dobrá, máte pravdu, něco s tím Polákem provedeme, když mi tvrdíte, že to stojí za to a že to není odepsaný případ, ale povídejte, co má prosím vás nějaký zatoulaný muž, Marek pokud se nepletu, co dočinění s mým zamilovaným Odysseem? Mimo jiné má pěkné křestní jméno.“ Ulrich si upil kávy a přisvědčil, že to tedy opravdu má, evangelista Marek na břehu Dunaje, ano, ano, to je kuriózní situace, ale tento muž se právě již poněkolkáté pokusil vrátit domů do Polska a již poněkolkáté se mu to nepovedlo, ale to je opravdu dlouhá historie, takže vás s ní seznámím pouze ve stručnosti, ale pokud byste chtěl, může vám to povědět sám. Pokud se normálně obleče, můžeme ho příští neděli přibrat a může si tady s námi dát něco k jídlu a uvidíte, že nebudete litovat. Konec konců by nám třeba ještě mohl být k něčemu užitečný, protože každopádně na nějakou dobu zase ztratil chuť se vrátit domů. Potom tedy Ulrich vyličil Liszkovi Polákovu historii, s níž nás ve vhodném okamžiku a na vhodném místě seznámí on sám a potom se ještě zmínil o hudebním géniu Janitzkovi a Liszka na to jenom poznamenal, že vidí, že Ulrich tady opravdu nezhálel.

V průběhu následujícího týdne bylo příjemné jarní počasí, což se projevilo nejenom na rtuťových sloupcích pokojových teploměrů, ale také v tom, že značná část vídeňského ženského obyvatelstva si vyměnila šatník, takže pozorovatelé vnímaví pro tzv. ženské vnady mohli potěšit své oči pohupujícími se poprsími, dlouhými i krátkými nohama a ne jeden z nich mohl konstatovat, že navzdory některým současným trendům bujících zejména v některých ženských kruzích ve Spojených státech, stavějících ženy na roveň mužům, je všechno v pořádku, protože alespoň větší část místních žen se stále řídí hlasem přírody a ne nějakými přitroublými feministickými studiemi a také Claudie, když se připravovala na schůzku s Liszkou a zatoulaným polským Odysseem, byla poslušna svých zdravých instinktů a správně si vybrala ze svého šatníku slušivý kostýmek s krátkou sukní a vypasovaným sáčkem s hlubokým výstřihem zdůrazňujícím její nádherné poprsí, na což reagoval Ulrich tím, že ji zezadu objal a začal ji líbat na krk a rukama se snažil dostat pod její kalhotky a dozvěděl se při tom, že je strašně prase, což ale zřejmě myslela Claudie pouze obrazně, protože nakonec mu ochotně vystavila svůj zadeček orámovaný vyhrnutou sukní a Ulrich měl tak uvolněnou cestu k tomu, aby ji doslova pořádně omrdal.

Do české restaurace poblíž nádraží Sudbanhof jel Ulrich s Claudii svým vozem a po cestě se zastavili pro Liszku a vyzvedli si na jednom předměstí, kde také bylo ono zahradnictví, Marka, který již opravdu vypadal podstatně lépe než před týdnem. Ještě v autě se Claudie

zeptala Liszky co ho vedlo k rozhodnutí zajít právě do české restaurace a ještě k tomu právě téměř nádražní.

„Milá přítelkyně, ze dvou důvodů. Za prvé tam dobře vaří a za druhé se tam náš polský přítel bude cítit přeci jenom trochu lépe, než v nějakém předraženém podniku v centru. Navíc to není žádný pajzl, ale opravdu normální podnik, takže se nemusíte obávat nějakých nepřístojností, které jinak ve vaší okouzující přítomnosti vždy nějak samovolně vyvstávají, ale tohle to nemyslím jako výtku, nýbrž jako hlubokou poklonu a doufám, že Ulrich se k vám chová jako dobře vychovaný kavalír. Pokud ne, klidně si postěžujte. Já už mu domluvím.“ Ulrich musel Liszkovi poděkovat za jeho dojemnou starost a ubezpečil ho, že Claudie nemá sebemenší důvod ke stížnostem a ta se smíchem poznamenala, že je více méně spokojena, že pan doktor je pozorný, jenom by si mohl dívat větší pozor na to, kam si odkládá ponožky a jiné součásti svého oděvu. Marek jenom tiše seděl a nestačil se divit téměř zázračné proměně jeho osudu, která ho potkala v Ulrichově podobě na břehu Dunaje.

V České restauraci Prag se jenom potvrdila ona věčná přítomnost ducha starého Řecka v duchu evropského civilizačního okruhu, neboť Polákův životní příběh skutečně tu a tam připomínal Odyssea schovaného do křoví na pobřeží ostrova Fajáků. Marek se svými hostiteli domlouval tu německy, tu polsky a také občas použil lámanou ruštinu. V jeho podání přeloženém do přijatelné hovorové řeči to vypadalo následovně.

Liszka se tedy nakonec, když již měli oběd za sebou a na stole před nimi stálo několik püllitrů s plzeňským pivem, zeptal Marka, proč vlastně opustil svoji vlast a zamířil někam pryč do nejistoty okolního světa.

To máte tak pane, já jsem si svého času, může to být tak před deseti lety, ještě žil docela dobře. Bydlel jsem v Sanoku, víte to už je poblíž hranice s Ukrajinou, vozil jsem pro ukrajinské obchodníky v nákladáku zboží od nás k nim. No byly to různé kšefty a hlavní bylo přejet přes jejich hranici. Což o to, to zboží bylo v pořádku a měli ho od nás i proclené, ale ty kurvy celnické, teda na jejich straně by stejně mohly dělat **problémy a proto mi Vasil,**

Nakonec jsem už jezdil jenom pro jednoho, ale to byl frajer, dal tisíc dolarů na úplatky a já jsem těm sviním zaplatil pět set a pět set mi šlo do kapsy, ale zboží se dostalo k nim a také jsem to vždycky v pořádku dovezl až do Lvova nebo třeba taky do Kyjeva, jednou jsem to vezl až do Oděsy. Ten Vasil se opravdu rozjel, takže v Polsku nakoupil klidně za sto tisíc dolarů, takže nějaká ta pětistovka ho nemohla rozhodit. Ten byl dobrej, a když jsme jeli pro zboží, já nevím, třeba pro spodní prádlo a rifle a punčochy do Varšavy, tak mi zaplatil ubytování a šli jsme spolu za kurvama a musím vám říci, dáma promine, že polský děvky nejsou špatný, a pak jsme chlastali na pokoji a s ním to šlo až na doraz, no chlastali jsme pořádně, ale bez toho to nešlo a na Ukrajině bych bez vodky byl úplně znemožněnej, ale pak Polsko vstoupilo do toho zasranýho šengenu a na hranicích se to nějak posralo. Vasil to asi taky někde přehnal, protože v Kyjevě ho někdo sejmul, asi nějaký obchodní partner. Takže jsem postupně přišel o prachy a jeden kámoš mi poradil, že se přes sezónu dají nějaký prašule vydělat při sklizení rajčat a tak jsem ještě s několika kamarády odjel do té podělané Itálie, ale tam jsme si naběhli na pěknýho čuráka, omlouvám se madam, ale vážně mi to nějak ujíždí a nejsem zvyklý hovořit s ženskýma, to tlustý italský prase nás nechalo spát pomalu někde v chlívku a nakonec nám nedal ani liru, teda nakonec dal, protože jsem mu řekl milej Stefano, buď vyplázneš aspoň něco, nebo ti narvu prdel těma tvejma podělanýma rajčatama. Byl jsem fakt nasranej a řekl jsem si, že se vrátím domů, ale nějak jsem po cestě ztratil doklady a bez papírů je člověk nahranej. A tak jsem v té Itálii zůstal, dělal jsem všechno možný a po dvou letech té černoty jsem měl pár eur v kapse a řekl jsem si, že zajedu na polský konzulát do Vídně, aby mi tam teda ty papíry zase udělali a taky že jo, ale když už jsem je měl v kapse, napadlo mi, že vlastně nemám důvod se vracet domů, protože manželka mi už dávno dala kopačky a navíc jsem zase neměl ani vindru, takže jsem se tak poflakoval podél Dunaje, až

někde u Lince, jsem si našel práci u jedné sedláka. No byla to kurva, ale měl jsem kde spát a nějaký ty prachy se z něho taky vysypaly, ale po nějakém čase mě zkrátka ten chlap i s tou svojí podělanou fuchtlí začali srát, račte prominout, ale já fakt ty Rakušáky nemusím, nosy mají nahoře, myslí si bůhvíco, blbý řeči to má, že Poláci jsou pól a Češi jakbysmet, tak jsem ho poslal i s tou krávou do prdele a odjel do Prahy, tam jsem dělal zedníka a na stavbách a uklízel baráky a vůbec, chvíli jsem spal na ubytovně, chvíli pod mostem a tak jsem to tam vydržel několik let, dokonce jsem měl možnost zajet si domů, napsal mi bratr, ať přijedu. Koupil jsem si lístek na autobus, ale v Českém Těšíně mně zase došlo, že ne, nemůžeš tam jet, vždyť jsi úplná holá prdel a takhle se tam nemůžeš ukázat a tak jsem si řekl, že Rakušáci jsou sice hovada, ale vydělám si tam víc, než v těch Čechách a ti Češi jsou taky pěkný vydřiduši, ale tady to se mnou už šlo jenom z kopce, nějak už mně docházely síly a já se dal na chlast a drobné krádeže a tak mne našel pan doktor a...asi za týden volal Walter, Ulrichův známý a majitel onoho zahradnictví, že Marek nepřišel do práce a že je pryč. Ulrich se ho zeptal jestli třeba něco neukradl, ale Walter mu sdělili, že ne, že zkrátka zmizel a Liszka k tomu pouze dodal, že příště by si Ulrich měl dávat větší pozor na to, koho pozve na oběd a že by si měl příště dobře rozmyslet s kým se stýká a při té příležitosti se zeptal, jak to vypadá s tím hudebním skladatelem, že by se s ním rád sešel, protože umění je mu přeci jenom trochu bližší než nějaký potulný rozumbradov, ale nic ve zlém, byl to sympatický chlapík a jeho charakteristiky byly sice pádné, ale v mnoha případech velmi přiléhavé. Ulrich mu do telefonu sdělil, že se tedy pokusí s tím Janitczkem domluvit schůzku a ještě se zeptal, jestli Liszka neví něco o Auerbachovi.

„Tak to vám povím osobně. Chápu, kam směřujete, a mohu vás uklidnit, není to tak horké, jak to na první pohled vypadá, konec konců, Claudie byla sice jeho přítelkyně, ale placená, takže jenom trochu netradičně přerušila pracovní poměr. A mimojině jak se má naše modelka?“ Ulrich, který ji sice měl rád, nebyl zase tak úplně nadšený, že se k němu rovnou nastěhovala, ale co měl dělat, jenom poznamenal, že momentálně je někde v Itálii, kde fotí pro nějaký časopis.

„No to si dokážu představit, co to bude,“ pravil Liszka.

Takže se rozloučili s tím, že Ulrich mu zavolá až bude vědět, jak to bude s Janitczkem a že se před tím ještě sejdou, aby se poradili, jak na Auerbacha a konec konců jak dál s celou Kundáníí.

SKLADATEL JENITCZEK SEZNAMUJE LISZKU S MODERNÍ VÁŽNOU HUDBOU A DOJDOU TAK K POZNÁNÍ, ŽE NA TOM NĚCO JE

Ulrich se tedy pokoušel na druhý den Janitczkovi dovolat, ale zjistil, že je to téměř neřešitelný úkol hodný řeckého héra. Nebylo to pro něj zas takové překvapení, když se mu v průběhu dne při jeho marných pokusech ve sluchátku stále ozýval obsazovací tón, neboť od Krause dobře věděl, jaký je to samorost a samotář, ale jen tak naslepo jet někam na okraj města se mu nechtělo, zejména když výsledek byl nejistý, byť náš poustevník většinu času proseděl ve své garáži, stávalo se mu, že zničehonic vyrazil na celodenní potulky. Zavolal tedy do kanceláře Krausovi, aby se s ním poradil a kupodivu nebylo to marné úsilí. Kraus mu nejprve potvrdil to, co již dávno věděl, že dovolat se tomu chlapovi je prostě absolutně nemožné, ačkoli mobil vlastní, ale má ho věčně vypnutý. Ale Krause náhle osvítil Duch Svatý a vzpomněl si, že poměrně nedávno viděl Janitczka telefonovat. Na to řekl Ulrichovi, ať má chvíli strpení a že mu ještě zavolá zpět. A skutečně ani ne za půl hodiny zazvonil v kapse Ulrichovi telefon, a když přijal hovor, uslyšel vítězoslavného Krause, který mu pravil, že zjistil, že Janitczek jednou týdně volá své matce a nejpravděpodobněji vždycky ve čtvrtek někdy odpoledne, takže v tuto dobu má telefon určitě zapnutý.

„No to ti tedy děkuji, takže mi chceš sdělit, že jediná šance, jak se na něho dostat, je až popozítí.“

Celé čtvrtední odpoledne to tedy zkoušel znovu a znovu a nakonec mu přálo štěstí a konečně zaslechl v mikrofonu svého aparátu hrubý Janitczkův hlas a Ulrich o sobě v tento okamžik říci, že je skutečným dítětem štěstěny, neboť Janitczek by ke všemu ještě mírně nahluchlý, takže by stejně žádné vyzvánění slyšet ani nemohl už jenom proto, že ho měl stejně vypnuté, ale při neobratném zacházení se svým přístrojem zmáčkl omylem jakési tlačítko a spustil si tzv. vibrační mód, tudíž mu telefon v okamžiku Ulrichova telefonátu začal vibrovat v zadní kapse jeho prošoupaných manšestráků. Takže se začal ošívát a osahávat a nadávat, kurva co to do prdele zase je, až vytáhl z kapsy telefon, který mu poskakoval v ruce jako nějaká právě ulovená štika a opět zmáčkl jakési tlačítko a Ulrich zaslechl kurva, co to má být, já se z toho vážně poseru a Janitczek zaslechl jakési hučení a přiložil si aparát k uchu a tak došlo k tomu, že po vyslechnutí informace, že jistý Liszka vlastní Beethovenovy hudební záznamy, neochotně souhlasil, že by tedy snad tedy mohl zítra navečer přijet.

„Přijďte a uvidíte, že nebudete litovat. Tak tedy na shledanou.“

Ulrich položil telefon na svůj psací stůl a hluboce si oddechl a pomyslel si, že ani netušil, jak můžou být někdy i ty nejobyčejnější věci tak neskonale obtížně proveditelné.

Těch několik dní, které to trvalo, než se Ulrich dovolal Janitczkovi bylo ovšem nabito i mnoha jinými pozoruhodnými událostmi. Ještě ten den, kdy volal Ulrichovi ohledně Janitczka, volal Liszka Auerbachovi, ten následně volal Ulrichovi a potom volal Ulrich Claudii a ta poté zavolala Auerbachovi a ten ještě zavolal Liszkovi a druhý den volal opět Liszka Ulrichovi, který si mu postěžoval na problémy dovolat se hudebnímu géniovy a také se zmínil o svém hovoru s Auerbachem, který byl poučný v nejednom ohledu a pro někoho, kdo ještě neovládá jisté diplomatické nuance vyjednávání, by možná bylo prospěšně se s ním seznámit, ale nejsme tady od toho, abychom někomu příliš ulehčovali život, takže to necháme plavat. Každopádně úterní Liszkův hovor byl pln nadšení z toho jak se věci vyvíjejí přesně podle jeho odhadu a „v tom spočívá veliké umění obchodu poposunout věci přesně tam, kde je chcete mít a věřte mi, tohle to vás na žádné vysoké škole nenaučí, čímž nechci snižovat vaše zásluhy, ale ještě bych se rád zeptal na toho našeho morouse?“ a odpovědi se dočkal až ve čtvrtek, když mu Ulrich konečně mohl říci dobrou zprávu: „že sice nezněl příliš nadšeně, ale souhlasil, že se s námi setká zítra kolem šesté navečer tady u mě.“

Liszka spokojeně podotknul „a jistě se to zlomilo v okamžiku, když jste se zmínil o těch Beethovenových rukopisech?“

V pátek přijel Liszka k Ulrichovi již kolem čtvrté odpoledne, takže měli dostatek času probrat věci kolem Claudie a Auerbacha a také to, jak Liszka pochodil na své služební cestě. Přesně v šest zazvonil domovní zvonek a Liszka zvolal za Ulrichem odcházejícím otevřít hostu, že je úžasné, jak dochvilný je ten starý neruda a že to vážně oceňuje. Mezitím, než se Ulrich i s Janitczkem vrátil do přijímacího pokoje, pečlivě připravil svoji aktovku tak, aby byla jasně viditelná a upoutala návštěvníkovu pozornost.

Ulrich po chvíli uvedl hosta do přijímacího pokoje a potom následovalo obřadné seznámení Janitczka s Liszkou. Poté se naši přátelé rozsadili do klubovek a to tak, že každý měl vyložené nadosah svoji skleničku a tentokrát se podával koňak. A tak ponoření do časových a prostorových souvislostí vyjádřitelných třeba oním a pak a potom a za chvíli se rozvinul zajímavý rozhovor odrážející již svým rozvinutím jeden zajímavý fakt, že vše nějak plyne a mění se a tím pádem na sobě nese znamení času, vždyť i samotný předmět jejich rozhovoru, totiž hudba, byl by bez rozvinutí v čase naprosto nemyslitelný, ale i v ní je možno jistým způsobem vyjádřit, že pokud se něco mění stále tímž způsobem, nakonec to splaskne do nehybnosti představitelné na způsob čistého geometrického bodu.

Jelikož hudební skladatel Janitczek byl člověk, který si nebral příliš servítky, stalo se, že v jistém okamžiku, kdy se hovořilo právě o CERNU a o tom, že právě tohle zařízení je snad

nejčistším projevem násilnického charakteru vědy, neboť, co už může být násilničtějšího než rozbití různých partikulí při tak nepředstavitelně vysokých energiích, vyjádřil, že přesně tak se chovají lidé ovládající svými majetky tento svět a mířil tím také na Liszku a ten si toho při svém ostrovtipu nemohl nepovšimnout a tak milému Janitzzkovi zcela bez servítků neservíroval co si o tom myslí také on.

„To máte, milý pane samozřejmě pravdu, že mezi lidmi ve vysoké politice nebo také v obchodních a finančních sférách se pohybují hotové příšery, které doslova myslí jenom na svůj prospěch, ale kupodivu také oni musí při svých nepěkných a zjištěných operacích brát ohled na své okolí, protože pokud by to s tím přehnali, mohlo by se jim to setsakramentsky vymstít. A musím bohužel přiznat, že právě naše rozviklaná současnost je na tom momentálně tak bídně, že některé tyto obludy ve své samolibé povýšenosti opravdu překročily pravidla hry a bude-li to tak pokračovat dál, můžeme se nadít pouze pěkného průseru. Na druhou stranu, ale přeci jenom musíte při hodnocení světa, který vlastně vůbec neznáte, postupovat poněkud opatrněji než jak jste nám to právě předvedl, protože i mezi těmito zavrženíhodnými jedinci se vyskytují lidé, kterým kupodivu není stav našeho světa úplně lhostejný. To máte tak, jako bych se já pustil do hodnocení hudby a výkonů různých hudebních skladatelů, řekněme za posledních tří sta let, a pověděl bych vám při tom, že současná populární hudební produkce, kterou můžete bohužel už slyšet doslova na každém rohu nebo dokonce již také v některých kavárnách, což je mimořádně iritující a z toho by mne opravdu někdy trefil šlak, je vyvrcholením celého toho třistaletého vývoje a teď už to s ní půjde jenom z kopce, což je opravdu můj pocit, protože podívám-li se na programy různých hudebních festivalů, jak jsem to konec konců nedávno učinil v případě Pražského jara, zjistím, že na programu jsou povětšinou klasické kusy, já nevím Haydn, Beethoven a tak. A položím si potom oprávněnou otázku, kde je ten božský vzlet, ta nadpozemská nádhera a krása, kde jsou ti geniální hudební skladatelé? Ale neberte si to prosím vás osobně. Určitě se mýlím, protože o současném dění ve světě hudby toho vím příliš málo na to, abych mohl vynášet nějaké kvalifikované soudy o tom, co se v něm děje jako mohu jen stěží něco dodat k popisu dění někde na úrovních deset na mínus dvacátou třetí nebo mínus sto dvacátou třetí.“

Tady na chvíli vstoupil do Liszkovy řeči Ulrich, který ho upozornil, že kdyby dokázal něco podnětného říci právě k dění na úrovni mínus sto dvacet třetí, byl by patrně roven Bohu, za kteréžto přirovnání Liszka Ulrichovi poděkoval, že to je to poslední, co by si přál, aby se mu přihodilo, že i teď už má hlavu k prasknutí z těch jejich záležitostí natož, aby v ní byl schopen přechovávat takříkajíc úplně vše. Jenizczek potom dodal:

„Nechtěl jsem se vás, pane Liszko, nikterak dotknout, ale v mých představách jste vystupoval jako někdo, kdo kupuje na dřevo desítky mistrovských pláten jako by to byla nějaká kulatina a k tomu si sem tam odskočí na kus řeči do Davosu, aby si přátelsky poklábosil s muži na své úrovni, protože nějaké hemžení v údolí je patrně mimo jeho obzor, ale opravdu o vás noc nevím a omlouvám se za svoji předpojatost a budu jenom rád, pokud mi můj jistě pokřivený pohled upravíte. A s tím světem v prdeli, jak tomu s prominutím říkám já, je to vážně poněkud složitější a nejhroznější je, že si člověk při pohledu na současný vývoj může jenom s pokrčením ramen říci, ono se to prostě nějak vyvinulo a začne-li pátrat po onom PROČ, dojde do bludiště postaveného z desítek ba stovek různých historických, politologických a sociologických a dokonce i filosofických výkladů, proč právě z Evropy vzešlo to, s čím se nyní potkáváme pomalu již na celém světě včetně papeže a Ježíše, což by v tom druhém případě snad ještě nebylo to nejhorší. Před chvílí jste se zmínil o současné hudbě a tázal jste se, jaká vlastně je. Možná víte, že já osobně jsem z celého toho hudebního provozu naprosto stáhl, protože mne celé to dojemné hemžení ve fracích přestalo bavit a to z mnoha různých důvodů. Stáhl jsem se do své garáže a neříkám, že by to byl právě nejšťastnější krok mého života, ale měl jsem tak alespoň příležitost se plně ponořit do skládání a věřte mi, nemusíte být nějaký fantastický inovátor, abyste i s klasickými hudebními prostředky dospěl

k zajímavým výsledkům. Víte co, vypadám sice jako dřevorubec, ale v podstatě jsem dost citlivý člověk a kdybych jím nebyl, těžko bych se mohl věnovat právě hudbě a musím vám říci, že ze stavu, v němž se nalézáme my všichni jako lidstvo, jsem pramálo nadšen. Jen si kupříkladu připomeňme devadesátá léta tady u nás v Evropě a podívejme se na Balkán. Sledovali jste ty události spojené s rozpadem bývalé Jugoslávie? Určitě ano. Napsal jsem několik skladeb věnovaných těm hrůzám a rád bych vám je někdy přehrál a možná by se dal využít i váš vliv, aby se nakonec někde odehrály a možná by z toho mohlo vzejít něco dobrého pro ty lidi tam.....“

CO VŠECHNO SE VÁM MŮŽE PŘIHODIT, KUPUJETE-LI SI IKONU ZE
SEDMNÁCTÉHO STOLETÍ. LISZKA, ULRICH, JANITCZEK A CLAUDIE CESTUJÍ NA
VÝCHODNÍ SLOVENSKO A VŮBEC OVŠEM NETUŠÍ, CO MÁ LISZKA ZA LUBEM.
ŘECKO-KATOLICKÉ KOSTELÍKY MAJÍ PŘÍMO ZÁZRAČNÝ VLIV NA Janitzkovu
hudební představitost a Claudie navštíví vesnici, odkud pocházel její pradědeček.

„Musím si jít okamžitě zakouřit,“ pravil Janitzcek, když spolu s Ulrichem, Liszkou a Claudíí vystoupil z rychlíku Jánošík po několikahodinové jízdě z Bratislavy, kam přípluli z Vídně parníkem, na nádraží v Košicích. Byl duben a zároveň čas Velikonoc a naši přátelé pouze uskutečnili něco, o čem se svého času zmínil Liszka, a bylo to právě při onom podnětném rozhovoru o hudbě, že by vůbec nebylo od věci strávit Velikonoce právě na východním Slovensku. Společně s Janitzkem odkráčeli před nádražní budovu také Ulrich a Claudie a zanechali tak Liszku na nástupišti, odkud jim asi za půl hodiny odjížděl osobní vlak směrem do Humenného, kde měli nastoupit do zapůjčeného Landroveru. Mířili do malebného hotelu pod Vihorlatem, kde hodlali prožít velikonoční svátky.

S nápadem udělat si velikonoční výlet přišel Liszka poté, kdy ukázal skladateli Janitzkovi a Ulrichovi ony Beethovenovy rukopisy, mezi nimiž byl i jeden jeho milostný dopis pro Bettinu von Arnheim, který zaujal hlavně Ulricha. Zatímco si nadšený Janitzcek prohlížel mistrovsky hudební poznámky, které s největší pravděpodobností ještě nebyly publikovány, Ulrich po přečtení onoho dopisu poznamenal k Liszkovi, cosi v tom smyslu, že kdo by to byl tušil, jak náruživý byl ten Beethoven.

„No to víte, bylo v něm horoucí, vášnivé srdce stejně jako tady v mistru Janitzkovi,“ který při zaslechnutí svého jména roztržitě pozvednul svoji robustní hlavu a zabrblal: „Co prosím?“ Liszka mu řekl: „Ale nic vážného pane, jen si klidně čtěte dál.“

Pánové si potom povídali o Beethovenovi a Janitzcka nesmírně zajímalo, jak proboha Liszka přišel k těmto dokumentům.

„Pane, kdo se moc ptá, moc se dozví, ale tohle vám snad mohu prozradit. Po válce, kdy ve Vídni byli sověti, se tu a tam ledacos ztratilo a časem někdo potřeboval peníze a já byl čistou náhodou u toho. Vtip je v tom, že se zkrátka musíte nacházet v pravou dobu na pravém místě.“

A potom jakoby mimo souvislosti pronesl: „Dichterisch wohnet der Mensch.“

Ulrich se zatvářil, že špatně slyšel a zeptal se: „Co prosím?“ a Liszka mu ono básnicky bydlí člověk ještě jednou zopakoval.

„No na to asi bude spousta protichůdných názorů,“ pravil Ulrich a s pohledem upřeným na skladatele Janitzcka pokračoval, „ale bezpochyby takoví lidé existují, vidíte pane Janitzku.“ Ten se pouze usmál, ale dál se k tomu nevyjádřil. Nu a v tu chvíli přišel Liszka se svým nápadem vyrazit si na výlet.

„Podívejte pánové, blíží se Velikonoce a byl by hřích nevyužít tento čas k nějaké duševní rekreaci. Co tomu říkáte?“

„A co máte konkrétně na mysli s tou rekreací?“ Zeptal se Ulrich, přičemž Janitzcek se také zatvářil překvapeně, neboť kromě sporadických a náhlých výpadů do okolí Vídně, když ho

popadlo furor cretivum a on neměl stání, takže chtít nechtít musel opustit svoji garáž a chodit a chodit než to přešlo. Liszka povzneseně odpověděl:

„Inu mám na mysli výlet do bývalé Haliče, abychom si připomněli, že svého času Rakousko skutečně něco znamenalo, protože dnes už to za moc nestojí, ale můžete to vnímat jako zaslouženou odměnu za dobře odvedenou práci. Nedávno mi volal Auerbach a kromě té nešťastné záležitosti s vaší přítelkyní byl dobře naladěný. Zboží doputovalo přesně tam, kam mělo a také naše záměry přinesly své sladké plody, ale nebudu vás nyní unavovat podrobnostmi, které by unavovaly zejména našeho hosta.“

Potom se na své sousedy obrátil s řečnickou otázkou.

„Tak co pánové, byli jste již někdy v těchto vzdálených a exotických končinách?“

Janitczek odložil Beethovenovy rukopisy a přiznal se, že bohužel ještě neměl příležitost a Ulrich zkrátka ještě nenašel ten správný důvod, aby tak učinil.

„No vidíte a já už tam byl několikrát. Párkrát jsem se potuloval mezi Bukovinou a Sanem a párkrát se mi podařilo proniknout také na Podkarpatskou Rus až do města Černivci, také jsem projížděl Mukačevem a uskutečnil jsem pár výprav do Karpat a právě na Jaře je tento kraj nejvládnější a díky Velikonocům také nejbarvitější. Nic vám nevnucuju, ale myslím si, že nebudete litovat a mimo jiné mám dojem, že ta vaše Claudie tam někde snad má nějaké vzdálené příbuzné, což by konec konců vysvětlovalo její výrazné slovanské rysy. Tak co tomu říkáte pane Janitczek?“

Ten se poškrábal ve vousech, koulel chvíli vyjeveně očima a nakonec řekl

„Proč ne.“

Ulrich vcelku nebyl proti, ale poznamenal, že bude muset přemluvit Claudii, která se měla právě zítra vrátit z Itálie.

Liszka přitom samozřejmě sledoval ještě jeden drobný obchodní záměr, neboť jeden z jeho známých ho upozornil, že by se tam dala pořídit za rozumnou cenu jedna ikona ze sedmnáctého století a dostal od něho i nějaké kontakty na chlapíka, který je právě v Užhorodu a byl by schopen ikonu převést na Slovensko a tam už by se dohodli. Prý vzhledem k okolnostem bude ten chlapík ochoten prodat tu věc skoro za babku, no nemusím vám snad dodávat další podrobnosti, dodal Liszkův známý a Liszky se zmocnilo ono sběratelské nadšení, které vás požene třeba až na konec světa nebo i do pekel, jenom abyste ten vytoužený předmět získali a navíc v tom neviděl nějaký problém, protože jeho nejmenovaný známý mu onoho chlápka, jakéhosi Nikiфора Nikiforovoče, doporučil, protože od něj svého času také něco pořídil, ale protože se nezajímá o ikony a protože by se Liszkovi nějak rád odvděčil, tak mu dohodil tuhle věčičku a Liszka po ní skočil a navíc se už opravdu těšil na Bukovinu, Karpaty a svérázný kolorit tohoto bohem zapomenutého kraje.

Než se rozloučili, dodal k Ulrichovi.

„A vás by to, pane, mohlo také zajímat. Nepochybuji o tom, že pro skladatele Janitczka bude cesta velmi inspirativní, již s ohledem na svéráz místních kostelíků a místní náboženské rituály a chorály. Nezapomeňte, že tato oblast patří k jedněm s nejpověřivějším obyvatelstvem v Evropě. Tam je pane úplně běžné, že když má někdo s někým nějaký problém, nejde k psychoanalytikovi, jak je to mnohdy běžné ještě dnes v některých vídeňských kruzích, ale zajde si za nějakou čarodějnici, což mnohdy bývají starší babky věnující se také bylinkářství, výkladům z karet a taktéž výkladům snů a nepochybuji, že mnohé takové výklady předčí zasvěcené analýzy moderních akademických ptakopravců a velmi živá je tam také víra, že duše zemřelého se jenom těžce odpoutává od svého pozemského příbytku a prý to trvá tak nejméně čtyřicet dní, alespoň tak mi to kdysi líčila jedna pokojská, neboli děžurnaja, v Mukačevském hotelu, mimo jiné, bylo to o Velikonocích, ale nejméně před dvaceti lety a povídala mi ta dobrosrdečná paní ještě cosi o tom, že v této souvislosti zakrývají v domě zemřelého všechna zrcadla. Věřte mi pánové, budete spokojeni a

nějaký vhodný program pro vaši mladou a nepokojnou přítelkyni se také najde. O to už se postarám.“

Již před nádražím s výhledem na jakýsi zaprášený parčík a točnu tramvají se zastávkami autobusů si pánové u cigarety vyměnili několik dojmů z cesty. Janitczek se podivil, že tady vidí jezdit úplně stejné tramvaje, jaké viděl jezdit již před mnoha lety v Praze, kterou tehdy navštívil, jako host tamního slavného hudebního festivalu, Pražské Jaro. Ulrich mu to vysvětlil a pověděl mu mimo jiné, že.

„Je to komické, ale státní útvary se nám tady ve střední Evropě spíše stále rozpadají na menší a menší části, takže mám obavu, že se nám ta Evropa nakonec úplně rozdrolí a nezbude z toho nic víc, než vzpomínka na jakousi slavnou minulost. Začalo s Rakouskem-Uherskem a pokračovalo to přes Československo a do dnešního stavu, kdy se z toho Československa stalo ČESKO a SLOVENSKO a to k tomu kdysi patřila ještě ta Podkarpatská Rus, které dnes Ukrajinci říkají Zakarpatská Rus, takže ty tramvaje tady doputovaly asi z Prahy, když ta ještě byla také hlavním městem i Slovenska, které ale mělo ještě jedno hlavní město, totiž Bratislavu, ale dost řečnění, za chvíli nám jede vlak. A jak jste zvládal cestu, pane Janitczek?“

„Ale víte co, výtečně, moc se mi líbil ten nápad pana Liszky cestovat vlakem jako normální lidé, alespoň jsme si to užili a aklimatizovali se.“

Před návratem do nádražní haly je oslovila malá cikánka s dítětem v povijanu a s napřaženou levicí je požádala o drobný příspěvek na dítě. Janitczek tomu jejím, dajťe mi pánovia dajakú korunu, vůbec nerozuměl, ale její postoj byl dostatečně srozumitelný na to, aby se začal šacovat až našel poloprázdnou krabičku cigaret, kterou vložil paní do povijanu, neboť její levačka již pevně svírala padesátieurovku od Ulricha a vypadalo to, že se paní zřejmě úplně pomínula a ještě v hale mohli slyšet její výkřiky obsahující přání dlouhého života a mnoha dětí pro toho mladého pána, který k tomu poznamenal ke Claudii.

„tady vidíte má okouzlující přítelkyně, jaké hodnoty mají tito lidé nejraději. Hodně dětí a dlouhý život.“

A Janitczek poznamenal, že ta cikánka zřejmě ještě nikdy neviděla tolik peněz pohromadě. „Ale mám obavu, že příště se budeme muset onomu prostoru vyhnout, protože jakmile nás tam paní zase uvidí a mám pocit, že tam hlídkuje skoro pořád, sesype se na nás i se svými příbuznými a to už by vám musel asi vypomoci pan Liszka, o němž vůbec nepochybuji, že nosí po kapsách svých vytahaných kalhot alespoň milion euro, jak se říká, pro jistotu, protože nikdy nevíte na co narazíte.“

Liszka čekající na nástupišti ve vytahaných manšestrácích u sebe sice neměl rovnou milion eur, ale pouhých dvě stě tisíc a to pro případ, že by se mu nepodařilo koupit ikonku levněji a přijít o ni on nechtěl...

ITINERÁŘ CESTY NA VÝCHOD...

Vídeň, Bratislava Parník, Bratislava, Košice, Trenčín, Liptovský Mikuláš, Poprad, Rychlík Jánošík, Košice, Humenné os.vlak., Humenné, Snina, Landrover z půjčovny aut dodaný z Prešova. Terra incognita.

Když vyjížděli se zapůjčeným Landroverem ze Sniny, povšiml si Ulrich po levé straně u krajnice zvláštního kříže. Něco takového ještě ve svém životě neviděl. Pochopitelně neměl příliš čas na to, aby zaregistroval podrobnosti, ale zarazila ho barevnost onoho sakrálního symbolu a také bílá stuha uvázaná jako mašle ve spodní části nosného trámu, nad nímž visela dvojrozměrná plechová podobizna spasitele. Podobný ne-li stejný kříž zahlédl také před vjezdem do města a určitě jich viděl ještě několik po cestě z Humenného, kde asi před hodinou vystoupili z osobního vlaku, který je přivezl z Košic. Den byl jako vymalovaný a bleděmodrá obloha s tu a tam roztroušenými obláčky slibovala krásné počasí a tak nic nebránilo slunečním paprskům odraženým od jedné z nablýskaných kopulí pravoslavného

kostela uprostřed Sniny oslnit spolujezdce a řidiče tmavě zeleného Landroveru, který posléze u ukazatele Sninské rybníky zabočil doprava a zamířil vzhůru k malému hotelu ve svahu. Při cestě do Sniny se Liszkovi dostavil opět jeden pocit, který při návštěvách tohoto kraje míval a to pocit, že je jaksi na konci světa a něco na tom určitě je, prolétlo mu hlavou, vždyt' tady poblíž začínala Galicie a Bukowina a dál už se otevíral slovanský východ, tady končilo Rakousko-Uhersko a tady také končil vliv katolické církve. Vskutku začarovaný, tajuplný kraj. Pokud by zasněný Liszka pokračoval a rozvíjel své úvahy, ale na to neměl čas, protože jejich Landrover zaparkoval před hotel Karpaty, a on se musel spolu se svými společníky věnovat poněkud jiným záležitostem, než budování snivých obrazů, mohl by dospět také k metafoře Evropy jako krásné ženy a skutečně při troše představivosti nám nic nebrání si pod přivřenýma očima připodobnit mapu sterého kontinentu do podoby spanilé královny v šatech s korzetem dávajícímu vyniknout bujarému poprsí a širokou sukni zakrývající drobné střevíčky i s kotníky. V tomto obraze můžeme její srdce klidně umístit třeba do Prahy nebo také někde do Švýcarska a její krajkovanou batistovou spodničku budeme ale muset umístit asi někde na Slovensku a naši výletníci by se tak vlastně ocitli doslova někde pod rozložitou sukni vyztuženou velrybími kosticemi, neboť právě tam, kde se z Karpat začínají tvořit velehory přechází Evropa v cosi neurčitěho, co k ní v jistém smyslu patří a zároveň to s ní už nemá moc společného, tedy do něčeho, kde v kostelech přechází barokní oltáře do ikonostasu a kde P vypadá jako pí. Pro opravdového znalce ženské krásy by ovšem jeho umístění pod ženskou sukni nebylo nějakou pohanou, nýbrž naopak spíše příjemnou podívanou, neboť pro takového znalce jsou z hlediska krásy všechna místa víceméně rovnocenná a drobné odlišnosti při jejich hodnocení jsou spíše otázkou osobního vkusu než nějakého principu. Když Liszka ještě v rychlíku Jánošík upozorňoval cestovní společnost, že je tam, kam jedou, může čekat nejedno překvapení, už třeba jenom proto, že tam je ještě u mnoha obyvatel hodně živá víra v duše mrtvých vracejících se tu a tam mezi smrtelníky, tak se vlastně nevědomky dotknul našeho přímeru Evropy jakožto krásné ženy a ty jsou občas, jak ví skoro každý muž, velmi náladové a nebylo od věci pojmenovat jejich chování v některých případech jako iracionální a každopádně víra v duše mrtvých, upíry a staré čarodějnice, které jsou schopny svými kouzly proměnit lásku v nenávisť není úplně v souladu s evropským pojetím racionality a tudíž nelze než je z tohoto hlediska označit také jako něco naprosto iracionálního, ale to pochopitelně ještě neznamená, že by na tom nemohlo něco být a právě takovéto poznámky o iracionálnu nesmírně zaujaly Claudii, která koneckonců měla někde u Medzilaborců své vzdálené příbuzné a na to také přešla zanedlouho v jejich kupé první třídy řeč, protože Liszka, který o této souvislosti věděl, se jí přímo zeptal, jestli se jí někdy poštěstilo své bratrance z druhého kolene někdy navštívit?

Rychlík se právě blížil k Popradu a za jeho okny se proti jasné obloze rýsovaly Tatry, jejichž vrcholky byly ještě pokryté sněhem. A právě je zahlédl Ulrich, když vyšel z kupé, aby zjistil odkud přichází ty vzrušené výkřiky. Právě když se Claudie chystala odpovědět, byla přerušena hlasitým proudem nadávek přicházejících z chodbičky a jak se zanedlouho ukázalo, byl jejich původcem skladatel Janitzek, který si odešel zakouřit na toaletu a byl přistižen průvodčím, který se mu za to hotovil napařit pokutu, čemuž se Janitzek hlasitě bránil a bylo to půvabné, protože na průvodčího řval německy a ten na něj pro změnu slovensky, takže se do té mely musel vložit Ulrich, který šoupl rozčilenému průvodčímu jednu dvacetieurovku a potom odtáhl rozrušeného Janiczka do kupé, který jim tam řekl, že ho ty zkurvené protikuřácké zákony už opravdu serou a že naprosto protizákonné a naprosto proti veškerým soudným pravidlům humanity, nutit nejméně třetinu evropského obyvatelstva trpět při delších cestách vlakem a nutit je k takovým podloudným a ponižujícím akcím jako je kouření na záchodě, kde si to cigáro člověk stejně pořádně nevychutná. Ulrich ho uklidňoval a také mu poradil, ať raději už na nikoho právě tady nebo třeba v Čechách neřve německy, protože od jisté doby jsou tady na to citliví.

„A to máte pravdu“, vložil se do diskuze Liszka. „I když ještě před pár desítkami let tady vítali německé bratry skoro jako osvoboditele, který jim pomohl sejmut jho českých velkookupantů a mimo jiné vymetli ti Slováci se svými židy tak, že to pomalu nemělo nikde obdobu, ale to je historie a dneska je to našťestí jiné a vy pane, to musíte vydržet.“

Dodal směrem k Janitzzkovi, který uznal, že jeho společníci mají pravdu a poděkoval Ulrichovi za jeho briskní zásah.

Claudie pověděla, že už si na své příbuzné moc nepamatuje, protože tam byli na návštěvě, když ještě byla malá a potom, po smrti otce, už na Slovensko přestali jezdit. Ví, že její otec měl několik sourozenců. . . „myslím že čtyři sestry a dva bratry. Celá rodina po válce odešla do Čech, ale část se zase vrátila zpět, takže určitě tam někde v okolí Medzilaborců budou žít její sestřenice a určitě ještě několik bratranců a jejich děti. Určitě ví o jedné sestřenici, která žije i se svoji rodinou v Ubľe, dokonce ji kdysi navštívil jeden z jejich synů a pamatuje si, že to tedy byl zajímavý případ.“

A potom jakoby bez souvislostí dodala, že ona také věří na ty různé duchy a přízraky a že jich dokonce i několik potkala jako například ducha svého mrtvého otce. Ulrich o těchto sklonech své přítelkyně pochopitelně věděl a několikrát na toto téma spolu i hovořili, ale bylo to jako rozhovor Číňana s motorovou pilou a Ulrich se marně snažil Claudii vysvětlit, že žádné duše neexistují, i když musel později přiznat, že jeho přesvědčení není nic jiného než předsudek podložený vírou v rozum, který pro jistotu veškeré přízraky a strašidla včetně boha vystěhoval, aby mu nenarušovali klid při práci nad matematickými rovnicemi, které mnohdy i se svými výsledky byli strašidelnější než všechna strašidla, které by si člověk mohl vypreparovat třeba z pohádek bratří Grimmů anebo Boženy Němcové. Lizku její poznámka zaujala a ujistil ji slovy: „Milá Claudie, pokud budete chtít, můžeme se do té vaší Ubly podívat, není to zas tak daleko od Sniny a pevně věřím, že s nějakým příznakem se tam určitě potkáme, ačkoli váš přítel tomu nebude rád a bezpochyby mu to naruší jeho pevný a ucelený světový názor a je to vskutku komické, že člověk, který vám v několika větách udělá z celého vesmíru průhledný příznak, se zuby nehty brání uznat existenci příznaků, jejichž přízračnost působí vedle oné vesmírné poměrně solidním dojmem, takže by si s nimi člověk po návratu z toho Ulrichova strašidelného universa klidně dal i telecí řízek, nehledě na to, že některým z nich chybí hlava.“

Janitzcek, asi ještě mírně rozrušen záchodovým incidentem, dodal poněkud hruběji, ale všichni si již na jeho způsoby více méně zvykli.

„Račte prominout, ale o všech těchto věcech víme s prominutím úplně hovno, ale upřímně řečeno jsou mi milejší ty potrhlé ženské než ti rozumářští krasoduchové, kteří vám ve jménu rozumu zkurví co se dá a pro příklady nemusím chodit daleko a ještě si to všechno v pohodě rozumně vysvětlí, ale to není nic proti vám, doktore,“ a myslel tím pochopitelně Ulricha. „Vy se sice tváříte a promiňte mi tu moji hubu, jako byste sežral celou moudrost světa a uznávám, že v té hlavě něco máte a víte, že bych mohl klidně říci, že tam nemáte nasráno, ale znáte mě, ale vy jste ve skutečnosti citlivý jako nějaké děvče a celá ta vaše rozumnost je pouhou vaší obranou, ale nevím před čím. Tím jsem chtěl jenom říci, že nemáte rád autoritu a když se vás bude někdo snažit přesvědčit třeba o existenci nějakých duší, tak vy se budete zarputile bránit a hned potom budete schopni jejich existenci upřímně bránit před někým, kdo se vás bude snažit přesvědčit o opaku, ale trochu přeháním“.

Každopádně naši výletníci nakonec šťastně dorazili do hotelu Karpaty pod Vihorlatem aniž by jejich cestu narušil nějaký příznak nebo nedej bože strašidlo a u večere v místní restauraci Koliba nad talíři s haluškami a místní pálenkou, byly různé metafyzické záležitosti zapomenuty a došlo na vytváření cestovního plánu na zítřek. Ulrich obřadně dolil všem slivovici a polohlasně pravil: „Vy máte opravdu šťastnou ruku při výběru hotelu, pane Liszko. Jen se podívejme kolem a nemůže nás při pohledu na těch pár tlustých plešatců se zlatými hodinkami napadnout nic jiného než, sláva, opět mezi svými, totiž v jámě lvové. Mám

neurčitý pocit, že tento poloprázdný předražený hotel bude patřit nějakému místnímu mafiánovi a že se zde občas odehrávají schůzky místního pašeráckého podsvětí, o čemž vzhledem k blízkosti ukrajinské hranice vůbec nepochybuji.“

„Alespoň se nám nic zlého nestane, neboť právě tady určitě nikdo krást nebude, ale zas tak horké to není a při vyhledávání nějakého slušnějšího hotelu jsem zkrátka na nic lepšího nenarazil, ale máte pravdu, také mne mírně zaskočily ony tři Mercedesy před hotelem, ale bezpochyby to tady bude fungovat jak má a kdybychom snad měli nějaké potíže nepochybuji, že místní hoteliér,“ což byl jeden s oněch holohlavých mužů v luxusním obleku s mimořádně silným zlatým řetězem s velikým zlatým křížem na krku,“ nám bude jistě nápomocen a navíc mne utěšuje pohled na jeho rozhalenku, neboť onen nepřehlédnutelný symbol víry mi dodává naději, že jsme přesto všechno v té nejlepší společnosti.“

A měl k tomu ještě dodat, že právě on je tím mužem, který mu zprostředkoval schůzku s jedním překupníkem, s nímž se měl brzy sejít kvůli jedné malé vzácné ikoně. Vasil Magura, tak se jmenoval hromotlucky majitel hotelu Karpaty, se zabýval prodejem zboží všeho druhu a že se mezi jeho komoditami občas objevil kamion pašovaných cigaret, popřípadě několik sakrálních předmětů pochybného původu, mu nebránilo prohlašovat mezi svými známými, že svými aktivitami pomáhá budovat svobodné a demokratické Slovensko a právě k němu přistoupil Lizka a tvářil se, jakoby se snad viděli poprvé, ačkoli ve Vídni se již několikrát setkali kvůli jistým obchodům s uměleckými artefakty, a požádal ho, zda-li by ho mohl na chvíli vyrušit, protože ona dáma a poukázal na Claudii, by se ho ráda na něco zeptala a navázal tak na svoji řeč, v níž své přátele ujišťoval o tom, že právě tady jsou na to nejbezpečnějším místě na Slovensku a Claudii potom náhle napadlo, jestli by nebyl tak hodný a nezeptal se tedy toho mírumilovně vyhlížejícího pána na možnost zapůjčení kol a obrátila se na Ulricha a Janitzka s tím, že když zítra pan Liszka nebude přítomen, a to byla svatá pravda, neboť právě na zítřek měl Liszka naplánovanou cestu do Košic, kde se hodlal setkat s jistým překupníkem, od něhož měl získat jednu malou ikonu, mohli by využít pěkné počasí k malému cyklistickému výletu a než se oba pánové stačil ohradit, seděl u jejich stolu Vasil Magura a s širokým úsměvem ve tváři prohlašoval svoji lámanou němčinou, že tady u něho není nic problém a kdyby si náhodou Claudie přála třeba sto kol, bude je do zítřka mít. Claudie ho ujistila, že jim budou bohatě postačovat pouhé tři bicykly a potom se Vasila zeptala na jednu místní pozoruhodnost.

„Slyšela jsem, že je tady mezi místními obyvateli poměrně rozšířená víra v různé přízraky a démony a tak jsem vás chtěla zeptat, co tomu říkáte vy?“

Kdyby se Vasila Magury na takovou věc zeptal někdo neoplývající Claudiinými půvaby, zřejmě by ho chytil pod krkem a zasyčel by mu do ucha, ať si nechá takové pitomosti pro sebe. V tomto případě ale postupoval jinak.

„Podívejte se, já osobně na to moc nevěřím, ale každopádně naše servírka Marie tvrdí, že straší dokonce i u nás v hotelu, ale nemusíte se ničeho obávat, prý to strašidlo ani není vidět, prý ho pouze cítí a navíc pouze na jednom místě v naší restauraci a navíc ještě po zavíračce. Já věřím jenom tomu na co si mohu šáhnout a takovéto povídačky neberu vůbec vážně, ale každopádně věřím tomu, že mnoha lidem určitě straší ve věži“

A potom se hlasitě rozesmál a zavolal: „Mári, přidej ku nám, potřebujem sa na dačo opýtať.“

Mezi tím, než Marie přišla, se Vasil dozvěděl, že jak Ulrich, tak Claudie, rozumějí slovenštině, neboť oba umí česky a když se ještě dozvěděl, že Claudie má jakési vzdálené příbuzné v Ublě, jeho radost neznala mezí a dokonce osobně znal jednoho jejího bratrance.

„No to bych madame opravdu nečekal, opravdu ne, ale vaše krása mi měla něco prozradit a já jsem si to říkal, že máte rysy typické pro mnoho místních žen a dívek, které se vyznačují mimořádnou krásou. Potom bouchnul rukou do stolu a zavolal na Marii, ať rovnou přinese flašku spišské borovičky, „to se musí zapít a to mi nemůžete odmítnout.“

Když dorazila Marie, pohledná, statná, asi třicetiletá žena, i s borovičkou, vyzval ji její šéf, at se posadí a poví jim něco o tom strašidle. Marii se do toho moc nechtělo, ale nakonec si dala říci, ale moc nového se naši přátelé nedozvěděli, ale Claudie seděla po celou dobu jejího vyprávění jako strnulá a velmi pozorně ji naslouchala a pánové si mezitím několikrát připili borovičkou na zdraví.

Marie jim řekla následující příběh.

“Tady pan Vasil to nebere moc vážně a vy asi také ne, ale to je jedno. Bylo to někdy před Vánoci a zavírali jsme ten den kolem desáté. Hotel byl skoro prázdný a já jsem jako obvykle uklízela plac. Když jsem byla tamhle v protějším rohu, najednou mne ovanul příšerný chlad a měla jsem pocit jakoby mne něco přímo táhlo k tomu stolu a dokonce se mi zdálo, jako bych slyšela temný a smutný hlas, který na mne volal a říkal mi, pojd' sem, pojd' sem, ale já jsem se rychle pokřižovala a odříkal otčenáš a bylo to pryč, ale nechme toho, protože z takových věcí by se neměla dělat legrace.“

Potom s nimi ještě chvíli seděla u stolu a doporučila jim, pokud pojedou na ten výlet na kolech, aby navštívili vesnici Jablonné, že je tam pěkný dřevěný kostelík. Ulrich a ostatní ji poděkovali a Marie se vrátila za bar...

Druhý den a byl to Veliký Pátek odjel brzy po ránu Liszka do Košic a Ulrich si vyjel na kole, ale jel sám, protože Janitzkovi nebylo po těch borovičkách nějak dobře a Claudie se vymluvila, že ji stačí vyhlídka na hory z hotelového pokoje a že se raději podívá na něco pěkného v televizi. Ulrich si ještě zapůjčil u majitele hotelu jedny tepláky a dokonce se tam pro něho našly i jedny tenisky jeho velikosti. Ačkoli se Vasil vytahoval, že je schopen sehnat cokoli, třeba také sto bicyklů, velocipéd stojící ve stojánku před hotelem Ulricha přesvědčil o tom, že hoteliérový sliby se musí brát s rezervou, protože brzy zjistil, že jeho dámské kolo špatně přehazuje a že mu brzdí pouze přední brzda, ale byl krásný jarní den a jízda na kole má za takového počasí svůj půvab. Několik kilometrů za Sninou odbočil z hlavní silnice do Ubl'y a brzy vyšlapal kopec vedoucí do vesničky Jablonné a zanedlouho zastavil před malým dřevěným kostelíkem ve svahu s rozkvetlými jabloněmi. Ulrich si obešel kostelík, pokochal se pěknou vyhlídkou na Vihorlat a potom se rozložil pod jednu jabloň, dal si ruce pod hlavu a skrz větve obsypané narůžovělými květy se zahleděl do bleděmodré hlubiny nebes, po nichž tu a tam propluly nadýchané, nakadešené obláčky a v duchu si představil, že by to nebylo špatné, kdyby si mohl člověk jen tak poskakovat z oblaku na oblak, chvíli třeba na jednom poležet a potom se s roztaženýma rukama skulit na nějaký další. Potom si náhle uvědomil, že jsou vlastně Velikonoce a že za tři dny se bude slavit zmrtvýchvstání. Když se zahleděl pořádně na bílé květy nad sebou, uvědomil si, že to ale vůbec není jabloň, ale višěň. Ale jistě, pomyslel si, vždyť jabloně rozkvétají o něco později, potom zalétl pohledem k bání kostelíku pokryté dřevěnými došky, kde si povšiml kříže s třemi rovnoběžnými rameny, dvěma menšími a jedním delším a napadlo ho, že po cestě míjel podobný kostel, na jehož bání byl obdobný kříž, ale se spodním ramenem zešíkmeným a v tom patrně bude ten nejpodstatnější rozdíl mezi těmi řeckými katolíky a pravoslavnými. Jenom by mne zajímalo, komu patří ten kříž se třemi rovnoběžnými rameny a komu ten s tím spodním našišato. Budu se na to muset zeptat Vasila, ale mám pocit, že pravoslavní mají oslavu Velikonoc o týden poposunuty. Podíval se na hodinky a řekl si, že by měl už jet, protože do Ubl'y to měl ještě pár kilometrů, ale předtím než nasedl na svůj bicykl, nahlédl malým okénkem dovnitř kostelíku a podařilo se mu zahlédnout ikonu s majestátně vyhlížejícím Kristem a při pohledu na jeho vážnou a přísnou tvář si řekl, že obrazy a symboly mají svojí sílu a hluboký význam. Když sjížděl z kopce přes vesnici Jablonnou s domky rozhozenýma porůznu ve svazích, tak si ještě pomyslel, že si v těch věroučných rozdílech bude muset udělat jasno a že každopádně navštíví v neděli řecko-katolickou mši.

Cesta do Ubl'ý ubíhala Ulrichovi rychle, ačkoli musel ještě překonat několik stoupání. Krajina byla kopcovitá, jaro se ohlašovalo tu a tam rozkvetlým stromem a svěží zelení nových lístků, tu a tam zahlédl kostelík a zaujaly ho kuriózní názvy vesnic, jimiž projížděl - Kolbasov, Ruská, Volová. Právě na začátku Kolbasova se zastavil, protože ve stráni nad vsí ho opět zaujal místní kostel. Odložil kolo na krajnici a rozhlédl se po kraji a napadlo ho, že tady by se ale vůbec nedivil tomu, kdyby najednou zahlédl, jak z kostela vychází muž s přísnou tváří a on by najednou v hlavě uslyšel - Ulrichu, kam jedeš - a Ulrich by onomu pohlednému muži odpověděl, že do Ubl'ý. Kristus by se pousmál a pravil by - Ulrichu pojď, učiním z tebe rybáře lidí - a tak by se z Ulricha stal, řečeno v dnešní terminologii, spasitelův asistent a pravděpodobně by mu musel nejdříve vysvětlit účel bicyklu. Víte dvacáté století obohatilo lidstvo o mnohou užitečnou novinku. Bohužel mezi nimi byli dvě světové války, ale také něco, čemu se dá říci radost z jízdy na kole, kterou si ovšem ještě dnes může v podstatě dopřát jenom málokdo a pochybuji, že by se třeba někde v rovníkové Africe z něčeho takového dokázali radovat. Potom by mu jakožto jeho asistent doporučil používat k přesunům rychlé auto a zvolil by k tomu účelu Porsche a navrhl by mu k zamyšlení provést několik výchovných lekcí. Pro začátek by mohli napráskat Vasila Magura a potom by nebylo od věci zajet si do ŠVÝCARSKA, kde by měl určitě dost práce. Ulrich si při nasedání na kolo řekl, že tahleta kopcovitá, opuštěná krajina, na něho má doslova okouzlující vliv a že se tomu ani nemůže moc divit, protože její charakter v sobě opravdu má cosi biblického. Do Ubl'ý dorazil kolem poledne a udělal zde zásadní chybu, že se zeptal jedné paní jdoucí s nákupní taškou z obchodu po Claudiině bratranci...

CLAUDIE

Kapitola o zrcadlech, koupelnách, ale nikoli z hlediska sklenářského nebo snad instalatérského, ačkoli je pochopitelné, že ledaskdo, kdo se pokoušel vlastními silami třeba o výměnu těsnění u vodovodního kohoutku by zde rád našel nějaké praktické poučení, ale toho tady nebude zapotřebí, protože v koupelně Ulrichova a Claudiina pokoje bylo z tohoto hlediska vše v pořádku a zrcadlo odrážející doposud tmu se náhle rozzářilo, protože do koupelny vstoupila Claudie a obraz v kulatém velkém zrcadle nad umývadlem ji ukázal pouze v krátké bílé košili a také z něho bylo patrné, že je nenalíčená a má rozčuchané vlasy. Před chvílí se rozloučila s Ulrichem, který dole před hotelem zápasil se svým kolem a pokoušel se nasadit řetěz, který mu z něho po pár metrech spadl. Její obraz se ale zrcadlem pouze mihl, protože se zavřela ve sprchovém koutě, aby se osprchovala, a místo ní se v zrcadle objevil na jeho spodním okraji odraz různých uzávěrů do několika parfémů a pleťových krémů a zbytek jeho kruhové plochy v bílém plastovém rámu zaujala protějšší bílá vykachlíkovaná stěna, která se alespoň v kruhovém výřezu přesunula na svůj protějšek, kde pod zrcadlem visela nevelká polička z chromovaných zaoblených tyčí obdélníkového půdorysu se skleněnou odstavnou plochou, na níž vedle již zmíněných parfémů a pleťových krémů zaujímaly neméně důležité místo dva mírně vypelichané zubné kartáčky se zbytky zaschlé zubní pasty a také s malým válečkem rtěnky, který se ovšem v zrcadle neodrážel, protože ležel těsně pod spodkem jeho rámu a ovšemže se v něm ještě alespoň částečně odrážel sprchový kout, po jehož stěnách z matného skla stékaly proudy vody. Pohled do koupelny využívané čas od času nějakou ženou vybízí ke srovnání této užitečné místnosti s jinou, neméně užitečnou místností, jejichž různé varianty lze spatřit při návštěvách starých hradů anebo zámků anebo také třeba v kasárnách, kde se ovšem nepotěšíme přehlídkou různých kuší a halaparten a mušket s intarzovanými pažbami, jelikož v moderních zbrojnicích se nacházejí zbraně konstruované především z hlediska účelnosti, tady bez zřetele k nějakým estetickým hodnotám. Jistěže někdo může o nějakém samopalu říci, že je krásný a nemusí to zrovna být masový vrah, ale zkrátka se mu zalíbila jednoduchost a funkčnost, s níž ho jeho anonymní

tvůrci poslali do světa. Pokud by ovšem pažba stejného samopalu byla pokryta jemnou intarzií s Artemidou na lovu jelenů, musel by mít dotyčný pocit jisté nemalé nepatřičnosti. Pro ženu je takovou zbrojnicí právě a nejenom koupelna. Kde se nachází bojiště není tak nesnadné odhalit a v našem případě jím byla veliká manželská postel ve vedlejší místnosti, odkud byl nádherný výhled na Karpaty, protože pokoj byl orientován východním směrem.

Ne nadarmo se při listování magazíny pro pány setkáváme výhradně s krasavicemi s výrazně namalovanými víčky a obočím, se rty pokrytými nejlépe lesklou červení, s upjatým korzetem zdůrazňujícím oblost prsou a žádostivost zadku a nejedno zrcadlo v nejedné koupelně by nám mohlo vykládat, kam to vede, vstoupí-li do ní muž s takovýto časopisem v podpaží a Claudie by byla jistě nemile překvapena, kdyby tam poté, co vystoupila úplně nahá ze sprchovacího koutu, někoho takového potkala a pokud by ji něco takového potkalo, je téměř jisté, vzhledem k její ohnivé povaze, že onoho náruživého návštěvníka by potkal nějaká pohroma, která by se neobešla bez kopanců a sprostých nadávek a je více než zřejmé, že z magazínu by se stala žalostná, zmuchlaná koule potřesaného papíru, čímž by možná mimoděk mohla vzniknout i zajímavá koláž s ženským zadkem místo mužské hlavy, která by vlastně velice přiléhavě symbolizovala to, co se z mužské hlavy při pohledu na patřičně naaranžovaný ženský zadek také může stát.

Claudie ovšem ještě byla ve věku, kdy se vlastně bez make-upu mohla klidně obejít a dnes byla opravdu ráda, že si nemusí patlat oči řasenkou a rty rtěnkou, pokud to ovšem udělala, stala se opravdu neodolatelnou, protože její oči doprovázené patřičnou úpravou byly prostě mrdací, jak to kdysi příhodně charakterizoval Liszka.

Claudie se rozhodla, že dnešek prostě prolenoší a tak se přesunula do velké postele, kde si chtěla něco přečíst a také se podívat na televizi. Když šla kolem okna, zastavila se a podívala se ven a byla okouzlena pohledem na pásy hor vlnících se v řadách za sebou a zdvihajících se směrem k východnímu obzoru a uvědomila si, že tady odtud vlastně pocházel její otec a že tady má vzdálené příbuzné a zmocnil se jí mírný smutek. Ulehla do postele, dala si ruce za hlavu a dívala se do modrého obdélníku oblohy, který v ní vykrojilo hotelové okno.

Vzpomínka na otce, který jí umřel, když byla sotva desetiletá, v ní vyvolal náladu, kterou sama výstižně pojmenovala, když polohlasně pronesla „zkrvený život“ a potom obrátila hlavou do polštáře a mezi vzlyky se tu a tam ještě několikrát ozvalo, že to stojí za hovno a v duchu ji proběhla myšlenka, že takhle už to dál nemůže vést. V duchu a občas i tlumeně do zvlhlého polštáře se mezi vzlyky říkala „Ježíšmarja, jak já jsem ale blbá. To byla hovadina stát se modelkou, bože, to byla taková hovadina. Byla jsem úplně slepá a abych se dostala nahoru nechala jsem se ošukat skoro každým, včetně toho prasete Avakuma. Prase, prase...“ a byla to smutná pravda, protože již ve čtrnácti letech se ovlivněna televizí, časopisy a koneckonců také svoji matkou, rozhodla pro kariéru modelky a měla to o to snadnější, že byla krásná a tak po několika letech, kdy sotva dostudovala gymnázium, získala práci pro jednu německou agenturu a potom se také skutečně zúčastnila různých módních přehlídek, ale nakonec to stejně dopracovala do postele majitele této agentury, jímž nebyl nikdo jiný než Avakum Avakumovič a odtud už to nebylo daleko do postelí jiných, včetně lože úctyhodného hraběte Auerbacha, který se naštěstí shlédl v četbě příběhů Sacher von Masocha a kterého Claudie občas musela zbít, ale v tomto případě ji to kupodivu příliš nevadilo.

„Některé holky už mají děcka a rodinu a jezdí si s kočárky a já se tady válím jako nějaká coura“ a bylo jí více než zřejmé, že ani na Ulricha si nemůže vsadit, ačkoli to byl muž, který jí imponoval a byl to na rozdíl od mnoha jiných vlastně charakter a vlastně slušný člověk, ale naprosto nevhodný pro založení rodiny. Ulrich ji měl sice rád, ale takto můžete mít rádi třeba kvantovou mechaniku a Claudie dobře cítila, jak to s ním je, že mu je tak trochu na obtíž, ale že vzhledem k okolnostem a vzhledem ke své povaze, ji nechává u sebe, aby ji nějak pomohl, ale že trvalý vztah právě od něho nemůže očekávat. Rozhodla se, že po návratu do Vídně požádá Liszku o drobnou výpomoc a že si zařídí módní salón, kde bude navrhovat šaty a

módní doplňky a věděla, že tuto pomoc ji Liszka určitě neodmítne, již jenom proto, co pro něho udělala v Davosu.

„Nejenom, že jsem vzbouřila holky, takže se většina těch Avakumových čuráků musela honit péra mezi konferencemi. Také se musel milý Avakum přestěhovat a alespoň od něho bude na chvíli pokoj.“

Nebyla naivní a věděla, že jemu podobných je po Evropě hodně, „ale stejně nejlepší byly ty různé postelové nahrávky, které jsem získala od holek a které toho Liszku tak nadchly. Vždyť hned vyskočil, začal mne objímat a tancovat po pokoji a potom mi ještě poděkoval s tím, že kdykoli budu něco potřebovat, tak u něho budu mít vždycky dveře otevřené,“ a nechal ji na nočním stolku tlustou obálku, v níž poté co odešel, objevila několik tisíc eur. Když ji tam pokládal, významně se na ni podíval a řekl jí, že teď by si měla začít pořádně číst noviny a ještě ji upozornil, že pokud chce mít do konce života klid, musí o všem, co tady proběhlo mlčet jako zařezaná.

„Neberte to jako vyhrůžku, ale jako fakt. Pokud si pustíte pusy na špacír, budeme mít nepříjemnosti všichni a doufám, že to proběhlo skutečně tak, jak jste mi říkala ohledně těch nahrávek, takže vaše kamarádky nemají potuchu ke komu se dostaly. Tak se mějte krásně a přeji vám pěknou dobrou noc.“

Liszka udělá nesmírnou radost skladateli Janitzkovi, když mu daruje jedno cé dé s cikánskou hudbou, které zakoupil na tržišti v Košicích a přispěje tak k plodnému obohacení hudební kompozice opery Urychlovač o nové a veselé prvky. Dalšími příspěvky do kompozice budou slovenské lidové písně, které Janitzka zaujaly při poslechu tranzistorového rádia, při němž se navíc zamiloval do slovenštiny, aniž by z ní rozuměl jedinému slovu vyjma slovu kokot, jehož význam mu osvětlil Ulrich ještě v rychlíku Jánošík po hádce se slovenským průvodčím.

Liszka se vrátil z Košic dobře naladěný, protože vše proběhlo podle jeho plánu. Zašel do svého pokoje a uložil si malý, plochý balíček do nočního stolku. Potom si svlékl svůj maskovací úbor, totiž starou flanelovou košili a odrbanou koženou vestu. Osprchoval se a sestoupil do restaurace, kde narazil na Janitzka popíjejícího pivo a vypadalo to, že nebylo první.

„Dobrý den mistře,“ pozdravil Liszka Janitzka a objednal si také jedno místní pivo Smadný mnich. „Tak jak se vede? Vidím, že neztrácíte čas a děláte také konečně něco užitečného, ale abych tady jenom nešířil vyčpělé bonmoty, něco jsem, pane, přivezl.“

Janitzek překvapeně pohlédl na Liszku a své překvapení projevil slovy. „Ale nepovídejte a copak to je? Už dlouho se mi nestalo, že bych od někoho něco dostal a očekával bych nejspíše pár facek, než cokoli jiného.“

Liszka mu předal CD, na jehož přebalu se zubilo několik Romů. „Malá ukázka místního hudebního folklóru, určitě se vám to bude líbit.“

Janitzek převzal CD, poděkoval a poznamenal: „Dnes už jsem měl několik skvělých příležitostí se s něčím takovým seznámit, když jsem si v tranzistorovém rádiu naladil jednu místní stanici. Myslím, že se jmenovala Rádio Humenné a tam vám vyhrávali jako o život. To víte, slovům jsem nerozuměl, ale řeknu vám, že mne ta slovenština skutečně okouzila. Rád bych se vás v této souvislosti na něco zeptal. Seděla tady skupinka chlapů a vesele se bavili a neustále ke mně zalétalo jedno slovo v různých obměnách. Patrně ve formě slovesa a přídavného jména a snad také jména podstatného. Pořád a dokola to tady poletovalo a bylo to slovo Jebat' a pojebaný a jebnout a jebnutý a najebat' a dojebat' a vyjebat'. Vy přeci umíte tak trochu česky a pokud se nepletu jsou čeština a slovenština příbuzné jazyky?“

Liszka si upil Smadného mnicha, pochválil kvalitu piva s tím, že by nečekal, že i na Slovensku se dočká tak dobrého piva a potom se vrátil k překladatelskému problému.

„Nu něco jsem v minulosti z těch slovanských jazyků pochytil, to je pravda a to vaše jebat' má ledacos společného se slovem coitus a kopulací neboli souložením a jak jste jistě pochopil má tady toto slůvko opravdu mnohostranné použití a právě tato mnohotvárnost a proměnlivost mne vždycky na tom slovanském světě zajímala.“

Janiczek řekl: „Aha,“ také se napil a dodal: „Zajímavé,“ a potom se s Liskou podělil o jednu svoji hudební myšlenku inspirovanou rádiem Humenné.

„Sám se divím, že se tím vlastně zaobírám, víte tím Ulrichovým Urychlovačem. Vážně se tomu podivuji, ale ono to něco do sebe má a dá se z toho vytěžit ledacos zajímavého, vždyť se tam dostáváme až kamsi na hranice našeho universa a to je fascinující nápad a mne napadlo, že v úvodní partii, kdy nám po jevišti poletují ony vtipkující partikule, by mohly zaznít některé slovanské tance, v jejichž rytmu by si ony částice mohly zatančit a koneckonců cikánská hudba by se také dala použít.“

Venku se již stmívalo a nad kopci na východě se rozehrála doslova symfonie barev a právě tehdy vstoupila do restaurace Claudie, porozhlédla se a rychle přistoupila k našim přátelům, aby se jich zeptala, zdali neviděli Ulricha. Dostalo se jí ujištění, že ne a na to tedy Claudie reagovala tak, že jí to připadá divné, protože, když ráno odjížděl na výlet, tak jí říkal, že se vrátí nejpozději po páté a teď už je pomalu sedm a Ulrich nikde. Liska tedy zašel za hoteliérem a požádal ho o výpomoc. Vasil se zeptal, kamže měl Ulrich namířeno a když se dozvěděl, že do Ubl'y, zvedl telefon a chvíli někam volal.

Když skončil, obrátil se s úsměvem na Liskou stojícího za barem a sdělil mu: „Váš Ulrich se zřejmě spřátelil s příbuznými své přítelkyně a patrně nebude schopen použít kolo pro zpáteční cestu, a pokud chcete, můžeme si pro něho přijet a vaše společnice bude mít alespoň možnost se opět setkat se svými sestřenicemi a svými bratřenci...“

A tak zanedlouho po tomto telefonním rozhovoru seděli Claudie s Liskou a Janiczek v mohutném jepeu Vasila Magury a jeli po stejné cestě, kterou dnes projížděl také Ulrich, ale na rozdíl od něho se jim nepoštestilo pohovořit se spasitelem a zažít nějaké další mystické vize. Po cestě Vasil uklidňoval Claudii, že nemusí mít o Ulricha obavu, protože je v dobrých rukách, jenom to patrně její příbuzní s tím uvítáním posla dobrých zpráv trochu přehnali a také se zeptal Lisky na jeho výlet do Košic a ten vyjádřil naprostou spokojenost s tím, že vše šlo jako na drátkách a tím bylo řečeno opravdu mnohé, protože i v obchodech podobného druhu je důvěryhodnost partnerů stejně důležitá jako při obchodování s legálnějšími komoditami.

V Ubl'e našli Ulricha úplně namol a Claudie měla příležitost shledat se zase po letech s širokým kruhem svých příbuzných. Výsledkem tohoto drobného nočního dobrodružství bylo, že namol byli nakonec úplně všichni a do hotelu Karpaty se vrátili až následujícího dne, tedy na bílou sobotu.

Sběratel Liska vede poučnou rozpravu s hrabětem Auerbachem, v níž jsou před jeho duševním zrakem rozestřeny postřehy z cest a hrabě se také dozví ledacos zajímavého o lovu na medvěda a řecko-katolických církevních rituálech, ačkoli ho ze všeho nejvíce zajímá Claudie, ale nedá to na sobě jako pravý aristokrat znát..., ale nakonec bylo všechno úplně jinak. Je ovšem docela dobře možné, že Liska nehovořil o řecko-katolických rituálech, nýbrž o rituálech pravoslavných, k čemuž Auerbach správně poznamenal... aby se v tom čert vyznal, milý Lisko...

Zhruba týden po Velikonocích zavolal hrabě Auerbach sběrateli Liskovi a oznámil mu, že se bude zrovna několik dní nacházet ve Vídni a že je to tedy skvělá příležitost k setkání se starým přítelem.

„Slyšel jsem, že jste také ještě s několika našimi společnými známými navštívil východní Slovensko. Škoda, že jsem neměl více času a nemohl jsem se vašeho výletu zúčastnit, ale ono

by to asi stejně nebylo ono, protože já už si zkrátka jen tak ani nemohu vyjet, takže by to ztratilo svoji bezprostřednost. Každopádně tam někde máme jakýsi lovecký zámeček ještě s nějakými vinicemi, počkejte, ano myslím, že je to v Sobrancích.“

Když se loučili, dodal Auerbach, že by také rád uviděl Ulricha.

AUERBACH

Někdo by si při studiu současných katastrálních map mohl při úvahách nad nemovitým majetkem hraběte Auerbacha říci, že milý hrabě je zkrátka dítě štěstěny a že se holt někdo umí narodit. Každopádně by právě takovéto srovnání sama sebe s nějakým obecným dítětem štěstěny bylo asi to poslední, co by mohlo hraběte vstupujícího do své koupelny v jedné ze svých nemovitostí napadnout. Ona koupelna se nalézala v zádním modernizovaném traktu jeho barokního vídeňského paláce neboli hmatatelného důkazu, že rod Auerbachů zaujímal v žebříčku zemské šlechty nikoli poslední místo a Auerbach by se měl z tohoto důvodu nejméně jednou denně pomodlit k Pánu Bohu a poděkovat mu, že při obraně pravé víry poskytl přinejmenším výraznou duchovní podporu jeho dravému prapředku, který si díky ní vybral už na samém začátku Třicetileté války tu správnou stranu, což ale nedělal, ačkoli si byl jistých historických souvislostí velice dobře vědom.

Když se před několika lety rozhodl, že přistoupí k nezbytným úpravám svého vídeňského paláce, měl z toho v posledku nejednu neklidnou noc, protože jej trápilo jak to provést, aby alespoň zadní část paláce odpovídala moderním nárokům na pohodlné bydlení a přitom rušivě nenarušit jednotu a čistotu stylu, v němž byl postaven jedním z nejvýznamnějších architektů své doby a právě s ohledem na významnost paláce jako stavební památky učinil řadu ústupků, ale v jedné věci zůstal neoblomný a koupelna se musela podřídít standardům dvacátého století a jedinými prvky připomínající baroko byl ledvinovitá tvar mramorové vany připomínající svými rozměry spíše menší plavecký bazén a vysoké benátské zrcadlo v původním všelijak zakřiveném pozlaceném rámu, před nímž se právě holil a uvažoval o Liskovi. Když si šahal pro svoji vodu po holení, vykutálela se mu za ní červená rtěnka, která mu okamžitě připomněla Claudii a tok jeho úvah byl náhle přerušen a on si musel říci, že ho ten rozchod s Claudii docela mrzí, ale co mu na tom vadilo nejvíce, že si sebou Claudie odnesla i vzpomínky na některé večery, které by také Auerbach rád vymazal ze své paměti.

Ještě v Londýně nad střepy z rozbité čínské vázy ho po jejím dramatické odchodu hned napadlo “zastřelit“, ale na to byl za prvé dostatečně zbabělý a za druhé si vzápětí uvědomil, že by si tím způsobil více škody než užítku, takže opustil ještě než na ni vstoupil cestu břídliského zločinu, ale bylo mu zřejmé, že nějak se s ní a s tím, co na něho věděla, bude muset nějak vypořádat a proto velice ocenil, když se za pár dní dozvěděl při telefonním rozhovoru od Lisky, že Claudie momentálně bydlí u jejich společného přítele Ulricha a kladl přitom značný důraz na onoho přítele. Víc se o ní již nezmínil a ani Auerbach se na ní dále nevyptával, ale oběma bylo jasné, že tady vstupuje do hry jemná diplomacie a Auerbach musel přiznat, že se v Liskovi nezklamal, ačkoli mu bylo značně nepříjemné vědomí toho, že Liska je zcela určitě zasvěcen do jistých částí jeho soukromého života, ale vzhledem k dlouholetým obchodním svazkům také věděl, že Liska umí být diskrétní, ale už si natolik nebyl jist Ulrichem a už vůbec ne Claudii, ačkoli věděl, že Liska v tomto směru jistě učinil příslušná opatření a dnes pozval oba muže do svého paláce, aby s nimi celou nepříjemnost nějak uzavřel. Nemohl se s nimi stýkat a tvářit se jakoby žádná Claudie nikdy neexistovala, ačkoli to by bylo to nejlepší, co by mne mohlo potkat, pomyslel si, když vyhazoval Claudiinu rtěnku do malého pozlaceného odpadkového koše pod umyvadlem, nad nímž se kupodivu nevznášely zlaté vodovodní kohoutky.

Svoje návštěvníky očekával v zrcadlovém sálu v zádním křídle paláce, v jehož větší části byla velkolepá obrazárna zpřístupněná již mnoho let veřejnosti.

ULRICH

Ulrich se rychle osprchoval a pustil se do holení. Při pohledu do zrcadla zahlédl odraz sušáku na ručníky s přehozenou černou podprsenkou a opět se mu vybavil včerejší večerní rozhovor s Claudii, který začala právě ona, když vešla do jeho pracovny a sedla si mu na desku psacího stolu, což se mu právě moc nezamlouvalo a jemně se ji snažil odsunout a ona najednou vyskočila a postavila se čelem proti němu a řekla mu, že chce odejít, protože cítí, jak je mu na obtíž a možná přeci jenom čekala jinou odpověď, než které se ji od Ulricha dostalo.

„Není to tak úplně přesně ono na obtíž, ale nečekal jsem, že po mně budeš vyžadovat něco jako hru na manželství bez snubních prstenů a já jsem ten poslední, kdo by ti chtěl bránit ve spokojeném životu. Pokud se ti tady nelíbí a já chápu, že ne, budeme se nad tím muset zamyslet a nějak to zařídit.“

A to jsi celý ty, místo, aby tě to alespoň zamrzelo, že chci odejít, začínáš mi už rovnou balit kufry...a jejich rozhovor pak přešel v poměrně vzrušenou hádku, kde ovšem první housle hrála Claudie a Ulrich pouze zaujal obranné postavení, z něhož pouze tu a tam vystřeli odstrašující salvu, která ovšem vůbec nezabránila švédským žoldněrům v překonání hradeb a nemilosrdnému plenění města s běžným hromadným mordováním a znásilňováním, jak už to v těch dobách za třicetileté války bylo obvyklé a tohle přirovnání mu přeci jenom trochu pomohlo, aby si udržel správný odstup, protože hádka se ženou o citových záležitostech je pro muže předem prohraný boj, který se stejně nakonec uzavřel milostnou scénou na psacím stole, což mělo za následek, že Ulrichovy poznámky k odborné publikaci hodnotící poslední výsledky strunové teorie se mu chaoticky pomíchaly, když spadly na podlahu.

Ráno v koupelně, ale z toho všeho neměl opravdu dobrý pocit, přestože nakonec došlo k uzavření vratkého příměří. Také si připomněl, že mu několikrát předhodila jeho styky s Liszkou, kterého označila za intrikána jakého svět ještě neviděl, že je mu sice vděčná za to co pro ni udělal, ale ať si na něho stejně dá pozor, protože tenhle pán jenom s lidmi popotahuje jako s figurkami na šachovnici a ve skutečnosti nemá rád nikoho jiného, než sebe a tady musel Ulrich přeci jenom Liszku bránit, i když se o něm opravdu nedalo tvrdit, že je to vyložený lidumil...

LISZKA

Po snídani se Ulrich rozloučil několika polibky s Claudii a odjel za Liszkou, který se po ránu také rozhodl pro to, že se bude muset oholit, ale v koupelně zjistil, že má patrně rozbitý holicí strojek a začal s láteřením prohledávat poličky vedle zrcadla, aby tam našel žiletky a štetku a pěnu na holení. Zrcadlo v němž se odrážela jeho ustaraná tvář nemělo ani kruhový a ani barokní tvar, ale bylo to obyčejné obdélníkové zrcadlo s jehož nespočetnými bratrance a sestřenicemi bychom se určitě mohli potkat v nejedné vídeňské domácnosti.

„Tentokráte se nesmí ponechat nic náhodě,“ pomyslel si a proto si při oblékání vybral ze svého šatníku kvalitní oblek šitý na míru a také pečlivě volil odstín kravaty. Na levé zápěstí si nasadil zlaté hodinky Patek Philip, které si zvolil, protože věděl, že úplně stejně obvyklé také nosí hrabě Auerbach, a neopomenul si také vzít svůj pečetní prsten.

Když přivítal Ulricha, nemálo se podívil vybraností s níž byl Ulrich ustrojen a podotkl - tak to pomalu vypadá, jako bychom se chystali na vaši svatbu a já vám při tom patrně posloužím jako družička, ale mám obavu, že nám schází nevěsta.“

„To zcela určitě a mám obavu, že Claudie to rozhodně nebude.“

„No to se ještě uvidí, ale nyní bych vám rád připomenul, že jedeme navštívit jednoho velice vlivného muže, který od nás očekává, že mu vyjdeme vstříc a proto se budete muset pokusit ještě nějakou dobu s Claudii vydržet a pak se uvidí, ale teď potřebujeme čas a v žádném

případě nám nesmí zmizet z očí. Je to mladá a horlivá žena a znáte to, nejhorším nepřítelem je rozezlená a opravdu našťvaná ženská. To jde potom občas, milý pane, o život a můžete mi věřit, že vím o čem mluvím a příště vám ukáži jednu jizvu, kterou jsem si plně zasloužil, ale to už bylo hodně dávno, ale pro vás to bude poučné a přestanete si zahrávat s ženskýma.“

Ulrich mu dal za pravdu a svěřil se mu, že to má těžké, protože Claudie by stále něco prováděla a pořád by někam chodila a nejlépe tancovat anebo do kina a on takové věci bytostně nesnáší.“

„Tak si to budete muset na nějakou dobu oblíbit a nechápu, co je na tom tak těžkého si občas zajít s krásnou ženou do kina anebo si s ní jít zatancovat.“

„A co Auerbach?“ zeptal se Ulrich.

„Co Auerbach? Nechme se překvapit. Teď už stejně nic nevymyslíme.“

Ulrich s Liszkou vstupují do zrcadlového sálu a společně s Auerbachem si začnou připadat jako v nějakém snovém bludišti, V NĚMŽ SE MIMO JINÉ SETKAJÍ I S UKŘÍŽOVANÝM.....

Zrcadlový sál nechal vybudovat začátkem devatenáctého století jeden ze slabomyslných předků hraběte Auerbacha Albert, který málem svým rozhazováním přivedl rodinu na buben, než ho rodinná rada zbavila svéprávnosti. Tehdy v onom rozlehlém sále s iluzivní barokní nástropní freskou s barevnou a velmi živou alegorií nazývanou v různých uměleckých studiích jako Porážka Turků před Vídní aneb servilní poklona rodu Auerbachů panovníkovi, bylo opravdové zrcadlové bludiště se sítí chodeb postavených z dvoumetrových zrcadlových obdélníků, které pokrývaly také skoro každé místo na stěnách a Albert měl dokonce v úmyslu pokrýt zrcadly strop, ale to už nestačil dokončit, protože rodina ho odřízla od peněz. Do dnešních dnů se dochovala pouze jedna část bludiště zabírající pouhou třetinu celého sálu, ale zrcadla na stěnách zůstala a pro Auerbachy se tato partie paláce proměnila v cosi jako třináctou komnatu z pohádek a málokdo z nich tam chodil. Kupodivu právě hrabě Auerbach si tento sál přímo zamiloval a pohrával si s myšlenkou, že by ho uvedl do původního stavu, ale nakonec to nechal plavat a právě v tomto začarované místnosti čekal na příchod svých návštěvníků a spolu s ním tam čekal bezpočet jeho zrcadlových obrazů, k nimž se měly brzy připojit další nespočetné obrazy Ulricha a Liszky, kteří společně nastoupili do Ulrichova vozu, v němž mu Liszka pověděl něco málo o historii paláce, kam měli namířeno.

„Mimo jiné ten Albert, který tam nechal udělat tu zrcadlovou síň byl v posledku ten, na němž Auerbachové vydělali snad nejvíce, ačkoli ho pomalu strčili do blázince. Ještě v období své slávy a volného přístupu k majetku totiž úplně bezhlavě nakupoval starožitnosti, obrazy a samozřejmě kdejakou bezcennou cetku. Jenomže, jak se později ukázalo, našly se po něm ve skladištích, což byl v podstatě celý palác, stovky nesmírně cenných uměleckých děl a větší část zdobí onu galérii, která je konec konců přístupná i běžným smrtelníkům.“

V paláci hraběte Auerbacha na ně nečekala rota HALAPARTNÍKŮ se zástupy sloužících v napudrovaných parukách, ale na recepci si je vyzvedl velmi civilně vyhlížející pán, který s nimi přešel přes nádvoří oddělující přední křídlo od zadní části a poté s nimi vystoupal po širokém dřevěném schodišti do druhého patra a úslužně rozevřel jedno křídlo vysokých bílých dveří a oba vstoupili do zrcadlového sálu, což oba zaskočilo a vzápětí jim vyšlo vstříc na tisíce Auerbachů a tisíce Liszků a Ulrichů si s nimi zdvořile potřásl pravicí, ale naštěstí pouze jeden z nich je vyzval, aby usedli a dovedl je k barokní sedací soupravě, která se s nimi opět mnohonásobila v bezpočtu odrazech, kde se spolu s ní odráželo tisíce chvějivých plamének ze stovek svíček rozmístěných po celém sálu v desítkách mnohoramenných svícňů. Liszka projevil své překvapení tak, že řekl Auerbachovi: „Netušil jsem, že jste takový romantik. Celé toto prostředí nepostrádá velkolepost a je to doslova nádherný surrealistický artefakt par excellence a pokud bylo vaším cílem někoho oslnit, potom se vám to alespoň u mne dokonale povedlo a to nejenom v přeneseném slova smyslu.“

Ulrich k tomu jenom zdvořile pokynul hlavou a raději mlčel. Auerbach potom osobně obsloužil své hosty a rozlil jim do porcelánových koflíčků jasmínový čaj a jako by vlastně o nic nešlo se pánů zeptal, jak se jim líbilo v Haliči a mohl k tomu, pokud by chtěl být přesnější, také v Horních Uhrách. Liszka pravil, že to bylo dobrodružnější víc než čekal, ale že Ulrich by vám to mohl vylíčit daleko barvitěji než já.

„Takže se, pane doktore, nenechte pobízet a povězte nám něco o svých živých zážitcích z Ubl'y a jejího nejbližšího okolí.“

Ale tu náhle pronesl Auerbach zásadní větu.

„Nechme toho pánové, nejdříve vám musím říci něco o sobě a Claudii a potom se snad k tomu vašemu Slovensku dostaneme.“

Ani Liszka ani Ulrich nečekali takový obrat a už vůbec tímto směrem. Liszka jenom tiše pronesl: „Ale ano, jistě, jak chcete.“

„Tento sál jsem si pochopitelně pro naše setkání nevybral náhodou. Mám s ním spojeno spoustu vzpomínek z dětství, ale bylo to zapovězené ovoce. Moje matka mně i mým sourozencům sem vstup striktně zakázala, ale několikrát se nám její zákaz podařilo obejít a já navždy propadl kouzlu tohoto místa, ačkoli jsem tady zažil jednu příšernou scénu, kterou mi tady matka udělala. Mohlo mi být tehdy snad třináct let, když zjistila, jak to je s dodržováním jejich příkazů a nechala mne tady za trest strávit samotného celou noc, ale to se přepočítala, protože větší radost mi snad nemohla udělat. Každopádně jsem se svoji matkou z mnoha důvodů nevycházel a ke konci jejího života jsem pomalu už ani nebyl schopen se na ni podívat a z její smrti jsem měl pomalu radost. Opravdu jsem to s ní neměl lehké a také ji patrně vděčím za svoji nenávisť k ženám a hlavně strachu, který v jejich přítomnosti pociťuji a Claudie byla jenom placeným zaměstnancem, který mi měl pomoci zase jednou se nějak vyrovnat s mým zpackaným sexuálním životem a jako obvykle jsem to s ní dotáhl jenom k hloupým masochistickým prostocvikům. Říkám vám to zcela otevřeně, neboť jste jistě dobře zpraveni jak to se mnou a jí bylo a nechtěl bych se tady před vámi tvářit jako idiot, který dělá, že nic neví a že vy nic nevíte, ačkoli všichni už všechno dávno vědí. Potřebuji od vás pouze záruku, že tohle zůstane mezi námi a rád bych vašim prostřednictvím urovnal své vztahy s Claudii a v tom byste mi právě vy, pane doktore, mohl značně pomoci. Dále bych s vámi ještě probral pár záležitostí, na nichž jsem se společně podíleli v Davosu a budeme muset učinit nějaké další rozhodnutí, ale o tom až za chvíli. Takže pane doktore, jak to vidíte?“

Ulrich musel ocenit otevřenost s níž Auerbach hovořil o své sexuální tragédii a rozhodl se, že upřímnost tady bude tím nejlepším prostředkem.

„Pane Auerbachu, z toho, o čem jste právě hovořil, si ale opravdu nemusíte dělat nějaké výčitky a opravdu oceňuji vaši otevřenost a dovolte mi říci, že neznám nikoho, kdo by s ženami neměl nějaký problém, snad jedině tady pan Liszka by mohl být výjimkou, ale jak vás pozoruji, pane Liszko,“ a na to mu tento jenom řekl: „správně jste to odhadl. Ani já nejsem žádná výjimka a vy, pokud se nepletu, se k nim chováte jako by to byl boxerský pytel, našťástí ne úplně doslova.“

„Nechci tady rozebírat jak se k nim chovám, ale je to jiný svět a žádný muž se tam vlastně nemůže úplně cítit jako doma. Takže s Claudii se to pokusím domluvit a myslím si, že již také pan Liszka v tomto směru ledacos podnikl, takže si myslím, že můžete být v klidu.“

„Jinak Východní Slovensko myslím nejvíce obohatilo skladatele Janitzka, kterého musíte bezpochyby jako milovník vážné hudby znát.“

„Počkejte, není to ten člověk, který se v osmdesátých letech proslavil svoji symfonií *Furor teutonicus* a to nejenom jejím podivným názvem? Pokud se nemýlím, potom najednou někam zmizel a vůbec netuším, co se s ním stalo.“

„Tak na to se můžete zeptat jednoho ze svých zaměstnanců redaktora Krause. Konec konců s námi byl také v Davosu. Tenhle to podivínský geniální hromotluk byl přímo nadšen místním

folklórem a začal si ve sklepe našeho hotelu skládat nějaké části k opeře Urychlovač, takže jsme pomalu zapomněli, že je tam s námi také.“

Auerbach začal vypadat zmateně, neboť se mu po jeho upřímné zpovědi dostalo podivné odpovědi a bezradně se podíval na Liszku a zase na Ulricha.

„Proboha jaký Urychlovač a jaký sklep?“

Liszka se ujal role vypravěče a upřesnil, že piáno do sklepa dodal přívětivý hoteliér, který se platonicky zamiloval do Claudie a jeho oddanost přestala znát mezí, když zjistil, že Claudie má příbuzné právě v Ubl'e, byť vzdálené příbuzné a Urychlovač je milý hrabě zařízení, které se používá k objasnění nejhlubších záhad vesmíru a jedno takové mají dokonce ve Švýcarsku, ale to by vás nemuselo překvapovat, protože co už v tom Švýcarsku vlastně nemají a náš mladý ironický doktor si usmyslel, že se vědě vysměje do vousů a napsal žertovné libreto a la Mozart či-li takové jsou všechny, kde ovšem v hlavních partech vystupují takové potvory jako Kvarci a Gluony a jakési fermiony a W-boson a jakási Higgsova partikule a nakonec se ukáže, že to nejsou partikula, ale jakési struny či co a Urychlovač odtáhne s pláčem, ale to jsem vám to podal jenom velmi volně a ten blázen Janitzek souhlasil, že k tomu napíše hudbu.

„Ale to je skvělé, naprosto skvělé pánové. Jak již jistě víte pane Liszko vaše intervence se s mým nepatrným příspěvím neminula účinkem a podpořena vhodnými komentáři se zdá, že alespoň na chvíli máme zase s těmi evropskými dluhy klid, ale pořád jsem nevěděl, jakým způsobem to provést, abychom zase jednou ukázali světu a především Americe, že Evropa není úplně na nic a co si budeme povídat, bez jejich zbraní a jejich potenciálu by celá Evropa byla dávno v prdeli a omlouvám se za slůvko, ale tak to prostě je, takže nám nakonec zůstaly oči pro pláč a kultura a také Hudba, pánové, hudba a také Evropská věda, ale s tou to není nikterak valné, ačkoli tady máme ten Urychlovač a Hudba jako pouto mezi národy, ano tady bychom mohli začít s naší kulturní akcí na povznesení našeho povadlého sebevědomí. Co tomu říkáte?“

Liszka si povzdychl a souhlasně dodal, že to není vůbec špatný nápad, ale že by potřebovali nějakého hudebního odborníka, který by tomu dodal nějaké konkrétnější obrysy a že by asi nebylo špatné přizvat si na poradu výše zmíněného Janitzka a že by z toho koneckonců něco mohlo být. A potom trochu odbočil vrátil se k ekonomice: „Takže podle vás, a také si dovoluji být otevřenější více než obvykle, ti děvkaři z Mezinárodního měnového fondu cukli a přistoupili na naše účetní operace? Podle všeho to tak asi bude a mám pocit, že i těch několik amerických kurevníků, neboli investorů, začalo hrát naši hru. Dobrá, dobrá, takže potom by snad vážně nebylo na škodu to trochu oslavit a nějaký pořádný hudební festival by tomu dodal správný lesk. Kdo tu srandu zaplatí? Nechce se mi věřit, že to budete právě vy.“

„Ale pane Liszko, nebuďte tak krátkozraký. Co je podle vás lepší. Totálně rozestraná Evropa? Nebo bychom také mohli říci totálně rozmrdaná Evropa? Anebo pár miliónů eur vydaných na kulturní účely? Nebojte se o peníze? Každý komu tady záleží na klidu a bezpečí jeho peněz, nám rád přihraje kolik budeme potřebovat. Teď vám tady rovnou před nosem zvednu telefon a zavolám předsedovi správní rady Daimler a.s. a uvidíte, jak to funguje.“

A opravdu vytáhl z náprsní kapsy satelitní telefon a za chvíli byli oba hosté svědky přátelského rozhovoru.

„Servus Egone. Ano, neruším, ne? Promiň, že tě vyrušuji? Kde že jsi? Aha, cože? Potřeboval bych jistou podporu pro můj hudební festival, ano, ano, jak jsem se o tom zmínil naposledy, bude to pěkná akce a myslím si, že Dobrá, takže v Mnichově to doladíme, pozdravuj paní, cože...ale ano, mám se dobře, právě diskutuji s panem Liszkou nad jedním obrazem...dobře, tak já ti ho předám a předal telefon Liszkovi, který pána na druhé straně ujistil, že se mu na tu věc podívá, ano...“

Pochopitelně, že obraz telefonujícího Auerbacha se objevil také na mnoha zrcadlících plochách obklopujících naší trojici. Hypotetického myšlenkového pozorovatele by ale určitě

odrážet nemohla a pokud by se někdo takový v sále vyskytoval, mohl by učinit několik zajímavých závěrů. Jeden z nich by asi byl, že by si řekl, že vztahy k ženám mají tito pánové velmi nevyvážené, ale tento závěr by mohl odbýt s tím, že takové vztahy jsou nevyvážené vždy a z principu. Dále by si mohl povšimnout, že v sále se toho zrcadlilo daleko více, než to, co bylo možno vidět v zrcadlech a tento postřeh by se mohl dát zobrazit přirovnáním lidské duše jako pokřiveného zrcadla a co jiného člověk dělá než neustále nějak v sobě odráží okolní svět, takže zjednodušeně by se takový obecný člověk dal zploštit do dvojrozměrného zrcadla klouzajícího spojitě po časové ose, v každém okamžiku plného všelijakých pokřivených obrazů a v neposlední řadě by si náš hypotetický pozorovatel mohl na základě poznámek hraběte Auerbacha o stavu evropského hospodářství učinit nějaký elegantně deformovaný obraz toho, čemu se někdy říká ekonomická věda a mohl by přitom vyjít z Auerbachova vtipného postřehu, že přestože tady máme tisíce ekonomů, nikdo té ekonomice vlastně nerozumí a bezpochyby to tak bude, protože málokdo si uvědomí ty široké souvislosti, které stojí v pozadí v každém okamžiku, když si třeba někde v koloniálu kupuje cigarety a rum. Mezitím se někde v abstraktní dáli vznášejí pojmy jako deflace a inflace a také funkce popisující pohyby cen na světových burzách.

Na závěr jejich posezení nabídl Auerbach malou procházku po jeho veřejné galerii.

„Koneckonců za chvíli budeme zavírat a tak si budeme moci v klidu prohlédnout pár mistrovských obrazů a to nikdy neuškodí.“

Když sestupovali po různých schodištích, aby se tam dostali, pověděl jim Auerbach ještě něco o svém bláznivém předku Albertovi.

„Jak určitě víte, chudák Albert sbíral snad opravdu všechno, ale v jednom ohledu byl vážně umanutý. Při nakupování obrazů, rytin a grafik dával přednost jednomu tématu a to tématu Ukřižování, takže se mu podařilo sesbírat stovky děl s tímto motivem. Když vstupovali bočními dveřmi do dlouhé chodby přeplněné po obou stranách řadami obrazů v různých velikostech a v různých rámech a pochopitelně i v různých stylech, jejichž společným jmenovatelem anebo společným dělitelem bylo jejich téma a tím byl ukřižovaný a výsledkem oné elementární početní operace by mohl být zbytek v podobě stísněné nálady, která zde musila na nejednoho návštěvníka padnout, protože tolik křížů a tolik bolesti může s úsměvem unést jenom málokdo. Před jedním obzvláště realisticky provedením této kruté popravky Auerbach podotknul: „Kupodivu a právě tuto část Albertovy sbírky měla moje bigotní a svárlivá a panovačná matka nejraději, ale pravděpodobně ji unikl důvod proč chudák Albert sbíral zrovna tohle. Mám za to, že hlavním motivem jeho prazvláštního počinání byl nedostatek lásky a jeho marná snaha ji někde a nějak najít a v tom s ním mám více společného, než jsem si ochoten připustit.“

Liszka si při jeho slovech pozorně prohlížel malbu a s údivem pronesl.

„Vždyť tohle maloval sám velký Collazioni. Určitě to bude ono. Giuseppe Battista Collazioni. Sakra hrabě, jak to, že se o tom dozvídám až nyní?“

„Ale pane Liszko, nezapomeňte na to, že nejste sám, kdo má rád pěkné obrazy a občas se podaří i mně koupit něco, o čem vy nemáte ani tušení a to je pro mne opravdové potěšení. Tento čerstvý přírůstek jsme instalovali minulý týden a proto také byla tato část uzavřena pro návštěvníky a vy jste první, kteří se mohou obrazem pokochat a je to vskutku mistrovský kousek. Někdy vám povyprávím jak jsem k němu přišel a schopný romanopisec by z toho vytěžil slušný příběh pro dobrodružný román se šťastným koncem.“

Liszka mu poděkoval za příležitost spatřit takovou nádheru mezi prvními a obrátil se na Ulricha, který si v tichém úžasu prohlížel Collazioniho velkolepé dílo.

„To je něco právě pro vás doktore. Lásky a Ukřižování. Co vám k tomu může říci ta vaše matematika, to by mne ale vážně zajímalo a myslím si, že tady pana hraběte také.“

Ulrich se nenechal přivést do rozpaků. Udělal pár kroků zpět, aby měl na obraz lepší pohled a zkrřížil si ruce na prsa.

„To je ale velmi jednoduché. Jde jenom o to, zdali k tomu mám zaujmout vážný anebo humoristický postoj, ale zvolím si jistou správně namíchanou směs, takže za chvíli ani nebudete schopni zjistit, zdali si z vás utahuji anebo pronáším seriózní řeč. Jak jistě víte, cesty Páně jsou nevyzpytatelné a cesta na Golgotu byla více než překvapivá a zejména velmi nelogická, neboť se tam nechal ukřižovat člověk a zároveň i Bůh. To by snad ještě bylo v pořádku, ale určitě to nebyl celý Bůh a patrně ho byla jenom třetina, protože ostatní dvě třetiny sledovaly patrně celou událost s nějakého bělostného oblaku a nemohly se na to vynadívát a byla-li ho pouze třetina, tak to znamená, že Ježíš byl celým člověkem, ale pouze třetinovým Bohem. Ale také se svého ukřižování mohl zúčastnit úplně celý a potom, ale volal sám sebe ať od něho otec odejme ten kalich hořkosti. Nerad bych se do toho pouštěl dopodrobna, protože v žádném případě nehodlám zesměšňovat jeho život a úctyhodné příklady, které nám svým životem ukázal, ale s teologického hlediska tam vidím nejednu nesrovnalost. Tak to bychom měli ukřižování a teď bychom měli vyřídít v naší agendě lásku a to také nebude zdaleka jednoduché, protože ta má přeci mnoho podob jako ukřižování a je to tedy jev velice neurčitý a skutečně v matematice množin existuje jisté odvětví, které se s takovými neurčitostmi tak trochu dokáže vypořádat, ale přeci vlastně všichni víme, co to je a snad to také věděl Ježíš. Dovolím si ale při této příležitosti, pane Liszko, také jednu otázku, protože tenkrát na Slovensku mi to úplně vypadlo z hlavy. Pravoslavní mají spodní břevno svého kříže zešikmené anebo rovné?“

„Zešikmené pane doktore, zešikmené.“

A pokračovali dál v prohlídce a Auerbach jim mimo jiné sdělil, že do Vídně brzy zavítá také velmistr Neudorf a ještě několik vlivných mužů a budou rokovat o důstojné propagaci Evropy ve světě a že by uvítal jejich přítomnost a Ulrich mu připomněl, že by se jim tam spíše hodil skladatel Janitzek, což Auerbach akceptoval a pravil, že už si to s tím Janitzek vyřídí sám. Ulrich a Liszka se na sebe tiše podívali, ale nikterak se k tomu, co právě slyšeli nevyjádřili. Náš hypotetický myšlenkový pozorovatel by se patrně při pozorování a zaznamenávání rozhovoru našich hrdinů musel chytat za hlavu, kdyby ovšem nějakou měl a se zoufalými výkřiky - já už to nemůžu dál poslouchat, to opravdu nejde, to je strašné - a utíkal by pryč a bohužel by se mu mohlo přihodit, že v záchvatu roztržitosti by místo do taxi nastoupil spolu s Ulrichem a Liszkou do jejich vozu a tam by byl nucen vyslechnout si jejich krátkou rekapitulaci právě ukončené návštěvy Auerbachovského paláce.

„Vy si budete muset tak trochu ohlídat Claudii a snažte se na ní být milý a v průběhu času, který tím získáme, se pokusíme najít řešení, které by vyhovovalo jak jí tak vám. Přijdete s ní za mnou na návštěvu a společně to probereme. To za prvé, a za druhé s tím ukřižovaným jste to patrně nemyslel zas tak vážně a to s těmi množinami asi také ne?“

Ulrich se k němu mírně naklonil a řekl: „Někdy si strašně rád jen tak zařečním a pustím do světa to, co mne právě napadne, ale to s těmi množinami tak trochu pravda je a pokud se nepletu, ani Auerbach z těch mých řečí nebyl moudrý, ale jako úplný nesmysl to neodsoudil a teď mu bude chvíli v hlavě pobývat třetinový Bůh a chvíli dvoutřetinový, ale nakonec se to sečte a opět se uklidní, že božská trojice je to nejlepší řešení, o němž není radno příliš přemýšlet.“

„No to jste mne uklidnil. Mimochodem, co říkáte tomu zrcadlovému sálu? To se jen tak nevidí.“

„Zkrátka a jednoduše ten Albert byl pašák a určitě by mne zajímaly nějaké podrobnější životopisné údaje, protože ten se musel vyznamenat ještě mnoha jinými roztodivnými kousky. O tom vůbec nepochybuji a vy určitě budete mít nějaké prameny, kde by se to dalo zjistit, nemám pravdu?“

„Já vám k tomu něco připravím. Mimo jiné to byl ten chlapík, který nechal postavit poblíž Salcburku ten pohádkový zámek s těmi vysokými věžemi a spoustou padacích mostů, takový

Disneyland, který musela rodina tehdy prodat, protože museli zalátat dluhy, které po sobě ten pacholek nasekal.“

„Děkuji. Ještě mne také zaujala Auerbachova poznámka o tom strašidle. Víte, jak navázal na naše povídání o tom přízraku v hotelu Karpaty a o tom, jak jsem tam strávil noc přímo v restauraci, a nic mne nepostrašilo.“

„Ach tak, to myslíte, jak se téměř úplně na závěr našeho setkání znovu přeptal na tu naši cestu a vy jste musel přijít rovnou s tím strašidelným, vlastně nestrašidelným zážitkem. No k tomu existuje jedna celá legenda a prý jim tam starší jejich neslavnější prapředek, zakladatel rodového jmění, onen císařský generál a jeden z největších zlodějů, kteří kdy chodili pod sluncem Albert von Auerbach. To byl pěkný zlotřilec, který se nepředstavitelně napakoval na konfiskacích zejména v Českých zemích, ale údajně ho proklela nějaká vesničanka, kterou prý znásilnil a potom rovnou podřízl a právě ta ho před smrtí proklela a čas od času se jim prý přízrak tohoto milého pána potuluje po baráku.“

„Tak z toho bude Claudie úplně nadšená. Nechci se o tom příliš bavit, ale ona je doslova posedlá takovými záležitostmi jako je věštění a rozhovory s mrtvými a se strašidly a je při tom i docela věrohodná a dokonce se věnuje tak trochu těm kyvadélkům a léčení na dálku. Nechci to nějak hodnotit, i když mnohdy mi to připadne značně bláznivé. Ta by byla rozhodně nadšená, kdyby měla možnost se s tímto hypotetickým strašidelným Albertem setkat a navíc by to byla skvělá příležitost, aby si to Auerbach a ona jaksi definitivně uzavřeli.“

Liszka vyloženě povyskočil nadšením.

„Ale to je pane vyloženě geniální. Přesně tohle provedeme a navíc se konečně setkáme s nějakým duchem a nebude to duch ledasjaký.“

Ulrich najednou překvapeně dodal.

„Proboha nejmenuje se náš nešťastný milovník zapovězených rozkoší také Albert?“

Liszka mu potvrdil, že ano. Karl Albert. A pročpak to překvapení.

„Ale napadla mne taková velmi nepravděpodobná možnost, že by tím duchem mohl být náš současný Auerbach. Když jsme procházeli tím palácovým labyrintem, povšiml jsem si po cestě několik portrétů a několik mužských tváří jevílo nápadné shody s podobou našeho Auerbacha. Pokud bych se pustil do jeho portrétování a domaloval bych mu černou zašpičatělou bradku s nakrouceným knírem a pokryl mu hlavu hustým, do zadu sčesaným porostem, vytvořil bych určitě podobiznu průměrného kavalíra ze sedmnáctého století a pokud bych se do toho pustil i s vaším portrétem, dospěl bych ke stejnému výsledku. Zajímavé, že většina tehdejších vojevůdců a tím pádem velikých zlotřilců měla podobné rysy.“

„Tím hodláte patrně naznačit, že já mám něco společného s drancováním, vypalováním měst a bezskrupulózním obohacováním na cizí účet, ale jak jistě víte, já jsem obyčejný soukromník a tichý a nenápadný amatér.“

Odpověděl Liszka a pokračoval.

„Za to vy jste se před chvílí projevil jako pěkný lump, ano. A myslím si, že vám Kraus určitě pěkně poděkuje za to, jak jste na něho přehrál tu záležitost s Janitzkem. Mám pocit, že se vám náš redaktor brzy ozve, až s ním Janitzek vyrazí dveře.“

Vedle jejich rozhovoru mezitím probíhala také městská doprava a ring, po kterém se pomalu poposunovali v Ulrichově voze byl onen jarní podvečer plný aut. Zřejmě někde před nimi došlo k dopravní nehodě a provoz se zpomalil, takže celá široká třída jakoby mírně znervózněla.

KRAUS NENÍ PRÁVĚ NADŠEN Z TOHO, ŽE MÁ ZAŘÍDIT SETKÁNÍ MEZI AUERBACHEM A JANITZKEM A OBRÁTÍ SE PROTO O RADU NA ULRICHA A

TAK SE TAKÉ JANITCZKOVI PODAŘÍ SHLÉDNOUT KOUZELNÝ ZRCADLOVÝ SÁL, KDE SI ALE MÁLEM ROZBIJE HLAVU

O budoucnosti toho můžeme říci hodně, třeba také to, že má mnohé společného se strašidly, o nichž také mnoho lidí už napovídalo strašné nesmysly a která jim s vytrvalou neodbytností straší v hlavách, jako mnoha jiným straší nutkavé přemýšlení o budoucnosti, která je nejistá a rozplizlá jako nějaký strašidelný přízrak. Mnozí pro uklidnění svých myslí rozrušených nestálostí a nejistotou budoucího používá účinné sedativum, kterému se říká zvyk. Stále opakování životních návyků tak vytváří iluzi, že je všechno v nejlepším pořádku a že nás v budoucnosti nemůže nic neočekávaného překvapit.

Když redaktorovi Krausi nečekaně zavolal jeho nejvyšší šéf hrabě Auerbach, aby ho požádal o zprostředkování setkání s hudebním skladatelem Janitzkem, došlo k tomu, že jeho dosavadní dobrá nálada doznala značné změny, a to směrem, který po ukončení hovoru, popsal v polohlasité samomluvě výstižně sám Kraus slovy, že je to v řiti a jak Ulrich správně předpokládal, stalo se, že se oba dva setkali jako obvykle v jejich oblíbené kavárně Palfy.

„...takže se se mnou Janitzek moc nevybavoval a po vyslovení jména Auerbach mi praštil telefonem a nemusím ti snad říkat, že mi to trvalo několik dní, než se mi k němu podařilo dovolat. Díky.“

A začal imitovat hlas hraběte Auerbacha: „Pan doktor Ulrich mi sdělil, že máte velice dobré vazby na hudebního skladatele Janitzka, takže by to pro vás měla být maličkost sjednat mi s ním schůzku. Rád bych si s ním promluvil o pořádání jedné hudební slavnosti.“

„Můžeš mi prosím tě vysvětlit, o co tomu bláznivému Auerbachovi jde? Už jsem to zaslechl i v redakci. Prý nějaký Evropský hudební rok a Evropský taneční festival. Vás dva, tebe s Liszkou mi byl čert dlužen. Od té doby, co jsme se vrátili z Davosu je všechno postaveno na hlavu. Avakum se i s těmi svými děvkami stěhuje do Lucemburska, navzdory předcházejícím zprávám a faktům se po jednání v Davosu ukazuje, že evropské hospodářství na tom není zas tak špatně, jak to vypadalo ještě před rokem a teď mi volá Auerbach a blábolí něco o hudební slavnosti a doufám, že příště se mne pro změnu zeptá, jestli neznám nějakého dobrého ohňostrůjce, protože se rozhodl udělat nad Vídní pořádný ohňostroj.“

„Ale Franzi, nemusíš se hned čertit. Jenom jsem tě dlouho neviděl a tak jsem si řekl, že takhle to bude zajímavější. Pořád trčíš v redakci, paty nevytáhneš a zapomínáš na své přátele. S tím Janitzkem už to nějak zařídíme a ty mi budeš ještě ruce líbat, že jsem tě do toho zatáhl, protože jako novinář budeš rovnou u zdroje a stane se z tebe tiskový mluvčí celé akce. Nevím úplně přesně, co si Auerbach od svých kulturních počinů slibuje, ale patrně mu jde o pozvednutí evropského ducha a o celkové zlepšení nálad evropského obyvatelstva prostřednictvím vážné hudby. Já být na jeho místě, pustil bych se rovnou do organizování Janitzkovy hudební Vídně.“

Kraus nebyl právě nadšen vyhlídkou na to, že by se měl stát nějakým tiskovým mluvčím, ale Ulrich mu také připomněl, že by to mohlo také obnášet podstatné zlepšení jeho finanční situace, což Krausi přeci jenom zase trochu vylepšilo náladu a výtečně se bavil, když mu Ulrich začal vyprávět o zamyšlené honitbě po strašidelném Albertu von Auerbach.

Ještěže plánování blízké budoucnosti povětšinou přináší vysoce pravděpodobné výsledky, jak si to také ověřil Ulrich, kterému se po setkání s Krausem podařilo přesvědčit Janitzka, že účast na Auerbachově plánu by byla daleko prospěšnější, než jeho zarputilé vyesedávání v prázdné garáži. Nesmíme ovšem zapomínat, že ve své přehlednosti nás může i ta nejbližší budoucnost nemile zaskočit, neboť vteřiny následující po těch právě proběhnutých, mohou kdykoli a nečekaně na sebe vzít vzezření nečekaného záchvatu mozkové mrtvice anebo náhlého druhého příchodu Krista rovnou i s celým nebeským soudním aparátem k hladkému a bezproblémovému provedení Posledního soudu, v čemž se projevuje právě ona nejasnost v tom, je-li nakonec celý vesmír řízen prostřednictvím dobrotivé Boží prozřetelnosti anebo podle jakýchsi přírodních zákonů, o nichž se toho ale prozatím v podstatě moc neví. Nelze se

při této příležitosti nepozastavit nad uceleností názoru na budoucnost strašící v nejedné učené nebo zbožné, povětšinou vousaté hlavě. Někteří takoví vousatí pánové v tom mají jasno a musíme podotknout, že ne vždy musí nosit plnovous, takže ani správně vyholená brada nemůže nikomu zabránit v pronesení názoru, že vesmír je pouhým nepatrným bodem na pomyslné přímce zobrazující celou věčnost a opravdu někomu to tak vážně může připadnout, neboť sebedelší časový interval obsahující sebedelší historii našeho universa je v porovnání s věčností naprosto zanedbatelnou veličinou, ale potom pochopitelně člověk se svými obavami z budoucnosti nemůže vypadat jinak než špatný žert pronesený při nevhodné příležitosti senilním klaunem.

Každopádně víceméně nezávisle na všemožném pojetí času a tím pádem i budoucnosti, která je svým způsobem opravdu nepatřičným doplňkem na časové ose, neboť právě ona by nám mohla dobře posloužit pro nejlepší přirovnání při pokusu se nějak vypořádat s nicotou, vystoupilo ze dvou taxíků koncem dubna před Auerbachovským palácem rovnou pět lidí, kteří až na jednoho vypadali jako skupinka noblesních účastníků slavného plesu v opeře, kteří se čirou náhodou sešli v operním baru, aby si tam zakouřili. Pouze Janitzek narušoval svým špatně padnoucím oblekem celkový dobrý dojem, který tato skupinka musila dělat na kolemjdoucí vracející se většinou po celodenní práci domů k dobře zasloužené večeři. Ulrich připálil cigaretu Krausovi. Vedle nich stál jako maják kouřící Janitzek, dále Claudie a samozřejmě Liszka. Tato skupina dobře oblečených lidí, samozřejmě kromě Janitzka, by mohla v ledaskom vyvolat dojem, že třídní rozdíly nejsou právě nepodstatnou součástí společenské hierarchie a že určitě není bezvýznamné, nachází-li se někdo u její paty anebo na jejím vrcholku. Dokonce patrolující policejní hlídka procházející kolem na chvíli zpomalila a vypadalo to, že se snad chystají zsalutovat. Jeden z nich, chvíli poté, když již minuli naši plesovou společnost, poznamenal, že ten palác patří tomu Auerbachovi, což je prý nechutně bohaté zvíře, které se právě upravovalo, aby přivítalo Janitzka s Krausem a nemělo sebemenší potuchu o tom, že počet návštěvníků je o něco vyšší, než očekávalo.

Kraus, pokušující právě připálenou cigaretu, projevil obavy, jestli to byl opravdu dobrý nápad přijet v poněkud jiné sestavě, než bylo původně ohlášeno. Ulrich ho ale uklidnil.

„Moment překvapení většinou skýtá velikou výhodu. Stejně se milý hrabě zamýšlel s Claudii sejít co nejdříve. Navíc nám to pomůže při odchytu strašidelného Alberta, protože ani ten nečekal, že se tady objevíme a nepochybuji, že nám Auerbach rád vyjde vstříc, neboť předpokládám, že už by také chtěl mít od toho strašidla pokoj. Já osobně na takové věci nevěřím. Je to sice pouhá pověra, ale rád se přesvědčím o svém omylu.“

Auerbach je očekával již dole na recepci vedle vchodu do veřejné galérie a nedal na sobě znát sebemenší překvapení při spatření Claudie, kterou uvítal zdvořilým políbením ruky a vyjádřil potěšení, že ji opět vidí. Poté byl Ulrichem představen Janitzkovi a také mu bylo jeho hraběcí milostí sděleno, že je neobyčejně potěšena takovou vzácnou návštěvou v tomto skromném svatostánku umění a zanedlouho byli uvedeni do zrcadlového sálu, kde již bylo vše připraveno pro jejich pohoštění a barokní židle pro Claudii se také našla.

Stejně jako při poslední návštěvě Liszky a Ulricha byl sál osvětlen stovkami svíček a také nyní se zrcadlové plochy zaplnily tisícovými odrazy. Hrabě pronesl na uvítanou řeč, v níž zaznělo ledacos o důležitosti a významu hudby v evropských dějinách a dále nastínil přítomným svoji ideu celoevropského roku hudby, z níž ovšem nikomu z přítomných nebylo úplně zřejmé, co vlastně znamená, ale než se v tom stačili vyznat, zjistil Janitzek, že se vlastně stal Auerbachovým hudebním poradcem v této záležitosti a Kraus, že je jeho tiskovým mluvčím. Na to povstala Claudie s číší šampaňského a pravila, že na to si musí všichni připít. A když si připili, pokračovala stále ve stoje: „Jsem nesmírně potěšena, že mohu opět chvíli pobývat pod jednou střešou s tak ušlechtilými muži. Omlouvám se, že vám jakožto obyčejná žena narušuji průběh vašeho jednání, ale musila jsem přijít jednak, abych opět viděla jeho hraběcí milost, a jsem opravdu ráda, když vidím, že se těší dobrému zdraví,“ a potom se

několika obratnými přesmyčkami dostala až k Albertu z Aurbachů a pravila, že by jistě všichni přítomní uvítali možnost se s něčím tak pozoruhodným setkat. Hrabě Auerbach, který byl nakonec docela potěšen, že Claudii opět vidí, neboť ho její přítomnost utvrdila v přesvědčení, že se zřejmě z její strany nemusí obávat žádného nebezpečí, ovšem při zmínce o svém strašidelném předku pobledl a pravil, že žertování s duchy předků může mít neblahé následky a tím ovšem přiznal, že rodovou legendu nebere tak lehkovážně, jak by to na první pohled mohlo vypadat, ale na druhou stranu nechtěl ztratit tvář a tak souhlasil, že pokud si tedy společnost bude přát, že není proti tomu uspořádat v prostorách paláce malé noční dobrodružství.

„Takže ujednáno, ale pod podmínkou, že se rozdělíme na samostatné hlídky a každá z nás bude samostatně hlídkovat ve vymezené části paláce. Proslýchá se a také je to uvedeno v rodinné pověsti, že Albert se nejčastěji vyskytoval právě zde v zrcadlovém sále a v několika přílehlých chodbách. Já osobně jsem pochopitelně nikdy žádné strašidlo v tomto sále a ani nikde poblíž neviděl a nepředpokládám také, že ho někdo z nás zahlédne, protože je to zkrátka nesmysl, ale pokud chceme, pánové vyjít vstříc rozmaru krásné ženy, nezbyvá nám než se trochu projít a rozdělit si místa. Předpokládám, že se zúčastníte všichni.“

Ulrich s Liszkou, kteří si celé toto divadlo společně s Claudii vymysleli, ochotně souhlasili, ale na Krausovi bylo vidět, že se mu očividně nechce strašit osamoceně na nějaké tmavé palácové chodbě a čekat tam na nějaké strašidlo a protože byl pověřivý jako stará kartárka a navíc pěkný strašpytel, vylezlo z něj ano skoro tak, jakoby říkal ne, ale všichni ho začali ihned poplácávat po ramenou a zaslechl i nějaké to bravo. Janitzkovi to bylo vcelku jedno a navíc si řekl, že alespoň bude mít chvíli klidu a začal se pomalu těšit na klidnou vigilii a na to jak si bude moci v klidu promyslet jisté partie k Urychlovači a potom ho napadlo požádat Auerbacha, jestli by si mohl prohlédnout zbytek zrcadlové bludiště v zadní části sálu.

„Ale jen si poslužte, ale nezapomeňte na to, že je to dílo šíleného ducha a byť už je to pouhé žalostné torso, stále dokáže překvapit.“

Tím se ale Janitzek nenechal odradit a rázně vykročil k bludišti a spolu s ním stejně rázně vyrazil bezpočet jeho zrcadlových odrazů. Liszka na něho zavolal, ať si sebou vezme alespoň svíčku a tak to poslední, co z něho viděli, byla široká záda v těsném saku a ruku s trojramenným svícem.

„Myslíš Alberte, že by se tam mohl opravdu ztratit?“ zeptala se Claudie a uvědomila si, že Auerbachovi potykala a tak se hned stáhla a omluvila se, ale Auerbach ji řekl, ať si nedělá násilí a pokud jí stále vyhovuje tykání, jen ať v něm klidně pokračuje a potom dodal, že ztratit by se tam neměl, protože síla a popletenost původního bludiště se vytratila po likvidačním zásahu jeho matky, která započala s jeho likvidací, ale jednoho dne, aniž by komu pořádně vysvětlila proč, nechala rozebírání bludiště zastavit.

„Ale musím se vám přiznat, že ten váš Janitzek je vskutku svérázná postava. Mimo jiné jsem si opatřil několik nahrávek s jeho skladbami z osmdesátých let a zdá se mi, že mezi současníky nemá sobě rovného. Vypadá sice jako neotesanec, ale to už asi patří k povaze jeho nadání. Ten se nám bude při pořádání naší velké hudební slavnosti dobře hodit. Co říkáte Krausi?“

Ten odbyl dotaz několika zdvořilostními frázemi a v duchu hořekoval nad svým údělem, neboť vidina noci strávené osaměle na pustých a chladných a spoře osvětlených chodbách nějakého paláce jej přiváděla k zoufalství. Tu se z vnitřku bludiště ozvala rána a Auerbach se svými hosty poté zaslechl Janitzkovi kletby a nadávky. Auerbach zavolal, jestli si nepřeje pomoci a jestli se mu něco nestalo.

„Ale je to v pořádku, jenom jsem narazil čelem do zrcadla. Ven se dostanu, mám dojem, že jsem na to přišel.“

A skutečně ani za půl hodiny viděli naši přátelé, jak z tmavého vchodu bludiště vystupuje trojramenný svícen s jednou hořící svíčí a potom samotného Janitzka s pořádnou podlitinou

na ohromném čele. Sotva došel ke stolu, rychle si nalil plný pohár šampaňského, který do sebe ještě rychleji překlopil a na Liszkův dotaz. „Tak co?“ ze sebe vyhrkl: „Inu zvenčí to vypadá daleko menší než odsud. Opravdu bych nečekal, že se tam může skrývat nějaké bludiště, ale ten váš Albert byl ke všemu hudebně nadaný jedinec, protože do půdorysu svého labyrintu umně zakomponoval jisté itinerace, které tak obdivuji u Bacha. Takže jsem si je začal v duchu přehrávat a postupoval jsem v podstatě dozadu jako rak a tak se dostal ven. Myslím si, že bych vám byl schopen celé bludiště dostavět podle původního plánu, který bych vám ovšem vlastně musel znovu vytvořit, protože nevěřím, že by někde existoval nějaký původní náčrt.“

„To máte pravdu, nic takového skutečně není a mám dokonce dojem, že jsem snad od strýce zaslechl, že to snad stavěl jen tak z hlavy, ale vaši nabídku na rekonstrukci bludiště беру doslova a budu opravdu velice rád, když se toho ujmete. Tak alespoň budete mít důvod se tady objevit častěji a já vám k tomu připravím nějaké zajímavé hudebné dokumenty z našich rodinných sbírek.“

NOC V AUERBACHOVĚ PALÁCI. EXISTENCE STRAŠIDEL NENÍ ANI POTVRZENA, ALE BOHUŽEL ANI VYVRÁCENA, I KDYŽ CLAUDIE SI O TOM MYSLÍ SVOJE, PROTOŽE ONA PŘECI ALBERTA Z AUERBACHŮ VIDĚLA NA VLASTNÍ OČI.

podkapitola-pojednání o optických klamech, halucinacích a čarodějnických procesech.

Rozložení hlídek si určili losem. Kolem půlnoci se tedy všichni rozešli na svá stanoviště s tím, že v pět ráno se opět sejdou v zrcadlovém sále.

Ulrich se chvíli procházel a poté usedl do jedné z barokních židlí a upřeně se zahleděl na osiřelý stůl. Nejdříve si prohlížel jeho bílé pokroucené nohy a potom se přesunul s pohledem na jeho vyleštěnou mramorovou desku na níž prázdné lahve od šampaňského společně s porůznu rozloženými talíři a talířky vytvořily jakési chaotické zátiší zobrazené navíc v mnoha obměnách na mnoha zrcadlových plochách včetně samotného Ulricha upřeně pozorujícího stůl. Po chvíli se podíval do jednoho ze zrcadel a zahlédl sama sebe prohlížejícího se v zrcadle a kamkoli pohlédl tam, narazil na svůj odraz. Když pohlédl opět na stůl, uviděl jednu nedopitou láhev šampaňského a v duchu si řekl, že tentokrát měl štěstí a že je rád, že se nemusí potulovat po prázdných chodbách, které jsou ale řádně vytápěny, jak všechny ujistil hrabě. Nalil si do poháru, natáhl si nohy na starožitný stolek a popíjel pomalu šumivý mok. Když pohár vyprázdnil, opět si dolil a tak to nějakou dobu dělal stále dokola, až ho najednou probudilo třesknutí skla o podlahu. Otupěle se porozhlédl, sundal zdřevěnělé nohy ze stolu a podíval se na hodinky. Půl třetí. Postavil se, aby se trochu protáhl a potom se podíval svému snu.

„Sakra, ale vypadalo to všechno strašně živě. Ani ve snu by mně nenapadlo, že se mi to jenom zdálo. Úplně stejný sál, jasně chvíli jsem popíjel šampaňské a potom se mi zdálo, že jsem zahlédl jakési namodralé světélko u vchodu do bludiště. Stál jsem jako zkamenělý a vůbec se mi tam nechtělo jít. Potom jsem se ale zadíval tím směrem znovu a žádné takové světlo jsem tam už neviděl a potom ani nevím.“

Ulrich se tedy znovu posadil a náhle zcela zřetelně zaslechl z nitra bludiště tiché cinknutí. Samozřejmě, že zpozorněl a dostal strach, ale dodal si odvalu. Vždyť Ulrichu na strašidla přeci nevěříš a je to všechno absurdní. Strašidla prostě nejsou, takže se zvedneš a půjdeš zjistit, co se stalo.

Liszka se chvíli procházel sem a tam po dlouhé chodbě. Její vnější stěna s řadou oken vedla na čtvercové nádvoří. Vnitřní stěna byla vyzdobena řadou potměných, zašlých rodinných portrétů, mezi nimiž v pravidelných rozestupech nazelenale svítily malé polokoule nouzového osvětlení. Nějakou dobu postál u jednoho z oken a pozoroval prázdné nádvoří. Za dlouhou

vysokou střešou s řadou vikýřů o sobě se dávalo vědět velkoměsto osvětlující do oranžova noční oblohu zataženou nízkou oblačností. Podíval se na hodinky a fosforeskující ručičky mu prozradily, že je teprve půl jedné po půlnoci. Chvilí se zase procházel a zvuk kročejů z přilehlých chodeb mu dávaly na vědomí, že se neprochází po paláci sám. Když procházel kolem jedné z pohovek stojících mezi okny, připomněl si, že je to sice nuda, ale že to stojí za to. Alespoň si bude mít Auerbach čas promluvit s Claudii a určitě si ujasní své vztahy a to je to nejdůležitější, pokud mezi tím potkáme Alberta, tím lépe. Posadil se na pohovku a zahleděl se na tmavý obraz před sebou. V nazelenalém světle nouzového osvětlení z něj vystupovala bledá mužská tvář, patřící dozajista někomu z rodu Auerbachů. Liszka si pomyslel, že by to klidně mohl být i šílený Albert, ale podle náprsního pancíře usoudil, že to zřejmě bude někdo jiný. V zelenkavém slabém světle nebyl válečnickův obličej vidět a Liszka tedy opět povstal, aby si jej prohlédl zblízka. Postál u obrazu a pozorně si tu přízračnou tvář prohlédl a dospěl k závěru, že už viděl spousty podobných podobizen a že většina těch šlechticů má opravdu podobné rysy, jak se o tom nedávno zmínil Ulrich. Pohublé líce, špičatá bradka a nakroucený knír a většinou také celkem bystrý pohled a tenhle to pán, patrně onen proslavený raubíř z třicetileté války si jistě dokázal poradit a v případě potřeby dokázal určitě tasit kord a patrně se s ním i uměl ohánět, ale spíše se přímému střetnutí vyhýbal a hleděl si spíše účetnictví a v jeho případě podvojnému, zasmál se v duchu Liszka. Jedno navenek, druhé pro sebe a určitě měl přehled o svých záležitostech. Odstoupil od obrazu a zaslechl nějaký šramot a na levém konci chodby zahlédl tmavou siluetu a podle jejich obrysů usoudil, že to bude zřejmě Kraus. Zamával a ona tmavá postava mu pozdrav opětovala a zmizela za rohem. No Albert to asi nebyl, řekl si Liszka usedaje opět na stejnou pohovku. Opět se podíval na hodinky. Tři čtvrtě na jednu. No do rána máme hromadu času a nějaký čas pozoroval minutovou ručičku na svých hodinkách a zdálo se mu, že se čas úplně zastavil a trvalo to určitě déle než minutu, než poskočila na další rysku a v duchu navázal na toto pozorování tím, že si připomněl Ulricha. Ten by kolem té pomalé minutové ručičky začal dozajista spřádat hned několik teorií najednou a vzpomněl si, že ho jednou zaslechl pronést, že největším a nejstrašidelnějším strašidlem je celá ta slavná budoucnost, ale že minulost, včetně té slavné evropské, na tom není o moc lépe a přítomnost je leda tak dobrá pro rozvíjení zajímavých spekulací. Ano, ano je to skutečně bystrý muž, ale schází mu mnohdy vnitřní kázeň, ale kdybych měl syna, myslím, že by mi nedělal ostudu a možná právě tady narazil Liszka na pravý důvod svých styků s tímto dobře vychovaným podivínem. Myslím, že by asi pokračoval ve svém oblíbeném ironickém tónu a vznesl by řečnickou otázku, jestli je čas kontinuum anebo snad diskretuum. Jistěže to není žádný problém nakládat s touto veličinou jako s nepřetržitým souvislým proudem, ale s budoucností nám to stejně příliš nepomůže. A to by měl úplnou pravdu, dodal k tomu Liszka. Já sice vím, že tady budu trčet až do rána, takže v tomto smyslu mám svoji nejbližší budoucnost skoro jako na dlani a nic nepředstavitelného a neočekávaného by mne tu nemělo potkat, pokud se ovšem třeba nečekaně objeví právě Albert. Bylo by zajímavé, co by k tomu problému řekl právě on.

Podíval se zase na své hodinky a zjistil, že uplynulo sotva dalších pět minut. Asi se tady natáhnu a počkám si, až mne přijde probudit nějaké strašidlo a tak se opatrně složil na pohovku a zjistil, že se na ní sotva vejde a že to určitě nebude pohodlný spánek. Chvilí jen tak ležel na zádech s otevřenými očima a poměrně na přeskáčku si v hlavě probíral vzpomínkami a vybavil se mu v duchu tlustý obličej Avakuma Avakumoviče a tím pádem některé události z Davosu a k tomu si řekl, že to jeho angažmá ve světě velkých financí nedopadlo zas tak špatně. K dobrým cílům se mnohdy dopravujeme skrze pochybné prostředky, ale tak už to zkrátka chodí. Přivřel oči a jaksi nejasně a matně zahlédl zmrtvýchvstalého spasitele z ikony, kterou si za jistých pochybných okolností opatřil na Východním Slovensku. A v duchu pronesl jako by se obhajoval před mlčenlivým obrazem majestátného vykupitele, ty buď rád, že jsem si tě koupil, protože by to s tebou mohlo dopadnout daleko hůř. Já vím, já vím, že

v nějakém tom chrámu někde u Charkova by se ti asi líbilo lépe než u mne doma v nočním stolku, ale to se napraví a když k tomu vznášející se postava nic nedodala, nechal ji být. Z dřímoty ho probral roztrášený hlas: „Pane Liszko, pane Liszko, pro Boha svatého, probud'te se,“ a když se úplně probral, uviděl nad sebou stát redaktora Krause. „Co se děje Krausi, snad jste nepotkal Alberta?“ a rovnou se posadil a pokračoval. „No tak povídejte, člověče,“ a podíval se na hodinky a bylo něco po půl druhé. Kraus mu tedy poněkud nesoustředěně a nesouvisle řekl, že právě před chvílí uviděl na konci své chodby nějaké divné světlo a zaslechl podezřelé zvuky.

Janitzek se podíval na hodinky.

„Teprve jedna, no to se nedá nic dělat.“

Právě se pohyboval o patro níž. Brzy si uvědomil, že chodit sem a tam po chodbě vymezené mu losem jaksi postrádá smysl, protože do takové pasti, jakou v duchu připravil Auerbach, by sotva kdo při smyslech vlezl. Zrcadlový sál měl totiž čtvercový půdorys a kolem něj vedly právě ony čtyři chodby, přičemž každá z nich byla hlídána jedním z účastníků našeho nočního dobrodružství. Do chodby určené Janitzekovi vedly z obou stran schodiště a po jednom z nich Janitzek sestoupil, aby strašidlu uvolnil cestu, i když takový duch bude moci patrně také prostupovat stěnami a zcela bez zábran se dostat, kam je mu libo, takže určitě by se mohl podívat také do mojí hlavy, pravil si Janitzek bloudící po dalších chodbách, ale odtamtud by asi rychle utekl. Ale svým sestupem o patro níž si moc nepomohl, protože se ocitl na místě velmi podobném tomu, které před chvílí opustil. A tak začal i tady chodit sem a tam a jeho pravidelný krok ho přivedl k podivným úvahám. Začal si v duchu opakovat několik slov, začátek, teď, potom, konec a přitom stále chodil z jednoho konce chodby na druhý a pořád si to opakoval a občas přehodil jejich pořadí, takže se dostal třeba ke konci, předtím, potom, začátek a teď a pak si řekl, že takovéto věci ho začaly napadat od té doby, co se začal zabývat tím Ulrichovým Urychlovačem, protože právě tam si jeden hlubokomyslný proton při kroužení začne klást otázky, co bylo předtím, než se stal tím čím je, pochopitelně ve verších. Sakra ten Ulrich mi nasadil červa do hlavy. Ty jeho zatracené partikule, jakési neutrony a protony a bůhví co ještě, jakési kvarky a jakési nejmenší vzdálenosti. Pane Bože, ten chlap se z těch svých pochyb asi zblázní. Co bylo před vesmírem a pokud je konečný, v čem se tedy nachází, hmm, prý se dá odvodit, že to klidně opravdu mohlo vzniknout z ničeho a opět se mimoděk vrátil k jednomu hudebnímu problému, který ho již delší dobu zaměstnával, a pořád to nebylo to pravé. Totiž ne a ne přijít na to, jak ztvárnit onu prvopočáteční nicotu, z níž prý povstal vesmír. Už ho také napadlo, že by se k tomu snad dal využít jeden takový fyzikální jev skládání vln. Při vhodném souladu se dokážou dvě vlny takříkajíc vyrušit, ale bylo naprosto nemyslitelné, že by dokázal postavit proti sobě dva orchestry hrající tak, aby se jejich produkce totálně vymazala. To už by snad bylo lepší, kdyby jeden z nich hrál totéž co první, ale pozpátku a tak by se dalo dosáhnout, alespoň symbolicky, jakéhosi potření všech zvuků a najednou si začal v hlavě přehrávat možné kompozice, protože Janitzek vlastně skládal hudbu tak, že si prostě přímo v duchu hrál a teprve časem si začal některé nápady podchycovat do sítí z notových osnov.

Při tomto počínání jaksi nevědomky sestoupil ještě o patro níž, přičemž jeho hodinky ukazovaly půl druhé, což si ale neuvědomoval, protože zkrátka byl ponořen do svého skládání, ale namodralé světlo na konci chodby vycházející zpoza pootevřených dveří nepřehlédl.

Liszka vstal z pohovky.

„Krausi vy jste ale strašný strašpytel. Vy snad na ty duchy opravdu věříte. No půjdeme se tam tedy podívat.“

„Víte co pane Liszko, on člověk nikdy neví,“ dodal Kraus a pomalu vyrazili k podezřelému rohu a těsně před ním se zastavili. Liszka zašeptal.

„Teď se musíme připravit na všechno. Takže Krausi, hlavně klid.“

Kraus tichým roztřeseným hlasem přitakal.

„To se rozumí samo sebou.“

Zatočili za roh a vstoupili do prázdné, tiché chodby a stejně prázdné a tiché bylo široké dřevěné schodiště za jejich zády.

„No to se podívejme,“ řekl hlasitě Liszka. „Tak takhle se plní služební povinnosti. Tady přeci měl hlídkovat Auerbach s Claudii a vypadá to, že se na to vykašlali a umožnili Albertovi volné pole pro jeho nebezpečné rejdy. Pojďme se podívat ještě za další roh na Janitczka.“

Když zatočili za další roh, nezbylo Liszkovi s Krausem než konstatovat, že ani Janitczek na tom s plněním svých strážních úkolů není právě nejlépe.

Když osaměli, přistoupil Auerbach ke Claudii.

„Ještě jednou bych se vám rád, milá Claudie, omluvil za to, co bylo. Nechci se k tomu již vracet a zbytečně to rozebírat, ale jestli chcete, můžeme si zajít o patro níž a klidně si popovídat, co říkáte?“

Claudie, která něco takového očekávala, nebyla proti a tak opustili svoji chodbu a zanedlouho poté otevřel Auerbach Claudii masivní vyřezávané dveře a ona vstoupila do velké knihovny, v jejímž středu stálo několik starobylých glóbů. Auerbach ji ale zavedl až na druhou stranu a zastavil se s ní před poměrně novým modelem sluneční soustavy.

„Něco vám teď ukáži.“

Ohnul se pod velkolepou konstrukci sestavenou s mnoha koulí a stisknul vypínač a celá soustava se najednou rozzářila a začala se otáčet.

„U této věci jsem v mládí vydržel celé hodiny. Byl jsem tím úplně fascinován a dodnes mám v astronomii svoji zálibu, pochopitelně čistě amatérskou.“

Claudii se model také líbil a řekla Auerbachovi.

„Vůbec jsem netušila, že máte i takové záliby. Nemáte náhodou také nějaký astronomický dalekohled. Bylo by pěkné se podívat na oblohu a pozorovat třeba Měsíc.“

Mezi bývalými milenci, jejichž čtyřicetiletý věkový rozdíl umožňuje dát ono milenci do uvozovek, se tak rozpředl půvabný astronomický rozhovor ozařovaný kruhovitě se otáčejícími koulemi různých velikostí. Bohužel převládající namodralý svit staré učební pomůcky osvětloval pouze své nejbližší okolí a neposkytoval očím nenadálých nočních návštěvníků dostatečnou oporu pro náležité vychutnání nástropní fresky pokrývající celý klenutý strop barokní knihovny, kterou nechal namalovat nenadále zbohatlý generál Albert jako alegorii sluneční soustavy se svalnatými řeckými bohy zastupujícími jednotlivé planety. Bohužel ani v případě, kdy by strop tonul v záplavě slunečního světla, nemohla by si Claudie díky své poloze nad Auerbachem skvostné dílo italských umělců vychutnat, protože mimo jiné objímala svými masitými rty Auerbachův penis.

Kolem půl třetí se okolím zrcadlového sálu rozlehla rána a za ní následovala řada dalších a připomínalo to zvuk, který vydávají padající a tříštící se skleněné tabule, takže zanedlouho poté stáli zase všichni účastníci noční hlídky v sále, který ale vypadal poněkud jinak, než když ho před několika hodinami opouštěli. V zadní části sálu stál Ulrich obklopený hromadami střepů zajímavě zmnožujících počet zrcadlových odrazů v sále.

Auerbach s Liszkou vyšli vstříc kymácejícímu se Ulrichovi a potkali se někde uprostřed sálu.

„Nestalo se vám nic?“ zeptal se vyděšený Auerbach, ale nad tím Ulrich pouze mávl rukou a za chvíli již seděli mezi střepy na svých barokních židlích a Auerbach se ještě několikrát přeptal na Ulrichův stav, přičemž Claudie ho celá rozklepaná objímala. Auerbach si začal vyčítat, že se nepustil do oprav a rekonstrukce sálu dřív a stále opakoval, že vůbec netušil, že bludiště je v tak chatrném stavu.

„Nedělejte si prosím již o mne další starosti, milý hrabě,“ pravil Ulrich. „Opravdu to nestojí za řeč. Byl jsem trochu v šoku z toho rámusu, ale to už je v pořádku. Spíše mne mrzí, že jsem byl tak neopatrný a především vystrašený, že jsem se z toho zatraceného bludiště nemohl vymotat a nějak jsem vrazil do jedné z jeho stěn a ono se to bohužel celé rozsypano jako domeček z karet.“

Kraus se ho zeptal: „Ale proč jsi tam Ulrichu proboha lezl?“

A Ulrich se usmál a řekl: „Sám se podivuji své pověřivosti, ale myslel jsem si, že se tam pohybuje Albert, protože jsem zaslechl podivné cinknutí a vůbec mne nenapadlo, že nemateriální duch by asi sotva něčím pohnul a sotva by dokázal vyloudit vzduchovou vlnu. Zkrátka jsem podlehl svým vidinám.“

Potom se obrátil na stále vykuleného Janitczka.

„To by byl ale námět na nějakou noční sonátu, co mistře? Řekněme přímo strašidelnou.“

Tato poznámka uvolnila napětí svírající všechny přítomné, protože Ulrich vypadal, že bude v pořádku a že kromě rozbitého bludiště a boule na Janitczkově čele se nikomu nic nestalo.

„Nad tím se ještě zamyslím, pane doktore a možná se toho ujmu. Já jsem se při potulkách palácem zabýval tím vaším Urychlovačem a napadlo mne pár zajímavých věcí.“

„Ale nepovídejte,“ podotknul Auerbach. „To mne také něco napadlo, a to přímo v souvislosti s vámi. Nechtěl byste se zúčastnit Pražského jara?“

Janitczek se chystal protestovat a Auerbach ještě dodal.

„Nechte si to v klidu projít hlavou, to byl jenom takový náhlý nápad,“ a obrátil se ke zbytku svých hostů. „Možná by bylo lepší, kdybychom se přesunuli na nějaké přívětivější místo.“

Jedno stisknutí vypínače způsobilo, že několik velkolepých lustrů z broušeného skla náhle zazářilo a v záplavě světla ožily desítky mytologických postav obývajících dvourozměrný svět jedné nástrovní fresky, pod níž se stále otáčela sluneční soustava a spolu s ní se také otáčely krajkované dámské kalhotky zavěšené na jedné z jejích planet.

Pokud by do knihovny vstoupila skupina zanícených astronomů, mohl by takovýto pozoruhodný objekt pokrývající téměř celou planetu Jupiter vyvolat podnětnou odbornou diskuzi. Mezi našimi návštěvníky se o astronomii zajímali víceméně pouze Auerbach a Ulrich, každý na úplně jiné úrovni a z úplně jiných důvodů. Pro ostatní byla nebeská mechanika pouze podružností jakou většinou je třeba pro televizního diváka vnitřek jeho televizoru anebo pro hotelového hosta systém únikových východů. Navíc byli všichni poměrně dobře vychovaní a v dobré společnosti je někdy při společenském prohrěšku některého z hostů výhodné dělat jakoby nic a proto se o podivuhodném objektu poletujícím kolem malého slunce nikdo z nich nezmínil ani slůvkem a společnost se raději důstojně přesunula do dalšího sálu.

JANITCZEK UCHVÁTÍ LISZKU S ULRICHEM SVOJI HUDBOU K OPEŘE URYCHLOVAČ A AUERBACHOVI, UNAVENÉHO PŘIPRAVOU SVÉ SVATBY, SE PODAŘÍ DÍLO PROSADIT, TAKŽE JEHO SVATEBNÍ CESTA S CLAUDII VEDLA MÍSTO NA MALEDIVY DO PRAHY, KAM ODJÍŽDÍ TAKÉ JANITCZEK, ABY OPERU UVEDL NA SLAVNÉM HUDEBNÍM FESTIVALU PRAŽSKÉ JARO.

Slavnostní premiéra opery J. W. G. Janitczka Urychlovač způsobila nejenom mezi posluchači hudebního festivalu Pražské jaro pořádný rozruch a to nejenom kvůli svému podivnému názvu a také proto, že její skladatel se po mnoha letech odloučení odhodlal vystoupit tak nečekaně s novým dílem a dokonce ho i sám dirigoval. Trefně vystihl podstatu celé záležitosti jeden novinář z kulturní rubriky významného německého deníku, když svůj článek věnovaný právě této nové opeře uvedl titulkem Evropský rok hudby v Urychlovači, kterýmžto nic neříkajícím nadpisem vzbudil mezi běžnými čtenáři značnou pozornost, protože si musili

položil otázku, co má co dělat nějaký Evropský rok s nějakým Urychlovačem a proto také raději zalistovali dál, aby se dočetli, že hrabě Auerbach uzavřel sňatek s jistou Claudií...velkolepá svatba...odjezd na svatební cestu...plánovaná návštěva Prahy a právě se to také dočetl jistý Josef K., třicetiletý svobodný mládenec a jinak také nespokojený recepční hotelu Paříž v Praze. Měl zrovna noční službu na recepci a v těchto týden starých novinách se snažil procvičovat v němčině. Nad barevnou fotografií usmívajícího se Auerbacha pózujícího s nevěstou před sv. Štěpánem jenom jizlivě poznamenal, že ta čubka si toho debilního dědka bere stejně jenom kvůli prachům. Rozčílen nad nespravedlností světa, v němž si prachatí starci berou takové sexbomby, se vrátil o pár stránek dopředu a zarazil ho titulek: Das Europäische Jahr und...a zarazil se, protože onomu divnému slovu za tím Evropským rokem nerozuměl a tak si vytáhl ze šuplíku příruční německo-český slovník a vyhledal si v něm význam toho slovíčka. Aha, takže urychlovač a co má do prdele společného ten přiblíblý urychlovač s tím posraným evropským rokem? Aby si zodpověděl svůj dotaz, ponořil se do článku a v něm ho zaujalo jméno Auerbach a brzy si uvědomil, že to bude zřejmě tentýž Auerbach, o jehož svatbě se dočetl na zadních stránkách novin. V článku se dozvěděl mimo jiné, že hrabě, který je v Praze na svatební cestě uvede ve Stavovském divadle ojedinělé hudební dílo rakouského hudebního génia J. W. G. Janitzka, operu Urychlovač, jehož libreto složil doktor Ulrich...známý ve vědeckých kruzích svými neotřelými modely velkého třesku. Při této příležitosti také hrabě Auerbach zahájí Evropský rok hudby slavnostním projevem před provedením opery Urychlovač, kterou bude dirigovat samotný skladatel, který po více než dvaceti letech samoty a odloučenosti od světa opět vystoupí na veřejnosti...Josef K. si k tomu pomyslel, že to má ale někdo starosti a potom si uvědomil, že ten Janitzek s tím doktorem Ulrichem budou patrně také hosty jejich hotelu a zalistoval si knihou hostů a opravdu tam našel jejich údaje ještě s dalšími dvěma jmény Liszka a Kraus, která byla do knihy zapsána téměř současně s příjmením Ulrichovým. Hudební génius a doktor věd, hned bych to s nimi vyměnil a vzpomněl si na dopis od svoji matky, kterou již roky neviděl, která mu najednou napsala, že je těžce nemocná a že by ho ráda viděla a tak odložil knihu návštěv i noviny a vytáhl zmačkaný dopis a znovu se pustil do jeho čtení a vůbec netušil, že o několik stovek metrů dál právě skončila opera Urychlovač. Dozněly polední taktý, spadla opona a nastalo ticho, které se náhle proměnilo v bouři nadšení, aplausu a výkřiků chvály a celý soubor, který stihl nacvičit celou operu za neuvěřitelný jeden měsíc, musel mnohokrát vystoupit před oponu a dirigenta a skladatele v jedné osobě odnesla na rukách skupina nadšených hudebníků z orchestrů a tomto nadšení také propadl Auerbach s Claudií, kteří stáli ve svých lóžích a tleskali společně s celým divadlem a také velmistrem Neudorfem, který ovšem jako málokdo z přítomných tleskal spíše jenom tak říkajíc pro forma, neboť tento muž konzervativních názorů sice na opeře ocenil skutečně umné skloubení několika hudebních stylů a dokonalou součinnost dvou orchestrů, ale zdaleka tolik již neocení samotný děj, neboť mu to celé připadlo jako bohapusté rouhání a trapná fraška a ještě úplně živě viděl před svými očima jeden z nejrafinovanějších kousků celého představení, který se odehrál v první třetině, ano v první třetině, neboť opera měla tři části stejně jako má hokejové utkání tři třetiny. V divadle náhle utichla hudba a souběžně nastala úplná tma a tak to také několik minut zůstalo, poté začaly dva orchestry hrát part nazvaný V hlubině prázdnoty a hrály to proti sobě. Jeden orchestr to hnal dopředu a druhý to hnal pozpátku a celé se to zrychlovalo, až se pomalu proměnilo v divoký cikánský čardáš a divadlo bylo prudce osvětleno rovnou z několika stran a to jak zevnitř tak zvenčí a po tomto silném světelném záblesku nastala opět tma a do prostoru nad diváky vypluly fosforeskující koule s pěvci pohodlně usazenými ve svých vznášedlech znázorňující první protony a neutrony nedávno vzniklého vesmíru. Neudorfovi stejně jako mnoha jiným divákům vrtalo hlavou, jak to sakra s těmi koulemi provedli a musel si v duchu přiznat, že to nebyl špatný kousek, ale celkové vyznění díla šlo naprosto proti jeho zásadám, ale pochopitelně jenom podmíněně, neboť Neudorf ledacos

správně nepostřehl a odsoudil to pro jistotu hned jako celek a přitom se o tom nedalo zcela určitě říci, že je to nějaká blasfémie, neřku-li nějaké ironické rouhání posvátným hodnotám jako spíše, že šlo o naprosté zpochybnění všech posvátných hodnot, což ještě nutně neznamená jejich naprosté znehodnocení a může to mnohdy nejednu takovou posvátnost znovu postavit na nohy. Zato Claudie byla úplně uchválena a zcela upřímně tleskala, až jí pomalu začaly opuchávat ruce a v tom si s ní nezadal ani Auerbach, kterému se ten kus také docela líbil, jak se o tom později v kruhu přátel vyjádřil. Ulrich, který sdílel lóži s Neudorfem, si skromně odstoupil do stínu a opravdu nevěřičně sledoval dění v hledišti, neboť takovýto výsledek opravdu neočekával, vždyť na přípravu celé opery měli jenom měsíc a jenom díky masivní Auerbachově a Liszkově podpoře zvládli to, co by za jiných okolností představovalo nepřekonatelnou obtíž. A musil obdivovat píli a pracovitost členů Lineckého operního souboru, nad nímž všichni ve Vídni ohrnovali nos, ale Janitzek, který znal jeho uměleckého vedoucího, všem okolo tvrdil, že se ještě uvidí a ať si jdou s těmi blbými řečmi do prdele, protože on jim věří a že už také viděl i ve Vídeňské opeře kusy, z nichž by se jeden pozvracel. Velmistr Neudorf byl tady první, kdo Ulrichovi gratuloval k úspěchu a pravil při tom: „Netušil jsem, že vedle značného matematického nadání se ve vás skrývá talentovaný básník,“ na což Ulrich odpověděl: „Že matematika a hudba jsou něco jako siamská dvojčata a že kdosi kdysi pronesl, že vesmír není nic jiného, než hudba provozovaná samotným Bohem.“ Tato poznámka zazněla poněkud nelibě ve velmistrových velikých načervenalých uších, z nichž dokonce vyčuhovaly malé černé chloupky.

Hluboko po půlnoci vpadla do vstupní haly hotelu Paříž skupina rozjařených pánů a recepční Josef K. rozladěný noční nudou, dopisem od nemocné matky a koneckonců také četbou německých novin, se bohužel musel naladit do usměvavého postoje a zařadit, že protentokrát se hotelový bar nezavře ve čtyři jako obvykle, ale zůstane otevřen až do rána, protože některým argumentům prostě nejde odolat a také zaměstnanci baru při pohledu na štůčky bankovek rychle změnili svůj postoj a celé to odsouhlasil vedoucí noční směny pokrčením ramen a povzdychem, že některým hostům zkrátka člověk musí vyjít vstříc, i kdyby si o tom myslel cokoli a právě on si myslel, že by celou tu bandu nejraději vystřelil na Měsíc, ale holt Auerbach je Auerbach a navíc je dokonce v přátelských svazcích s majitelem našeho hotelu. Když konečně celá ta hlasitá společnost zmizela v baru a Josef K. opět osaměl, vytáhl si opět dopis z domova a začal jej znovu číst. Bylo mu matky líto a neměl kvůli ní špatné svědomí, neboť jí pravidelně posílal část výplaty, ale neměl opravdu chuť jet domů a vidět své strašné sourozence a svého strašného otce. Bratr je tupý řezník a otec je úplně hovado, sestra, to je nanicovatá husa a jediné matka mne tam držela při životě, ale budu muset vyrazit a patrně co nejdříve. Při opětovné četbě dopisu mu zazvonil jeho soukromý telefon a sotva přijal hovor, zalil jej hotový příval výčitek od jeho homosexuálního partnera Karla.

Ráno při cestě ze zaměstnání se Josef K. zastavil u plakátovací plochy, na níž viselo několik plakátů s programem Pražského jara a stejně jako mnoha dalším chodcům a cestujícím, mu bylo úplně jedno, že v rozkvetlé jarní Praze probíhá taková úžasná hudební událost. Sestoupil do metra a po cestě minul ještě několik dalších bleďmodrých plakátů s nápisem Pražské jaro a ty ho také uvítaly na zastávce tramvaje a několik menších plakátků nakonec upoutalo jeho pozornost i v tramvaji a řekl si, koho to sakra dneska zajímá nějaké fidli tydli. Když vystoupil z tramvaje, zastavil se v trafice, aby si koupil cigarety a noviny, na jejíž titulní straně byl veliký nápis Urychlovač dobyl Prahu. No a co, řekl si a strčil našťvaně noviny do aktovky a zaujal tím jeden z možných postojů, které můžeme zaujmout k tzv. velkým, světodějným událostem, které k nám většinou doputují ve formě tučně vytištěného titulku na první stránce nějakých novin.

Velmistr Neudorf vede s mistrem Janitzem rozhovor o podstatě hudby. Josef K. odjíždí navštívit svoji nemocnou matku

Koncept

Janitzek na výsluní. Rozhovor pro Time, velmi zprostředkovaně a neviditelně. Rekapitulace svatby. Odjezd Auerbacha a Claudie do Kolomazníků, takříkajíc paralelně a tudíž mimoděk.

Ulrich seznámí Liszku se svým učitelem fyziky Waltrem Bischope, jehož jednovaječné dvojče Kurt kdysi také vyučoval fyziku, ale také až někdy a možná úplně mimo děj.

Waltr seznámí Ulricha s podivným Kurtovým zmizením. Rozhovor s Claudii a Auerbachem o paralelních světech za velmi podivných okolností. Pojednání o těchto světech. Procházka po noční Praze. Návštěva Zlaté uličky. Záhada Nebovidské ulice. Faustův dům a Zemská královská porodnice. Apolinář a Fyzikální ústav. Kurtův počítač. Waltr hospitalizován v Bohnicích. Pohyby cen na burze a Kurt Bischope a to vše pochopitelně postupně a někdy, takříkajíc opět tak trochu paralelně.

Adagio molto

Pražských jar tady už bylo bezpočtu a také tentokráte doprovázely tento půvabný fenomén různé šefíky a různé jiné rozkvetlé keřiky a ovocné stromy, ale pro tentokráte se to obešlo bez rudoarmějců a zmatků na barikádách, takže se po ulicích nepovalovaly rozkládající se mrtvoly obětí rychlého hurá povstání, mezi nimiž nepobíhali rozzuření esesáci a také na nich nebyly k vidění převrácené tramvaje a kostry ohořelých automobilů a dokonce tam ani mezi lidmi a občany nepanovalo napětí a obavy z blízké budoucnosti, jež přesto naplnila tyto ulice dalšími rudoarmějci, protentokráte ale o dvacet tři roky staršími. Také hudební festival byl v plném proudu a strhl skladatele Janitzeka plně do svých hudebních vírů. Auerbach odjel i s Claudii na svoje sídlo do Kolomazníků, kam se za nimi brzy na to vypravil také Liszka. Ulrich přislíbil, že se za nimi také přijede podívat, ale chtěl ještě chvíli zůstat v Praze, aby se zúčastnil několika koncertů a právě při návratu z Rudolfiny ho na recepci oslovil bledý, pohublý a uhrovitý recepční a předal mu vzkaz v zalepené obálce.

„Nechal ta tady pro vás takový postarší pán, nechal vás pozdravovat a musím říci, že mi připadal poněkud nervózní,“ pravil Josef K., který po návštěvě své nemocné matky taky nevypadal právě nejlépe. Ulrich poděkoval a s obálkou v kapse nastoupil do výtahu, kde si v duchu položil otázku, co to má znamenat. Postarší pán, obálka, tady v Praze? Vždyť tady pomalu nikoho neznám a od té doby, co jsem tady studoval, již uběhla pěkná řádka let a nevzpomínám si, že bych tady znal nějaké postarší pány. Nu uvidíme a v pokoji se mu po otevření záhadné obálky ledacos osvětlilo.

Vážený pane,

omlouvám se, že vás vyrušuji, ale mám jisté důvody, proč se na vás obracím. Možná si už na mne nebudete pamatovat a nebýt vaší pozoruhodné účasti na našem hudebním festivalu, také já bych si sotva uvědomil, že jste u mne kdysi skládal zkoušku z teoretické mechaniky a mám dokonce matný dojem, že jste nepodal nejpřesvědčivější výkon. Teprve po zhlédnutí a vyslechnutí Urychlovače jsem si na vás vzpomněl a také jsem si při této příležitosti uvědomil, že jsem od vás dokonce četl pár odborných článků věnovaných problematice, která mne zajímá a které jsem věnoval i se svým nezdárným bratrem Kurtem několik desítek let. Byl bych velice poctěn vaší návštěvou u mne ve fyzikálním ústavu a jistě vám nemusím připomínat, kde jej naleznete, ačkoli jste již dlouhou dobu pobýval mimo naše překrásné, byť poněkud zvláštní město....

A v průběhu čtení si Ulrich opět vybavil svá studentská léta a pochopitelně si vzpomněl na profesora Waltra Bischope, u něhož opravdu s nevalným úspěchem a s odřenýma ušima složil

jednu zkoušku a podivil se, že si starý učenec vzpomněl právě na něj a vůbec nechápal, co by po něm tato úctyhodná postava mohla chtít, ale také si uvědomil, že tuto žádost a prosbu nemůže jen tak odbýt a proto se za tři dny po převzetí záhadného vzkazu vypravil na Nové město pražské, aby vykonal návštěvu u věhlasného fyzika, který byl dokonce svého času i se svým dvojčetem navržen na Nobelovu cenu za práci v oblasti vícerozměrných prostorů. Při cestě od stanice metra musel projít kolem bývalého blázince a kolem temné budovy zemské porodnice, která mu připomněla nějaký strašidelný zámek a potom už se před ním objevila nejméně sto let stará budova ústavu, kam svého času chodil na přednášky a kde se snažil proniknout do tajů fyziky a dodnes si vůbec nebyl jistý, jestli to byla správná volba, ale na tom se toho už nedalo moc změnit.

Po vstupu do pracovny doktora Waltra Bischofa se Ulrich rovnou přenesl o mnoho let zpět a najednou si velice živě vybavil ten sluneční červnový den, kdy sem, do této místnosti obklopené ze všech stran knihovnamy plnými knih ve starých kožených vazbách, vstoupil poprvé a stejně jako před lety upoutaly jeho pozornost pozlacené hřbety Ottova naučného slovníku a stejně jako tehdy byl velký oválný stůl plný rozevřených publikací a porůznu poházených papírů. Vstříc mu vyšel skutečně postarší pán menší postavy, bělovlasý a připomínající spíše nějakého bankovního úředníka, než světoznámého odborníka přes komplikovanou matematiku vícedimenzionálních prostorů možná otevírající dveře kamsi za Velký třesk, ale jak už při úvahách o těchto problémech nejednou řekl i sám Ulrich, kdo ví, kam to nakonec povede.

Prosím posad'te se, pane doktore, uvítal Ulricha starý učenec a po chvíli zdvořilostních rituálů pomalu přešel k věci, ale jak už to některých lidí bývá, šel na to oklikou a mírně překvapenému Ulrichovi navrhl menší večerní procházku po Staré Praze.

„Kdypak jste byl naposledy, milý pane doktore, na našich slavných Hradčanech?“
A sám si také odpověděl.

„Patrně dávno, vid'te a přitom je odtud přímo okouzlující výhlídka na Prahu, ale to pochopitelně není vše a vy to jako Vídeňák určitě oceníte, neboť katedrála umístěná na výšině je úplně něco jiného než katedrála někde uprostřed města nedaleko od řeky, i když toto mají tedy obě společné.“

Ulrich si odkašlal a odpověděl zdvořilému staršímu muži, že si s ním velice rád zajde třeba i na Hradčany a pochopitelně to pro něj bude velice příjemně strávený čas, ale že patrně nepůjde jenom o nějaké čarovné výhledy.“

„...jak se to vezme mladý příteli, jak se to vezme, možná se vám tam otevrou výhledy, o nichž byste ani nevěřil, že existují. ŘEKNU VÁM TO TAKHLE, já žiji v tomto městě vlastně od narození a jsem s ním v určitém smyslu až nezdravě srostlý a určitě jste také já slyšel, že Praha má mnoho přízvisek jako Praha stověžatá a matka měst a tak podobně a potuluje se mezi nimi i Praha mystická a tajuplná a to je téma, které zaměstnávalo obrazotvornost nejednoho umělce a bezpochyby se na jeho obohacení nemalou měrou podílel i slavný Habsburk, ale to jsou všechno do omrzení známé věci a v dnešní době je přeci již nikdo nemůže brát vážně a zejména od té doby, co tady máme veřejné elektrické osvětlení, se mnoho tajuplna přímo vytratilo a kamsi se doslova potratilo, ale co naplat, těch legend spojených tak či onak s Prahou je opravdu bezpočet a občas mne při mé vědecké práci až udivilo, že nalézám jisté shody, opravdu velmi vzdálené, mezi mojí vědou a těmito starými pohádkami a pověstmi pro malé děti. Vám to jistě nebude nic říkat, koneckonců jste se naučil česky až na studiích a musím říci, že si vedete pozoruhodně dobře a znám opravdu málo cizinců, kteří by to zvládli lépe. Ale tady v Čechách je každé dítě ve škole obeznámeno se Starými pověstmi českými od Aloise Jiráska. Víte, to byl velice plodný autor mnoha historických románů pozvedajících sebevědomí právě znovu se obrozujícího národa, což je věc, na kterou se vy němci asi díváte trochu jinak.“

Ulrich se trochu ohradil, že přeci není žádný němec, ale Rakušák a že to je velký rozdíl a od jisté doby nejsou Rakušáci nic jiného, než malý národ trpící nejedním komplexem, i když má výhodu oné němčiny, která tomu dodává světovost s trpkou příchutí, ano, ale minulou a vědomím jakéhosi germánského příbuzenství s anglo-saštinou, která dnes nastoupila, pravděpodobně oprávněně, místo ní.

„Máte pravdu, úplně mi tato souvislost vypadla a doufám, že jsem vás tím neurazil. Každopádně už i ty malé děti se dozvídají z oněch pověstí, že s Prahou v jistém smyslu není něco úplně v pořádku. Podívejte, možná jste trochu obeznámen s mojí prací a víte, že je to vlastně práce moje a mého bratra a právě o něm bych si svými nyní rád trochu promluvil...

NOČNÍ VÝPRAVA NA HRADČANY VE SPOLEČENOSTI STARÉHO UČENCE A REDAKTORA KRAUSE, KTERÝ PRONESL, ŽE TŘI ROZMĚRY PRO SPOKOJENÝ ŽIVOT JSOU VÍCE NEŽ DOST

„...takže ti mi chceš říci, že ten jeho brácha zničehonic zmizel a že si ten starý rozumbrada vybral právě tebe jako pomocníka při vyšetřování?“ pravil Kraus stojící vedle Ulricha pod Staroměstským orlojem ve společnosti stovek zahraničních turistů.

„Tak za prvé to není nějaký rozumbrada, ale světoznámý učenec a za druhé se zmínil také o tom, že by bylo lépe vykonat onu vycházku na Hradčany raději ještě s někým třetím nebo dokonce i čtvrtým, ale měli by to být lidé, kteří umějí držet jazyk za zuby. Bohužel tady neznám nikoho třetího nebo čtvrtého kromě tebe, takže mi nezbývá než tě požádat o výpomoc a ještě bych se tě rád zeptal na toho čtvrtého, totiž Janitzka. Jak to s ním vypadá?“

Souběžně s touto otázkou, která roztočila různá pomyslná kolečka v mysli redaktora Krause, se rozeběhla různá jiná, nikoli pomyslná, ale dřevěná kola v důmyslném hodinovém stroji starobylého orloje a nad jejich hlavami se v jeho věži ve dvou okýnkách začali objevovat barevné figuríny apoštolů a také se o něco poposunulo rozpálené sluneční kolo ozařující náměstí žhavými paprsky, takže patrně nejenom jim stékali po zádech čůrky potu.

„Janitzek měl dneska spolu s několika dalšími umělci tiskovou konferenci, které jsem se také zúčastnil a musím říci, že jsem ho pomalu ani nepoznal a místo neandrtálce jsem viděl kultivovaného a upraveného muže nevzrušeně zodpovídajícího dotazy všetečných novinářů, protože právě on vyvolával největší zájem a to nejenom kvůli svému nečekanému a poměrně opožděnému znovuobjevení se na veřejnosti. Hodně rozruchu vyvolala i jeho a tvoje opera a vlastně se divím, že jsi tam nebyl také. Každopádně je momentálně hodně vytížený, bude muset absolvovat ještě několik představení Urychlovače a osobně bude také dirigovat několik svých raných symfonií, takže na nějaké procházky po Hradčanech asi nebude mít čas.“

Ulrich vyzval Krause, že by možná bylo vhodnější pokračovat v jejich rozhovoru v nějaké předzahrádce a tak vyrazili z náměstí do bočních uliček a nedalo jim to příliš práce, aby objevili jednu restauraci i s příjemnou zahrádkou, kde také usedli a objednali si dvakrát pivo. „Není to tady právě nejlevnější,“ poznamenal Ulrich a navázal na Krausovu odpověď. „Zítra má ale volno a možná by se rád setkal s někým, kdo v říši ducha dokázal něco, co dokázal on v říši hudby, na tohle ho dostaneme. Dnes za ním večer zajdu a zkusím ho přemluvit.“

Kraus si upil plzeňského a poznamenal: „To je sice všechno pěkné a i kdyby Janitzek souhlasil, tak budeme čtyři, ale pořád mi jaksi uniká smysl celé té procházky s geniálním starcem jako průvodcem. Určitě to ale bude poučné a jistě se zase něco nového dozvím o tom, že nežijí v říti universa, ale právě na tom nejvýznamnějším bodě ze všech, co jich ve vesmíru je.“

Ulrich k tomu mohl pouze s pokrčením ramen dodat: „Možná se budeš divit, ale třeba to takto je a možná právě v Praze ten bod nejdeme, každopádně sám toho v podstatě nevím více než ty, protože Walter mi toho vlastně moc neřekl. Dozvěděl jsem se od něho pouze to, co jsem koneckonců již také věděl, protože obor jeho vědeckého zájmu není přeci žádné tajemství.“

Pochopitelně ovšem nevím kam, až při svých výpočtech se svým bratrem dospěli a jaké z toho mohou plynout závěry. Dalším faktem, který mi sdělil, bylo, že asi před půl rokem jeho bratr záhadně zmizel a to v podstatě doslova z uzavřené místnosti, kde po něm zůstala vedle jeho opuštěného stolního počítače ještě nedopitá teplá káva a uhasínající oharek od cigarety a dokonce vlněná vesta přehozená přes opěradlo židle. Žádný lístek na rozloučenou, indicie, nic. Stalo se to ve fyzikálním ústavu na Karlově, kde má dodnes profesor Walter svoji pracovnu a kde ji měl donedávna také jeho bratr Kurt. Obě spolu sousedily, a pokud by chtěl Kurt vyjít ven, musel by projít přes pracovnu svého bratra, který tam ale také pobýval. ŘEKL MI, ŽE SICE BYL PLNĚ POHROUŽEN DO JISTÝCH ÚVAH, TAKŽE BY SNAD MOHL PŘEHLÉDNOUT bratrův příchod, ale že by určitě nepřeslechl strašivě vrzající parkety, které by se při jeho průchodu určitě rozehrály. Dále se se mnou podělil, byť v jistých rozpacích, také o důvody proč si vybral právě mne a nikoli někoho jiného. Za prvé tak trochu sledoval moje články a údajně ho poměrně hodně zaujal jeden z berlínského časopisu pro fyziku nazvaný, JAK TO VYPADÁ ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI a za druhé ho poměrně pobavilo libreto Urychlovače a hudba ho prý úplně nadchla. Mimo jiné je to opravdový milovník vážné hudby. Také mi řekl, že poslední dobou se mezi ním a jeho bratrem objevilo několik rozporů ohledně pokračování v jejich práci a mimo jiné také ohledně jejího využití a zveřejnění. Dokonce se i několikrát těžce pohádali a bezmála půl roku před bratrovým zmizením přestali vlastně téměř komunikovat kromě naprostých nezbytností nutných při společném životě. Žili totiž spolu a oba byli svobodnými mládenci.“

Kraus při této větě vyprskl pěnu od piva, která doletěla až na Ulrichovu košili.

„No tam to muselo vypadat. To je nad moji fantasií, dva dědci, navíc potrhlí rozumbradové a společná domácnost. Z toho by byla výborná humoristická povídka.“

„Také mne to hned napadlo, ale to je vedlejší.“

Ulrich se zničehonic podíval na hodinky.

„Podívejme, to už je tři čtvrtě na pět. Víš co, zavolám Janitzkovi, jestli by si s námi nedal pivo, konec konců od hotelu je to sem sotva čtvrt hodinka, nechce se mi to všechno vysvětlovat dvakrát, a proti jiným případům z minulosti proběhl telefonní rozhovor hladce a rychle a skutečně za necelou půlhodinku stála před jejich stolkem a slunečником rozložitá postava hudebního skladatel Janitzcka oděná netradičně do lehkých bleděmodrých plážových kalhot s potiskem plným banánů a jiného exotického ovoce jako například ananasů a avokád s bleděmodrým tričkem s bílým nápisem Prague Spring na zádech a Pražské jaro na hrudi.

„Tak jsem tady chlapi,“ zahučel, usedl a naráz do sebe překlopil jeden púllitr. Utřel si knír od bílé pивní pěny a pronesl.

„Tady to pivo má opravdu říz a opravdu se těm Čechům nedivím, že to sebe líjí od rána do večera, protože jsou tím pádem naloženi od rána do večera a nemají čas na to, aby vymýšleli kokotiny,“ a bylo vidět, že je opravdu hrdý na vhodné použití vulgárního slova, které se vedle zbývajících německých slovíček vyjímalo jako neotesaný gótský barbar vedle uhlazeného římského patricie, kterážto přirovnání se zde vyjímá asi tak jako by se mohlo vyjímát slovanské kokot vedle mannliche Glied.

POZNÁMKA. VE SKUTEČNOSTI AUTOR VLASTNĚ VŮBEC NEVÍ, ODKUD SLOVO KOKOT POCHÁZÍ.

Hned poté, co si objednal další pivo, které do něho zahučelo podobným způsobem jako předchozí, takže před ním brzy přistálo třetí, jehož osud již nebyl tak dramatický, se Janitzcek obořil na Ulricha.

„Vy jste mi dal. Nechal jste mě těm novinářům napospas a místo toho, abyste se zodpovědně věnoval festivalu tady s Krausem lemtáte pivo. Tak pane, příště jdete se mnou, jasný a žádný vytáčení, že je vám to proti mysli. Vy si myslíte, že já jsem tady z toho dvakrát nadšený. Celá

tahle veřejná fraška je mi u prdele, ale dělám to zkrátka pro dobro věci. Člověk může opravdu trčet do zblbnutí někde v garáži a čumět a nadávat, jak je to všechno na hovno, anebo prostě vyleze a začne něco dělat a když už vylezl, tak se s tím musí smířit, že k tomu patří taky přiblblý tiskový konference, pane doktore. Protentokrát se vaše nepřítomnost svezla s nějakou nevolností, ale příště tam jdeme spolu a Kraus je mi svědkem.“

Kraus přikývl a také si ohřál trochu svoji polívčičku.

„Přesně tak, tady mistr má naprostou pravdu. Ty si jen tak z legrace sesmolíš nějaké humoristické libreto, které tady kupodivu berou všichni vážně a dokonce se to zpívá na přeskáčku dvojjazyčně, italsky a německy, a potom si zalezeš někam do kouta a navštěvuješ nějaké potrhle profesory.“

Tady Janiczek zpozorněl, protože měl mimo jiné v podivínských postavách zálibu a konec konců také v dějinách hudby se vyskytla nejedna zajímavě podivná osobnost, přičemž samotný Janiczek byl jenom živým důkazem toho, že tvůrčí činnost sebou nese také děsivé odříkání nepochopitelné lidem klouzajícím po hladkém kluzišti života jako po másle.

„Potrhlý profesor, pane doktore, nepovídejte. Kdo to je?“

A tak ho měl Ulrich díky Krausově prostořekosti tam, kde ho chtěl mít a ještě jednou se pustil do charakteristiky jednobuněčných dvojčat Waltra a Kurta Bischofových s tím, že tentokrát také věnoval více místa pro vysvětlení jejich vědecké činnosti...

„Každopádně jejich Za posunula jiné Za jenom o trochu dál, ale pořád nám Za nimi vyskakují zlomyslní čertíci dalších a dalších Za. Myslím tím, že jenom provedli elegantně to, že přestěhovali ve svých rovnicích celý náš trojrozměrný vesmír a vezmu-li v potaz ještě čas, tak tedy čtyřrozměrný vesmír do složitějšího vícerozměrného přediva. Bohužel se z uveřejněných výsledků velmi špatně vybírá, kolik rozměrů onen nový vesmír vlastně má a navíc se mi pořád na mysl vtírá jedna znepokojivá myšlenka, která bezrozporně také vyplývá z některých řešení jejich paraleloidních rovnic, že počet rozměrů nám může růst nad jakoukoli přijatelnou mez, totiž do nekonečna, takže výsledný obraz je taková ta ruská matřjoška, kterou tady koneckonců velmi případně prodávají jako typický český suvenýr na každém rohu a která pochopitelně nemá s českým lidovým uměním nic společného. Jsou to takové ty hruškoidní dřevěné ženské postavičky, které se dají rozložit a uvnitř se nalézá další takové usměvavé přiblblu, které se dá opět rozložit a tak dále, jako se dá trojrozměrný vesmír vložit do čtyřrozměrného a ten zase do pětirozměrného a tak dále a tak dále. Každopádně na těchto věcech oba pánové intenzivně pracovali pěknou řádku let a nikdo vlastně pořádně neví, kam se až dostali. Oba byli v dnešní době ve světě současného vědeckého provozu postaveného na týmové práci naprosté kuriozity vytvářející v tichu své pracovny naprosto abstraktní, fantastické konstrukce zdánlivě naprosto nesourodé a neslučitelné s opravdovým světem, o němž ovšem již dávno před nimi nejedna chytrá hlava pronesla, že to není v podstatě nic jiného než iluze a tady máte Janiczku nové a neotřelé hudební téma uchopitelné něčím, co bych si dovolil pojmenovat jako vícedimenzionální hudba.“

Janiczka to zaujalo.

„Hrome, to jsou mi věci. Ulrichu a vy je znáte, ty profesory?“

„Znám, ale jeden z nich nám někam záhadně zmizel, ale každopádně byste se mohl sejít s doktorem Waltrem, který mimo jiné zbožňuje vaší hudbu a náš Urychlovač ho vcelku pobavil, což už je co říci,“ a navázal tak na výlet na Hradčany a tady se opět vložil do rozpravy Kraus, aby si ujasnil společně s Janiczkem, proč mají ke všem čertům jít právě tam a co tam budou pohledávat a vyvádět.

Světznámé panoráma nasvícené v poněkud jiném osvětlení, než jak bývá obvykle k vidění nejenom podvečer z Karlova mostu, ale také v nejedné turistické brožuře.

V roce 1965 navštívil Prahu mimo jiné také signor Rossetti, byť pouze v jednom článku v učebnici italštiny pro samouky, která vyšla právě v tomto roce a od té doby do ní přijíždí vlastně neustále a je docela dobře možné, že právě v okamžiku, kdy profesor Waltr Bischof opatrně vystupoval z tramvaje č. 22 na zastávce Loreta a opíral se při tom o sukovitou hůl s kovovou špičkou pobitou turistickými plechovými štítky ve tvaru malých erbů s vyraženými siluetami různých hradů a zámků, které svého času tento neúnavný turista navštívil, si někdo dole ve městě otevřel právě onu zastaralou učebnici, aby ve své hlavě nechal signora Rossettiho opět a pokolikáté už vystoupit na hlavním nádraží z rychlíku, který brzy po ránu dorazil z Říma. V roce 1965 se v Praze bezpochyby otevřelo a opět zavřelo mnoho dveří a za nimi a před nimi se událo ledacos zajímavého, stejně jako se jistě otvíraly a zavíraly různé dveře i nyní, když skupinka rádoby turistů vedená kulhajícím profesorem pomalu sestupovala přes prázdné a tmavé hradčanské náměstí k hradu. Za některými z těchto zavřených dveří stály tehdy a stojí tam určitě i nyní v ztichlých řadách vyrovnané knihy v mnoha policích a obsahy těchto knih stejně jako tehdy nějak existovaly nezávisle na datu, které bylo zrovna aktuální, ale pochopitelně nic netrvá věčně a jednoho dne určitě nějak zmizí ze světa i signor Rossetti a možná také už nikdo nikdy neotevře a ani nezavře žádné dveře, aby za nimi objevil třeba záhadu zavřeného pokoje, o níž právě hovořil profesor Bischof se skladatelem Janitczem, když ještě spolu s Ulrichem a Krausem přecházeli přes první hradní nádvoří, po němž se tu a tam míhaly tmavé siluety jakýchsi podivných postav.

„To máte pane Janitczek asi tak, že vesmír si můžete také představit jako zamčenou místnost od jejíchž dveří se ztratil klíč a představte si, že bohužel vy jste onen nešťastník uzavřený v této místnosti stojící v rozpacích před oněmi dveřmi, které vypadají spíše jako uzávěr nějakého velikého trezoru, což vám v jistém smyslu může trochu zvednout náladu, neboť si můžete při pohledu na takové solidní zámky pomyslet, že někomu stálo za to se s tím tak piplat, takže patrně vnitřek místnosti bude obsahovat cosi cenného a protože jste tam jenom vy, nemůže onou cenností být nic jiného než právě vy a také vás může napadnout, že ono důmyslné zabezpečení bude určitě mít svůj smysl, protože jenom úplný blázen by zbuřdarma cosi zabezpečoval, kdyby to nemělo žádnou cenu, ale možná to nejdůležitější není v zamčeném pokoji, ale právě venku za těmi opancéřovanými dveřmi.“

Za takových a podobných řečí došla naše skupinka konečně až do Zlaté uličky a pomalu procházeli kolem malých pitoreskních domků přilepených k hradbám jako vlaštovčí hnízda. Ulrich přitom oslovil profesora Bischofa.

„Tak vy se pane doktore skutečně domníváte, že tady někde bude průchod do nějakého paralelního vesmíru?“

„Jsem o tom skálopevně přesvědčen a někde tady bude ležet klíč k vyřešení záhady zmizení mého pomateného bratra. Především budeme muset nyní spočítat domky v uličce a podle mých předpokladů by tady měl být jeden navíc a tamtudy bychom mohli proniknout takříkajíc jinam.“

Janitczek stojící poblíž rozmlouvající dvojice projevil mimořádnou rozvahu, když se zeptal Bischofa.

„Ale jak se dostaneme nazpátek? Jste si jist, že ty vaše brány nejsou pouze jednosměrné, pokud ovšem opravdu něco takového vůbec existuje. Pokud něčím takovým odpochoďoval váš bratr a stále jaksi někde možná putuje, ale jaksi ne a ne se vrátit, může být, že je to pouze jenom taková jednosměrná ulice bez možnosti návratu. Já mám sice vůči tomuto světu spoustu výhrad, ale může být, že ty jiné světy budou mnohokrát horší, než je ten náš a navíc mi pořád nikdo nevysvětlil, proč by zrovna tady v nějaké zapadlé uličce měl být průchod do nějakého paralelního vesmíru anebo dokonce do mnoha jiných vesmírů?“

Profesor Waltr chápavě přikývl a pokusil se tedy na znepokojivé dotazy skladatele Janitczka odpovědět.

„Já už jsem to částečně vysvětloval tady panu doktorovi Ulrichovi, že jsem v poznámkách po svém zmizelém bratru objevil ne jeden zápis věnovaný právě tomuto místu. Dále jsem tam objevil jeden zajímavý postřeh, který mě osobně při výpočtech unikal. Ony vícerozměrné světy k sobě přiléhají tak těsně, že to snad ani těsněji jít nemůže, ale alespoň pro mne to vypadalo, že přes veškerou blízkost jsou naprosto navzájem nepřístupné, jenomže jsem opomněl jeden detail a to ten, že verze každého jednoho vícerozměrného universa může být bezpočet a právě mezi jednotlivými versemi daného rozměru jistá možnost průchodu je, a podle bratrových poznámek to vypadá, že je možné takový průchod dokonce otevřít a nechat nějaký čas otevřený a dokonce je možno se i vrátit, ale musí se splnit několik podmínek a to zejména ta, že by se o takový průchod neměl nikdy pouštět člověk sám,“ a tady ho přerušil Ulrich, který se jich zeptal, jestli neviděli Krause. Janitzek se udiveně rozhlédl po opuštěné uličce osvětlené řadou plynových lamp a řekl Ulrichovi, že si myslel, že spolu počítají ty domky. „No to jsme sice počítali, pořád jsme to navíc pro jistotu přepočítávali, zatímco vy jste tady debatovali a ne jednou jsem zjistil, že jsem sám bez Krause.“

„To ale není možný, přece nemohl zčista jasně zmizet,“ řekl rozčileně Janitzek a profesor Bischof upozornil oba muže na světlý obdélník na konci ulice s poznámkou, že má pocit, že něco takového tady před chvílí ještě přeci nesvítilo.

„No to ale máte pravdu profesore,“ řekl Ulrich. „Tak aby to nakonec nebyl nějaký ten váš jednosměrný průchod. To by mi vážně scházelo, zahučet někam do prdele,“ a hned si ale uvědomil, jaké slovo to použil před váženým učencem, a proto se mu také omluvil a ten začal oba účastníky noční výpravy uklidňovat, že podle jeho odhadů naprosto nepřipadá v úvahu, aby došlo k nějakému samovolnému otevření brány.

„To je absolutně vyloučené, absolutně,“ ukončil svoje utěšující věty profesor poněkud nervózním hlasem.

„Tak mi tedy ale řekněte, kde je ksakru ten Kraus,“ obořil se na profesora Janitzek a Ulrich na ně zavolal, ať toho nechají a všichni opětovně popatřili k světlému obdélníku, v němž se rýsovala tmavá silueta, která ho opustila a vyrazila směrem k nim a po chvíli všichni vykřikli Kraus a on to skutečně byl Kraus, který jenom udiveně poznamenal: „Co se děje? Jenom jsem si odskočil na toaletu a málem jsem tam na to neosvětleném schodišti zabil, ale naštěstí jsem potom objevil vypínač.“

Po této mírně znepokojivé události si všichni prošli celou uličku a ověřili si, že počet domů odpovídá počtu, který tam měl být, a Ulrichovi začalo připadat celé jejich dobrodružství mírně nepatřičné a v duchu dospěl k závěru, že milému profesorovi asi straší ve věži a že tomu bláznovi sedl na lep, ale kdo by pochyboval o slovech takového učence. Nu nechám si to prozatím pro sebe a pokusím si některé věci podrobněji ověřit, vždyť vlastně ani není jisté, jestli ten Waltr vůbec nějakého bratra má, napadlo Ulricha, když opouštěli Hradčany, aby po starých zámeckých schodech pomalu sestoupili dolů do města. Opravdu si neuvědomují, že bych někdy o nějakém Kurtovi něco zaslechl, vážně ne. Tady určitě nebude něco v pořádku, ale určitě to nebude mít nic společného s nějakými paralelními vesmíry, ale nedá se nic dělat, musíme se ještě podívat do Nebovidské ulice, která má podle toho starého pošetilce také nějakou spojitost s těmi jeho vícerozměrnými pavučinami. Aby se přesvědčil o oprávněnosti svého podezření, zeptal se starého muže, jak že se tedy vlastně ony průchody dají otevřít a dostalo se mu poučené odpovědi, že se musí vytvořit takzvaný mentální čtyřúhelník, který koneckonců nemusí mít tvar čtverce, ale důležití jsou čtyři koncentrovaní jedinci zájímaví místa v jeho vrcholových bodech, kteří silou své mentální energie vytvoří trhlinu v plášti našeho běžného časoprostoru, ale že nesmírně důležité, kde se takový experiment provádí a právě Praha je proslulá, pochopitelně pouze mezi znalci, několika místy, kde to jde jako po másle a po vyslechnutí tohoto vysvětlení začalo docházet také Krausovi a Janitzkovi, že s profesorem nebude všechno tak úplně v pořádku.

PO HOSPITALIZACI PROFESORA BISCHOPA NA PSYCHIATRICKÉ LÉČEBNĚ
V BOHNICÍCH ODJÍŽDÍ ULRICH DO KOLOMAZNÍKŮ A JANITCZEK SE OPĚT
VRACÍ KE SVĚMU DIRIGOVÁNÍ, ALE SVĚTOVÁ POLITIKA JE NAKONEC
VŠECHNY DOSTIHNE A PŘINUTÍ UČINIT ZÁSADNÍ ROZHODNUTÍ.

Napsat, že se slunce vykutálelo toho květnového svěžího rána v povznesené náladě, může znamenat snad pouze tolik, že sběratel Liszka, který právě usedl ke snídani na terase kolomaznického zámku, byl v povzneseném rozpoložení mysli a skutečně pouze zásadový škarohlíd by mohl při pohledu na jasnou oblohu poznamenat, že je to nuda a ty otravné, do omrzení stejné východy slunce by jednoho dohnaly k šílenství, tudíž v jeho případě by se na oblohu vykutálela žhavá žlutý koule slibující parný a otravně horký den doprovázený poletováním otravného bzučícího hmyzu, který již skutečně několik dní projevoval zvýšenou čilost projevující se nervózním mácháním rukou nešťastníků pronásledovaných rozčílenými roji včel, ale naštěstí nad stolem pokrytým bílým ubrusem, na němž talířky s čerstvým pečivem a šálek kávy s mlékem vytvořily roztomilé zátiší, žádný zástupce hmyzi říše nepoletoval, a tak měl povznesený Liszka přímo ukázkový klid na ranní četbu novin. Nad jedním článkem ale málem vyprskl doušek lahodné kávy a jen tak tak nerozlil zbytek... Zpráva, která ho takřikajíc vykolejila, se ale nevztahovala k hospitalizaci věhlasného profesora Waltra Bischofa v psychiatrické léčebně v Bohnicích a konec konců jak by také mohla, když o existenci slavného fyzika neměl ani Auerbach a ani Liszka sebemenšího ponětí, neboť Ulrich měl přijet do Kolomazníků teprve dnes a spolu s ním se tam mělo objevit ještě několik dalších návštěvníků včetně italského průmyslníka ing. Rossettiho, kteří se tam měli zúčastnit neformální konference věnované Auerbachovu Evropskému roku.

Také pro Claudii a hraběte Auerbacha začal den svěže a příjemně, vždyt' přeci byli na svatební cestě a oba si své líbánky jaksepatří užívali a nevrhlo na ně stín ani to, že při svém cukrování měli být vyrušení drobnou konferencí. Na to koneckonců byli již oba dostatečně ostřílení, aby je takové malichernosti nevyvedly z míry a Claudie dobře chápala, jaký má toto setkání pro jejího novomanžela význam. Po snídani se rozloučili s tím, že hrabě pravil, že si musí ještě připravit nějaké podklady pro nastávající schůzku a Claudie se tedy odporoučela opalovat. Ano, přesně tak, opalovat, tedy provozovat cosi, co by bylo tak před dvě stě lety považováno v lepších kruzích za něco naprosto nemyslitelného a v nižších kruzích se opalovali nedobrovolně při práci na poli a v továrnách a na něco takového nebylo ani pomyslení a právě na takovém opalování je vidět, že Evropa urazila za oněch dvě stě let pořádný kus cesty a jenom to navzdory škarohlídkým řečem některých pesimistů dokazovalo, že pokrok není prázdné slovo a navíc na takovém opalování bylo příjemné to, že na výrobních pásech se tak díky široké oblibě této činnosti vyprodukovaly miliony různých opalovacích krémů, protože opalovat se bez krému bylo v podstatě nemyslitelné a právě proto se Claudie ještě před tím než ulehla na bílé lehátko u venkovního bazénu ve tvaru, který pozoruhodně kombinoval hned několik planimetrických útvarů s několika oživujícími sinusoidálními prvky, pečlivě namazala opalovacím krémem. Bohužel záda si sama nedokázala ošetřit a tak si řekla, že pro dnešek se bude opalovat pouze zepředu a záda, že si nechá na zítřek a pohodlně ulehla na lehátko a přes sluneční brýle proměňující její obličej tak trochu do něčeho připomínajícího mouchu pod mikroskopem, chvíli s přivřenýma očima pozorovala vesele se potácející sluneční kotouč, ale díky barevným sklům se jí jevil jako magická namodralá perla a přitom si v duchu rekapitulovala některé poslední události a pochopitelně mezi nimi nechyběl ani její svatební obřad v katedrále sv. Štěpána ve Vídni, což je opravdu událost sama o sobě poměrně zajímavá už jenom vzhledem k tomu, že na vlastní kůži se jí podaří zažít málo komu a může to vypadat divně a podezřele, ale dokonce se láskyplně zaobírala svým mužem hrabětem Auerbachem a v tomto bodě se projevila jistá

ženská zaslepenost panující někdy ve věcech lásky, ale konec konců hrabě byl movitý a úspěšný muž, který svým způsobem dokázal zajímavě zpestřit i jejich milostné hrátky a o nich se rozhodně nedalo říci, že by byly bez fantazijských vzletů, ale vedle jejího muže se jí také vynořil matně vzpomínkový Ulrich a Claudie si musila přiznat, že v některých ohledech je Ulrich přeci jenom lepší milovník a jenom málokdo ji dokázal tak zmáčknout a vzrušit jako právě on, ale bohužel jeho postoje a názory na manželství z něj nedělaly právě nejvhodnějšího kandidáta na cestu životem ve dvou.

Zatímco si Claudie užívala namodralého slunce, věnoval se její muž ve své pracovně svým důležitým mužským záležitostem, mezi nimiž zaujímal přední místo dnešní konference a proto si jako první nechal přinést od svého tajemníka soupis hostů a koncept s programem této důležité události. Nebyl dlouhý, ale obsahoval řadu zajímavých jmen, mezi nimiž samozřejmě nechyběl ani velmistr Neudorf a filosof Schneider, ale byl tam také uveden jeden generál a hned několik ne právě bezvýznamných diplomatů a kapitánů průmyslu a pochopitelně tam nechyběl ani Liszka a Ulrich. Skladatel Janitzek jako poradce pro hudební záležitosti tam sice byl také uveden, ale vzhledem k jeho zaneprázdnění na hudebním festivalu se nemohl dnešní schůzky zúčastnit.

Po letmém prohlédnutí seznamu se obrátil na svého tajemníka, nebo-li muže se železnou maskou, který se bezpochyby neusmál již několik desítek let a snad právě proto byl přímo předurčen pro svoji práci, neboť si byl jistě dobře vědom toho, že co je to pravda, má sice mnoho tváří, ale za všech okolností ji má právě jeho zaměstnavatel, a požádal ho, zda-li by mu nemohl přečíst program dnešní konference a tak majestátní pracovna ožila monotónním hlasem tajemníkovým na jehož pravidelných uspávajících vlnách dopluly k Auerbachově sluchu podivuhodné slovesné konstrukty omamného půvabu, neboť takové abstraktní stavby plné přejatých slov dokážou odvést posluchačovo pozornost k hledání povznášejících etymologických souvislostí jako se to také stalo hraběti Auerbachovi při vyslechnutí útržku iracionální aspekty současné reality musíme kompenzovat racionálním přístupem s těmi iracionálními aspekty, protože se mu bůhví proč vybavila iracionální čísla se svým nekonečným nepravidelným desetinným rozvojem a tolik si ještě z gymnaziálních studií pamatoval, že jsou to zvláštní monstra a zamyslel se nad tím, zda-li se přeci jenom někde hodně daleko ve svém desetinném rozvoji s těmito čísly nedějí nějaké nepatřičnosti. Vždyť k tomu jak vypadají na nějakém nesmírně vzdáleném místě stejně nikdo nemůže nic rozumného říci a pomyslel si, že se na to bude muset přeptat Ulricha a tak duchem nepřítomný nechal dočíst tajemníka program a potom mu pokynul, že může jít a být to v operační místnosti generálního štábu německých ozbrojených sil v nějakém betonovém bunkru ve východním Prusku, pravděpodobně by tajemník zcvaknul podpatky, zahulákal by cosi na rozloučenou a strnule by odpochoval pryč, ale protože našťastí se z něčeho takového stal pouhý přízrak minulosti, tajemník pouze beze slova sbalil do složky své podklady a tiše se jako nějaký duch rozplynul za dveřmi pracovny, a pokud by se rozplynul přímo v ní, patrně by si toho zasněný Auerbach ani nepovšiml, protože přešel od pozoruhodných matematických úvah k pragmatickému rozvažování a tom, co si s tím kulturním evropským rokem vlastně počne, ale nakonec dospěl k závěru, že to určitě není špatná myšlenka a určitě je lepší vyvíjet něco než čekat s rukama v klíně až zahřmí a ono se to nějak samo od sebe uspořádá a on si pomyslel, že v takovém případě by se to mohlo maximálně samo od sebe maximálně posrat a podivil se síle svého výraziva a konstatoval, že v některých případech je silnější výrazivo naprosto na místě a nepochyboval o tom, že na poradě dojde k důležitému rozhodnutí a hrabě si řekl, ale nešť a zde se vynořuje, ba přímo materializuje autorova postava, která objevivši se místo rozplynulého tajemníka zaujala by zadumaného hraběte asi stejně jako by ho mohlo zaujmout slovo hrabě, jež se ovšem nalézalo v úplně jiném jazykovém vesmíru, v němž náš hrabě poměrně spokojeně přebýval a přesně zde u tohoto záhadného nešť se plně projevuje záhadnost celého našeho jazykového projevu, neboť nejenom ono nešť na sobě nese pečeť

záhady, ale také třeba ono ale a také třeba ono třeba a podobné tajuplné víry víří nejenom v češtině, ale bezpochyby také v angličtině nebo třeba také v čínštině nebo také v němčině a bezpochyby by došlo k poněkud trapné situaci pokud bychom se průměrného Angličana zeptali na původ slovíčka clue nebo key a pochopitelně bychom dostali do podobných rozpaků každého němce pokud bychom se ho zeptali na jeho wasser, ale raději toho necháme, protože také naše bychom by někdy byli schopni v nás vyvolává přímo závratě, které by nás mohly dostat do dobré společnosti, v níž se ocitl doktor Waltr Bischof, v jehož představitosti ovšem slunce zaujímal poněkud jiné zabarvení, než které dostávalo díky barevnému filtru Claudiiných slunečních brýlí. V jeho mysli totiž všechno vypadalo trochu jinak, než je tak úplně běžné a také se sluncem to u něho nebylo tak úplně samozřejmé jako u jiných smrtelníků a to nejenom proto, že pro něho byly termojaderné reakce naprostou samozřejmostí. Waltr Bischof procházející po rozsáhlém bohnickém parku se zastavil a upřel svůj pohled skrze větvoví mohutných lip.

Slunce profesora Bischofa mělo prostě díky jeho chmurnému rozpoložení máloco společného s nějakou modrou perlou anebo usměvavým orientálním slunečním bůžkem, koneckonců jej ani příliš nevnímal, neboť byl ve svých myšlenkách zaneprázdněn soudním procesem, v němž na lavici obžalovaných seděl Ulrich a ti jeho povedení kumpáni, jimž žalobce Bischof dával za vinu své současné postavení nepochopeného chovance jakéhosi podělaného psychiatrického ústavu, ale neuvědomoval si přitom, že si za to může vlastně sám, protože kdyby se před týdnem nerozběhl v Nebovidské ulici proti jedné dlouhé a vysoké žluté stěně, nemusel by Ulrich přivolat na pomoc sanitku a také by patrně nevzbudil pozornost ošetřujícího lékaře na nedaleké pohotovosti, kterého skutečně nesouvislé řeči jeho naštěstí pouze lehce pohmožděného pacienta zaujaly a o něco později zaujaly také jeho přítele psychiatra, který usoudil, že krátká návštěva v Bohnicích panu profesorovi jenom prospěje, ale pan profesor na to měl opravdu jiný názor a málem nešťastnému psychiatrovi rozbil hlavu, takže už opravdu nebylo o čem diskutovat a milý doktor Bischof byl poměrně rychle dopraven do léčebny, kde mu byla stanovena diagnóza těžkého rozpolcení osobnosti, takže alespoň v jeho případě se ukázalo, že paralelní světy přeci jenom nějak existují, byť pouze v jeho nemocné hlavě. Bohužel si jeho vyšetřující lékař podepisující Bischofův rozsudek neuvědomil, že to s těmi světy není tak jednoduché, protože v jistém smyslu měl profesor Bischof přeci jenom pravdu, neboť takových paralelních světů je ve skutečnosti opravdu nekonečně mnoho, tedy přesněji nejméně tolik, kolik je na světě lidí a jenom taková prostá situace jako vyhotovení lékařské zprávy o tom podává bezpočet důkazů, vždyť už jenom svět za psychiatrovými zády, tedy svět mimo jeho zorné pole, měl určitě tak trochu jinou kvalitu než svět pod a před jeho načervenalým nosem s bílým psacím stolem a dohotovenou zprávou a také dva návštěvníci restaurace Na Růžku naproti železničního nádraží městečka ležícího poblíž zámku Kolomazníky jasně svědčily ve prospěch této hypotézy. Pro ně ovšem den začal vesele, neboť po několika pivech to ani nemůže být jinak než veselé, pokud ovšem nedojde na rumy a borovičky, na které v jejich případě došlo, ale až odpoledne a to už je ale jiná historie. Každopádně jednoho z nich udivila dlouhá zahraniční limuzína, která jim projela pod oknem a upozornil na tuto skutečnost svého souseda a než to dořekl, projela jim tam druhá a po nějaké době ještě třetí a to už byl opravdu důvod k zamyšlení a oba se pustili do diskuse snažící se osvětlit značky těchto drahých vozů a především jejich nečekaný průjezd a jeden z nich, malý tlustý chlapík s prasečíma očkama, to uzavřel, že to asi budou kurva nějaká ta prachatá hovada jedoucí za tím prasetem Auerbachem.

„Víš to je ten Němec, co si nedávno vzal tu prsatou pindu.“

„Jo ten, no viděl jsem to v televizi, a musím ti kurva říct, že ta jeho kunda je fakt bomba, ne jako ta tvoje stará.“

„No zrovna ty máš co povídat, debile.“

A zanedlouho pod okny restaurace Na Růžku projel ještě Ulrich, ale jeho vůz již u hostů této restaurace nezbudil žádnou pozornost, možná také proto, že jejich pozornost byla zaujata již něčím úplně jiným, ale nikdo nemůže popřít, že ti dva vytvořili jeden samostatný paralelní vesmír par excellence.

Všechny účastníky konference vítal postupně jak přijížděli ve velké vstupní hale vyzdobené po stěnách vypreparovanými jeleními hlavami sám hrabě Auerbach a na všech byla znát jistá nervozita, ale pravděpodobně to nebylo tím, že po Auerbachově boku nestála jeho mladá žena, jejíž nepřítomnost omlouval svým hostům drobnou nevolností, o níž si dozajista někteří z nich pomysleli své, když ji při průchodu jednou z chodeb vedoucí do rytířského sálu zahlédli skákat do bleděmodrého oka venkovního bazénu a zejména kulatoučký rakouský generál von Sturm našel v tomto pohledu veliké zalíbení, protože jedno se Claudii přes mnoho jejich nedostatků opravdu nedalo upřít. Dalo by se to shrnout do jednoho bodu, kdyby ovšem k tomuto shrnutí nebylo zapotřebí těch bodů daleko více a opravdu správně vytvarovaný zadek se prostě do jednoho bodu nevrátí ani při nejbujnější fantazii, která ovšem může díky takovému zadku začít malovat roztomile sexuální perversity a opravdu generálovi jich také hned několik vytanulo na mysl, ale vzhledem k okolnostem neměl čas věnovat se těmto příjemným vizím podrobněji, protože zanedlouho byl uveden do rytířského sálu a usazen vedle velmistra Neudorfa, takže pořadatel zasedacího pořádku nevědomky vykouzlil zajímavé spojení mezi světskou a duchovní mocí a nechyběla tam ani moc peněz ztělesňovaná víceméně zbytkem účastníků a zejména italský průmyslník Rossetti si v tomto ohledu příliš nezadal třeba s takovým Auerbachem, který právě povstal ze svého místa, aby pronesl uvítací řeč.

„Milí přátelé, bezpochyby jste již zpraveni o té nepříjemné newyorské záležitosti. Ano, tak zatímco my se tady můžeme pomalu roztrhnout, abychom dali ty podělané evropské věci jakž takž dohromady, tak někdo se naprosto bezostyšně kurví a znásilňuje pokojské. Teď není čas na nějakou květomluvu a musím hovořit naprosto otevřeně.“

Pochopitelně, že všichni vážení hosté této neoficiální konference byli více či méně o této nepříjemnosti zpraveni a každý z nich musel k lapálii šéfa mezinárodního měnového fondu zaujmout stanovisko. Samozřejmě, že k politováníhodnému znásilňování žen a pokojských dochází každý den, ale není úplnou samozřejmostí, aby rujným přestupníkem byl někdo tak vysoce postavený. Bohužel se takové věci odehrávají i v lepších kruzích a možná častěji než by se očekávalo, ale pokud to zůstane tak říkajíc pod pokličkou, tak se vlastně nic neděje a vhodná finanční náhrada poškozené straně většinou celou záležitost srovná, ale jak si pomyslel třeba Liszka, postupovala bohužel americká policie naprosto správně a díky tomu se to nedalo zamést pod koberec a v duchu si řekl, že většího debila jako Silvia Mária da Cundhu vlastně ještě neviděl a už v Davosu pojal podezření, že tento chlípový pohlavár nějak spolupracuje s bordelem Avakuma Avakumoviče a pochopitelně byl také dobře zpraven o některých eskapádách tohoto pána již z minulosti a právě tyto informace mu pomohly správně naladit vedení fondu při nahlížení do evropských záležitostí. Teď ale byla celá tahle jemná diplomacie v troskách, a pokud ten idiot začne zpívat, aby si zachránil kůži, může být ještě hůř. Ulricha pochopitelně tato zpráva ani nepoděsila ani nijak mimořádně nepřekvapila, protože o morálních kvalitách obyvatel paralelního světa mocných věděl své, ale zaskočila ho spíše nebetičná samolibost a pocit naprosté beztrestnosti s nimiž milý Silvio napadl nešťastnou pokojskou a on osobně by nechal s klidným svědomím zpupného násilníka rovnou vykastrovat, kdežto generál von Sturm ve své vojenské přísnosti a rozhodnosti by pověsil Silvia rovnou za koule do průvanu na první pouliční lampu a velmistr Neudorf by navzdory svému křesťanskému přesvědčení nechal nebezpečného devianta popravít a jeho bezhlavou mrtvolu by nechal pohodit na mrchoviště jako potravu pro potulné psy, v čemž se projevilo jeho myšlenková vazba na středověký svět a kdo by se s ním pustil do rozpravy o teologických záležitostech zjistil by, že je těchto vazeb ještě daleko více, jako se to stalo ještě

téhož dne Ulrichovi, který nebyl dostatečně opatrný a o přestávce mezi jednáními se s ním dal u bufetového stolku obloženého nejednou delikatesou do řeči. Signor Rossetti v myšlenkách vyjádřil celkové pochopení pro jednání toho proklatce, jak ho nazval Auerbach, ale měl si zkrátka dát větší pozor a vůbec nechápal, proč si ten rošťák neobjednal třeba deset prostitutek ale s povzdechem si dodal, že znásilnění je zkrátka znásilnění a mimoděk tím na sebe ledacos prozradil, ale protože jediným posluchačem tohoto monologu byl on sám, nestalo se nic pohoršlivého a zároveň s myšlenkami zúčastněných pánu plynula také řeč hraběte Auerbacha, který projevil obavy, že by se jim jejich tak pracně vybudovaná stavba mohla velmi rychle zhroudit a možná by se také mohly hroudit investice zúčastněných pánů. Dále dodal, že to by samo osobě nebylo tak zlé, neboť jak všichni dobře ví, dá se spekulovat i na ztrátu, takže by z případného hroucení cen akcií mohl být docela výdělečný obchod, ale takové jednání by bylo velmi krátkozraké, protože v budoucnosti by mohlo dojít ještě k horšímu kolapsu, který si nikdo nepřeje a patrně měl na mysli situaci, při níž se hroudí bankovní systémy a co nedodělá zhroucení, dodělá s přehledem inflace a drobný stíradal začne místo do zaměstnání navštěvovat politické shromáždění, z čehož ještě nikdy nevzešlo nic dobrého. Potom vyzval účastníky konference k zamyšlení, co by každý z nich mohl v této věci svým vlivem dosáhnout.

S prvním příspěvkem vystoupil sběratel Liszka, který vnesl do rytířského sálu svým projevem skutečně mafiánského ducha, neboť byl nerozvážností Silvia Mária opravdu pobouřen a jeho čin vážně narušoval jeho plány a to nemůže žádný kmotr nechat bez povšimnutí, i když pochopitelně metody italských a jiných zločineckých organizací mu byly na hony vzdáleny, ale v podstatě by celého nešťastného Mária nejraději nechal zabetonovat do nějakého dálničního pilíře.

„Přátelé, jak jistě víte, podnikl jsem ve spolupráci s jeho jasností Auerbachem několik kroků, které nám měly zabezpečit klid a zejména naše peníze, což se nám za použití jistých netradičních metod také částečně podařilo. Víím, že někteří z vás byli poněkud šokováni mým přístupem, ale musíte uznat, že likvidace Avakuma Avakumoviče a následná tvorba nového evropského účetnictví přinesla svoje ovoce a nyní se nám dostalo zprávy, že pan Silvio da Cunha někde v New Yorku provedl takovou nepřístojnost. Jsem poměrně tolerantní člověk, ale za toto porušení pravidel hry by měl milý pan Cunha nést následky, ale bohužel nikoli soudní, neboť popotahování po amerických soudech a nedej bože jeho odsouzení by nám opravdu neprospělo a tak, ačkoli velmi nerad, neboť jeho čin odsuzuji z lidského hlediska, budu muset...“

Také další pánové nakonec dospěli ve svých prohlášeních k tomu, že budou muset a všichni se shodli na tom, že se opravdu musí něco udělat a rokování o původních záležitostech se muselo odsunout na jindy.

O přestávce se mimo jiné konečně také podařilo Ulrichovi promluvit s Liszkou, ale před tím musel absolvovat několik náročných rozhovorů, mimo jiné s hrabětem Auerbachem o desetinném rozvoji u iracionálních čísel a s velmistrem Neudorfem o prvotním hříchu, který Ulrich podle velmistra interpretoval velmi netradičně, neboť konstatoval, že právě díky němu se z člověka vlastně smývají všechny viny, s čímž ovšem Neudorf resolutně nesouhlasil, ale Ulrich zase jednou zalitoval, že toho řekl více než měl a přitom si už snad stokrát říkal, že před nějakými jedinci je opravdu záhodno držet jazyk za zuby, protože vás to potom stojí hodně námahy elegantně vybruslit a nerozbít si přitom nos. Korunu tomu nasadil Neudorf tvrzením, když řekl: „To by potom ale byl také nevinný ten neřád da Cunha a nemůžete přeci popřít, že vinný je.“

Ale do dalších hlubších rozprav o podstatě viny a nevinu Ulricha po tomto Neudorfově duševním výkonu naprosto přešla chuť a bohužel se mu ještě připlétl do cesty generál von Sturm a tady už měl Ulrich, co dělat, aby milého generála nenakopal do zadku a zalitoval toho, že se s Liszkou vůbec kdy do něčeho pustil a v duchu se rozhodl, že se z celého tohoto

cirkusu pokusí nějak inteligentně vycouvat, ale byl si dobře vědom toho, že se zapletl do příliš vysoké hry a že to nebude v žádném případě nic jednoduchého, ale nechal si své obavy prozatím pro sebe a když se konečně potkal s Liszkou, tak se ho zeptal na jeho soukromý názor na celou tu patálii se znásilněnou pokojkou.

„Znáte mně doktore snad už natolik dobře, že víte, že se málokdy pouštím do nějakého přemrštěného moralizování a zejména u lidí z těchto vrstev, ale ten chlap mne strašně naštvál už jenom z toho prostého důvodu, že si asi neuvědomil, že zkrátka již nežijeme někdy v osmnáctém století, kde se ledasjaká taková patálie zejména u aristokratů dala přejít mávnutím ruky, pokud ovšem celá věc nepřerostla do nějaké abnormality jako onehdá u té Báthoryové. Doba je zkrátka jiná a člověk se tomu musí přizpůsobit a ten bohorovný pán především ohrozil cizí peníze a to se nepromítá. Má ale obrovské štěstí v tom, že je to natolik známá osobnost, že nějaká nečekaná nehoda by vyvolala spíše nežádoucí pozornost, takže bohužel tenhle zvrhlík nás tady bude otravovat ještě dlouhá léta a mám obavu, že s ním nakonec ještě někdo z přítomných bude muset zdvořile pokonverzovat, ale existují způsoby jak mu trochu znepríjemnit život a pokusím se v tomto ohledu vyvinout maximální úsilí. Nu a co vy, jak jste si užil Pražské jaro? Jste přeci nyní slavná osobnost a slyšel jsem, že váš Urychlovač měl přímo kolosální úspěch.“

Poznámku o své proslulosti odbyl Ulrich několik slovy a potom vylíčil Liszkovi svoji historku s profesorem Waltrem Bischopelem. Liszka jenom nevěřičně kroutil hlavou a pronesl: „To je ale úplně neuvěřitelné. Myslel jsem si, že se takové postavy potrhých vědců mohou vyskytovat pouze v nějakých Verneovkách a napadl mne právě jeden z vynálezů Zkázky. Vy si opravdu myslíte, že na té ideji paralelních světů něco opravdu je?“

Ulrich si upil trochu šampaňského a proměnil se přímo v delfskou pýthii, když řekl: „Ano i ne.“

„...no tak to jsem se od vás zase něco dozvěděl, ale tentokrát se mi jen tak nevykroutíte a až bude trochu více času, budete se muset k tématu vyjádřit podrobněji...“

Sluneční koleso se odpoledne dokutálelo k západnímu obzoru, a přestože se takto dokutávalo s železnou pravidelností již pěknou řádku let, neztrácela tato nebeská podívaná svůj půvab a díky jeho nižší poloze nad obzorem vrhaly dvě mužské postavy vystupující k mírné vyvýšenině s malým pavilónkem poněkud delší stíny. Ulrich s Liszkou si prostě toho dne po skončení konference vyšli na procházku po kolomaznickém parku a měli štěstí, protože počasí bylo nádherné a bylo teplo skoro jako v létě, ale nebylo to takové to úmorné horko. Čili situace uzrála k tomu, aby se mezi břízkami materializoval turgeněvovský vypravěč, který by patrně pronesl: „Podejte mi ruku milá čtenáři a já vás provedu po kolomaznickém parku, pojďte, budeme se společně procházet pod vzrostlými buky“...což také činili Ulrich s Liszkou než doputovali k výše zmíněnému pavilónku, ale potulovali se pod tou bujnou jarní zelení bez onoho vypravěče, jehož duch ale byl jistým způsobem přítomen v jejich rozpravě, ačkoli jejím obsahem nebyly právě Lovcovy zápisky, nýbrž J. W. Goethe. Jejich velkým štěstím ale bylo, že do úprav a rozšiřování tohoto parku se nepustil slavný budovatel vídeňského zrcadlového bludiště Albert, nýbrž jeho mladší bratr Albrecht, jenž patřil mezi skutečně osvícené duchy své doby a který dosáhl v několika vědních oborech, zejména mineralogie, velkého věhlasu a také se stýkal s některými z tehdejších velikánů a zámek v Kolomaznicích také několikrát navštívil také Goethe, který si přímo zamiloval zdejší rozsáhlý park, který již za Albrechtových časů proslul svoji krásou. A také klasicistní pavilónek odkud byl nádherný výhled na celý areál. Samozřejmě být na Albrechtově místě Albert stálo by zde ohromné přírodní bludiště a možná by v jeho středu také stál nějaký pavilón dostupný zřejmě jenom pro svého tvůrce anebo nějakého umanutého milovníka hlavolamů. Pochopitelně ve svém rozhovoru prošli také ještě jednou kolem té nešťastné násilnické epizody, z níž měl Liszka těžkou hlavu, ale v průběhu procházky nakonec dospěl k závěru, že to snad nebude tak zlé jak to vypadá na první pohled, protože o svém účetním

podvodu bude Silvio mlčet a to je jisté jako že dvě a dvě jsou čtyři a o jeho podřízeným platí to samé, protože by si jenom podřezali větev.

„...takže to pusťme z hlavy a pojďme se potěšit vyhlídkou, již se těšívával také velká mistr z Výmaru. Musím se vám přiznat, že pokaždé, když se mi poštěstí toto místo navštívit, zmocní se mě téměř posvátná úcta a vždycky si řeknu, tak tady pobýval ten rošťácký veleduch.“

Ulrich projevil mírný údiv a opáčil: „To jsem ale opravdu netušil, že Goetha přímo zbožňujete.“

„Máte skutečně pravdu, že jsem o něm vlastně před vámi snad ani jednou nezmínil a najednou mi to připadá až podivné a vlastně tak trochu jako nevysvětlitelná záhada, protože jinak o něm řečným poměrně často. Vážně zajímavé. A víte, co mne na něm zaujalo snad nejvíce kromě toho, jak si občas dovedl opravdu užívat života? Jeho zarputilý a vytrvalý odpor proti Newtonovi.“

V KLASICISTNÍM PAVILÓNKU DOJDE MEZI LISZKOU A Ulrichem k diskusi o klasické mechanice a zároveň přijdou na přetřes paralelní světy a oba pánové nakonec usoudí, že vlastně žijí v naprosto rozdílných paralelních vesmírech a Ulrich se pokusí prostřednictvím bishopovského matematického aparátu přijít na to, jak je vůbec možné, že se jejich vesmíry vůbec kdy protnulý a dojde k závěru, že alespoň podle této hypotézy by oni dva vlastně ani neměli existovat, takže informuje sběratele Liszku, že jsou tedy muži bez existence nebo-li nemuži s existencí jak správně poté poznamenal Liszka...

Oba muži konečně dospěli až k pavilónku, což byla jednoduchá stavba s osmiúhelníkovým půdorysem a sedmi bílými stěnami s velkými francouzskými okny, tedy skutečně budova jako stvořená k vyhlídkám a rozjímání. Uvnitř bylo podél stěn postaveno sedm bílých laviček a uprostřed stál na podlaze z vyhlazených dubových fošen obyčejný bílý stůl.

„Nu vida,“ pravil Ulrich potěšený harmonií prostoru, do něhož tiše vstoupili se zasněným Liszkou. „Tady se muselo vašemu básníkovi opravdu líbit. Úplně ho vidím, jak sedí tady v rohu a pozoruje protější svah s tím roztomilým rokokovým budoárkem.“

A pomalu přešel k onomu rohu a usedl tam na lavičku.

„Tady se určitě svého času odehrály zajímavé věci. Tak mne jen tak mimochodem napadlo, že se tady také mohli, samozřejmě úplně hypoteticky, setkat oni dva tak rozdílní bratři Albrecht a Albert a svést tady vzrušenou rozpravu o koncepci úpravy starého parku, který v té době ještě spíše připomínal prales.“

„Nu vás tedy doktore napadají věci. Tady vidíme, že je to opravdu inspirující místo a jsem opravdu rád, že člověk ještě má i v této mizerné době možnost si občas pobýt někde, kam nemá okolní svět přístup, i když si samozřejmě uvědomuje, že to je pouhá iluze, ale pokračujte. Jakpak to tedy mohlo vypadat a co se stalo, když se, jak říkáte, pouze hypoteticky sešli oni dva Auerbachovi předci. Možná bych vám to jenom doplnil o jeden detail a to ten, že druhého dne měl na zámek přijet při své cestě do Prahy, do které ovšem nikdy nedošel, náš slavný německý poeta.“

„Jak myslíte, ale musím vás dopředu upozornit, že to vlastně nebylo nikterak zajímavé setkání, protože se pochopitelně neshodli na parkové úpravě a vznikla z toho poměrně nepříjemná hádka, což se jim stávalo téměř pokaždé, když se setkali, takže to nepřekvapilo ani je a nemělo by to překvapit ani nás, i když v tomto případě byla hádka prudší než v předešlých případech, protože Albertův nápad udělat z divokého lesoparku velkolepé bludiště Albrechta roznítlo téměř k nepříčetnosti, tudíž se neovládl a vytasil šavli z pochvy pověšené na stěně nad jejich hlavami, když se před chvílí skláněli nad plánem bludiště, který v Albrechtově pracovně před chvílí rozložil Albert, který ale velmi pohotově tasil druhou šavli a poté se oba rozlícení bratři bili tak divoce, že přitom rozsekali co se dalo a Albert si

odnesl ze souboje kromě nenávistných pocitů vůči bratrovi také pěkně dlouhou jizvu přes levou část své tváře a právě tady by to pane Liszko mohlo konečně začít být trochu zajímavé, protože přesně tato ještě velmi čerstvá jizva zaujala Goetha sedícího právě v tomto altánku, který byl jedním z prvních, které nechal Albrecht v rámci stavebních a parkových úprav vybudovat, kterého vyrušil příchod elegantního štíhlého pána, kterého chvíli považoval za Albrechta a kterého se také zeptal na původ oné jizvy a milý Albert samozřejmě zlomyslně využil Goethova omylu a pokusil se dehonestovat svého bratra jeho vlastními slovy s tím, že velkému mistrovi sdělil, že k ní přišel při obraně svého stavebního plánu a vysvětlil mu, že byl díky svému nápadu napaden svým bláznivým bratrem Albertem a poté načrtl před géniovým duševním zrakem svoji vizi, která Goetha velmi zaujala, ne-li přímo nadchla a tím zasel zrno sváru mezi básníkem a svým bratrem Albrechtem. Ještě ten den opustil Albert zámek, aniž by se rozloučil s velkým básníkem, natož pak se svým mladším bratrem, který musel udivenému básníkovi uvést věci na pravou míru a vysvětlit mu bratrovu duševní úchylku, ale své záměry s parkem před ním již nebyl schopen obhájit, protože Albertovi vize ho až příliš živě zaujaly a došlo to až tak daleko, že ho při obhajobě svých plánů nechtěně urazil, když Goethovi řekl, že vůbec nerozumí tomu, co takové stromy a keře opravdu potřebují a že je si zcela jist, že je sice možné, že něco ví o bludištích, ale o lesoparcích že určitě neví nic a tak se stalo, že ještě téhož dne opustil již navždy Goethe tento půvabný zámek a již se zde také nikdy neukázal a já jsem vám, ale pane Liszko zcela jasně ukázal, jak mohou fungovat paralelní světy a jak vidíte stačilo by pár slov a celé by to proběhlo jinak a nejinak je tomu i ve skutečném životě, neboť kupříkladu pár momentálně nevhodně pronesených slov by vykolejilo náš příběh úplně jinam, než jak jsme o nich smýšleli u snídaně a v jednom má ten Bischof, ten geniální fyzik pravdu, těchto světů a to nejenom čtyřrozměrných je nekonečně mnoho, ale to jsme se dostali od Goetha přeci jenom příliš daleko.“

„Tak vám doktore opravdu děkuji za to, jak jste se mi obul do mého oblíbeného básníka. Až to vypadá, že ho snad nemáte rád, ale já vám to nevyčítám. Pokud vám ho bude někdo pořád otloukat o hlavu, tak je jasné, že k němu můžete získat leda odpor, ale nechme Goetha Goethem. Chci se zeptat, vy o těch teoriích Bischofa budete asi vědět o něco více než je obvyklé, že ano?“

„Jsem udiven vaší neobvyklou zvědavostí. Většinou jste poučoval vy mne a já jsem vám za to vděčen a nyní mne podrobujete přímo křížovému výslechu a mám pocit, že to není samo sebou, že ano?“

„Ale kdepak, doktore, kdepak, nehleďte za tím nic zvláštního. Jen jsem rád, že si tady můžeme na takovém kouzelném místě jen tak bez okolků v klidu popovídat a prostě bych se rád dozvěděl o těch věcech něco bližšího a opravdu po mně nechtějte, abych vás tady začal přesvědčovat o přednostech Goethova díla. To opravdu ne a vy si mě konec konců stejně jen tak dobíráte, protože jsem od vás nedávno slyšel přímo plamenné panegyriky ohledně mistra z Výmaru. Víte co, dobře se to poslouchá takové ty řeči, kde se to jenom hemží deseti či sto rozměry a dokonce jak to tak vypadá, není problém, aby se to v nich hemžilo třeba miliontirozměrným prostorem. Samozřejmě druhá věc je, zdali je to vůbec k něčemu a nejedná-li se o pouhou nesmyslnou duševní gymnastiku a konec konců, je-li těch Bischofových paralelních světů nekonečně mnoho, musel by existovat i nekonečně rozměrný prostor a dokonce bych muselo být nekonečně mnoho, jestli jsem to pochopil?“

„Jistěže máte opět pravdu a s tím Goethem to nebude u mne tak zlé a k tomu nekonečně rozměrnému prostoru můžu říci snad jenom tolik, že když ho postavíte vedle klasického nekonečného newtonovského prostoru, zjistíte, že to zas tak děsivá potvora není. Opravdu se to musí brát s rezervou a ne příliš vážně, protože se vám nakonec může, přihodí duševní kolika, která postihla také doktora Bischofa, ale na druhou stranu by bylo velmi zajímavé, kdyby se nakonec zjistilo, že má opravdu dvojče, které před časem záhadně zmizelo. To by

potom celá jeho historka vypadala poněkud jinak, než jak vypadá doposud. Co myslíte, nedalo by se to zjistit?“

„Bud'te v klidu. Již jsem se po tom poohlédli a vypadá to na to, že náš doktor je nefalšovaný jedináček, takže alespoň v tomto bodě, tedy s Kurtem, vás vodil za nos, což ovšem ještě naprosto neznamená, že neměl v některých jiných ohledech pravdu, ale potíží asi bude v tom, že ony skvělé výpočty umožňující propojení těch různých světů prováděl právě Kurt a nikoli Waltr. Myslím, že jste mi řekl, že vám Bischof tvrdil, že jeho výpočty vedou k naprosté separaci všech světů a že jsou navzájem naprosto nedostupné, ačkoli k sobě přiléhají tak těsně, že to snad už ani nejde více, ale že právě v Kurtových pracích se možnost průchodu jaksi otevírá. Takže milý Waltr mohl ve své rozdvojenosti v poklidu pracovat na dvou souběžných hypotézách, ale Kurtova neboli Waltrova práce se někde zašantročila a tady by opravdu bylo co zjišťovat a v tomto směru se pokusím ještě něco podniknout. Mám pocit, že vy jste obeznámen pouze z jeho oficiální, uveřejněnou prací?“

„Přesně tak...“

Slavný filosof existence doktor Schneider vstoupil do Altánku v okamžiku, kdy se Ulrichův výklad blížil k závěru, jako se úplně stejně ke svému závěru blížil tento vydařený den, takže po uvítání s přítomnými pány vyzval Ulricha, ať se jenom nenechá vyrušovat a klidně dokončí svoji řeč. Ulrich se tedy nenechal vyrušovat a shrnul vše v několika větách.

„Takže aniž jsme byli nuceni zabruslit do technických detailů, došli jsme podle Waltrova modelu k jasnému závěru, že paralelní světy se pouze dotýkají, ale to je také vše, takže použijeme-li oblíbenou metaforu, že co člověk to ostrov anebo třeba paralelní svět, musí nám zákonitě vyjít, uznáme-li Waltrovu hypotézu jako platnou, že bychom zkrátka neměli existovat, protože naše světy se očividně protínají, takže abych to shrnul, musím říci, že jsme vlastně muži bez existence.“

Liszka se zasmál a dodal: „Anebo také nemuži s existencí, alespoň podle Waltra Bischofa.“ Doktor Schneider se mezitím usadil na jednu z laviček a vstoupil do hovoru poznámkou.

„Není to prosím vás ten Bischof, o němž jsem si nedávno přečetl, že byl za velmi podivných okolností hospitalizován v pražské psychiatrické léčebně.“

Liszka mu potvrdil, že ano a dále poznamenal.

„Přišel jste v pravou chvíli a vyloženě mne zachránil z tenat tohoto sofisty, který mne nebýt vašeho příchodu málem přesvědčil, že neexistuji, ale vy to jistě budete schopen uvést na pravou míru.“

„Tak to vás budu muset zklamat a to si ani nebudu hrát se slovíčky jako tady pan doktor. Víte co, klidně bych vás mohl začít přesvědčovat o opaku, ale nakonec tady zůstane hromada slov a jasný pocit, že to nemá cenu, ale o tom jestli existujete či nikoli vás přeci nemusí nikdo přesvědčovat pane Liszko, ale jestli nebude tady pan doktor proti, přeci jenom bych se osmělil a dodal několik postřehů amatéra k oněm nekonečným, o nichž jste před chvílí hovořil patrně v souvislosti s hypotézami onoho nešťastného vědce Waltra Bischofa. Mimo jiné znám velice dobře primáře oné kliniky a možná bych se mohl přeptat na stav vašeho pacienta. Neznám sice podrobnosti jeho případu, ale alespoň tolik jsem z novin pochopil, že se snad někde v Praze rozběhl proti stěně, ale odbočuji“

...a Ulrich ho na chvíli přerušil, že by mu za ono přeptání byl velice povděčen a Liszka se do toho vložil, že by snad nebylo od věci poblázněného učence navštívit.

„Zkusím pánové, co bude v mých silách, ale nemohu vám nic zaručit a nyní bych jenom krátce poznamenal, že k tomu, abychom nabyli pocitu jakési průzračnosti naší existence snad ani nepotřebujeme nějaké nekonečně dimenzionální prostory, kterým v podstatě asi nic nebrání v jejich existenci a jistě nějak asi existují a u tohoto nějak je vždy důležité si uvědomit pro koho a jak, ale bohatě si vystačíme s jedním nekonečným vesmírem, který ovšem, jak se nám poslední dobou ukazuje, nemusí být vůbec nekonečný, ale jenom pořádně veliký, ale ani tato domněnka nás vlastně nekonečna nezabaví, protože alespoň potenciálně nekonečný může

být, ale ani v případě jeho uzavřenosti se ho nezabavíme, protože nějak začal a nějak skončí, ale nějak něco bylo před a patrně bude i po a jak jste si povšiml pane doktore, cítuji zde vaše myšlenky z vašeho článku pro Berlínský časopis pro fyziku a jiné přírodní vědy ze zvláštním ohledem na matematiku. I v jednom obyčejném trojrozměrném nekonečném prostoru bude člověk naprosto ztracen a bude-li těch rozměrů o něco více, nic to nemění na oné ztracenosti jeho obyvatel a mám pocit, že nám nějaká uzavřenost tohoto prostoru moc nepomůže a tím pádem ani jeho konečnost. Tady je všechno všude a nikde a jestli se něco stalo nebo nestalo je vlastně úplně jedno, takže, kdo zaujímá tento postoj, stává se skutečně vlastně mužem bez existence a je věčnou otázkou, může-li to být i jinak a pokud ano, tak jak jinak a obvyklá odpověď vám promění to vaše abstraktní nekonečno či nekonečná v Bohu, ale touto proměnou jsme náš problém pouze poposunuli na jinou úroveň, ale jeho podstata se nemění stejně jako se nemění jeho podstata s tím jestli obdaříte náš prostor dalšími dimenzemi anebo na něj začnete nalepovat další a další světy, ale promiňte mi, že vás tady obtěžuji takovými trivialitami, z nichž se už staly otřepané fráze. Já osobně z toho mám pocit, jakoby se vážně už nic nového nikdy nemělo přihodit a takový postoj pochopitelně k ničemu nevede, takže jsem se od jisté doby přestal metafyzikou zabírat a pilně jsem se soustředil na jiné, poměrně přízemnější záležitosti...

Začalo se stmívat a pánové se rozhodli, že asi bude na čase se pomalu vrátit do zámku. Na zpáteční cestě ale obrátili svoji pozornost k průběhu dnešní konference a při tom také potkali již nedaleko od zámku Claudii zavěšenou do svého muže. Šťastní novomanželé se k nim připojili a tak se Claudie dozvěděla o existenci Waltra Bischofa a něco málo o jeho hypotézách a jeho nemoci a nutno říci, že její obrazotvornost byla zaujata zejména paralelními vesmíry a hlavně rozpolceností učencovy mysli a také ona projevila zájem nemocného muže navštívit. Hrabě Auerbach jenom vtipně poznamenal, že je to vážně pikantní dozvědět se o existenci tohoto muže od mužů, kteří vlastně ani neexistují a mohl to pronést jenom proto, že na přetřes přišel i obsah filozofického rozhovoru proběhnuvšího a ztratit se nadobro v poměrně nedávné minulosti. Ještě před hlavní portálem se Ulrich zeptal Auerbacha na Goethovy návštěvy Kolomazníků a ten mu potěšeně potvrdil, že mistr se zde skutečně několikrát zastavil, protože velmi oceňoval vědecké práce tehdejšího majitele panství hraběte Albrechta, ale že je také pravda, že z nikdy nevysvětlených příčin své návštěvy ukončil a natrvalo také přerušil korespondenci a podle všeho v tom mohl mít prsty onen pomatený Albert, ale to jsou všechno jenom dohady, ale že by byl vděčen za jakoukoli zprávu, která by tuto roztržku ujasnila a vysvětlila. Liszka se nenápadně a významně podíval na Ulricha a ten raději sklopil oči, takže si mohl porovnat obutí všech účastníků procházky, ale na tom nebylo opravdu nic zajímavého snad až na Claudiiny lodičky, ale ty mu stejně nepatřili.

Po příchodu do zámku zjistili, že navečer přijel z Prahy skladatel Janitzek, který právě procházel vstupní halou ve společnosti průmyslníka Rossettiho, a vypadalo to, že oba pánové jsou ponořeni do velmi živého rozhovoru a podle divoké gestikulace hudebního skladatele se dalo usuzovat, že jeho tématem nebude nic jiného než hudba. Hrabě Auerbach také vzápětí Janitzekovi navrhl, že by nebylo od věci uspořádat po večeři malý komorní koncert a poté se obrátil ke svému doprovodu.

„Nemůžeme přeci nevyužít takovou skvělou příležitost, neboť takové mistry tady nevidáme každý den a myslím si, že ani vám nebude takové hudební osvěžení proti mysli.“

A opravdu se nemýlil, protože právě naopak, byl jeho návrh s nadšením přijat a Janitzekovi tedy nezbylo než souhlasit.

Večerního koncertu se kupodivu zúčastní také Kurt Bishop a my se tak společně s Ulrichem ocitneme v té nejlepší společnosti a můžeme se volně oddat poslechu hravě

Janitzkovi symfoniety a přitom si tak troch zauvažovat o tom, co je a není dobrá společnost.

Po chutné a s velkou pečlivostí připravené večeři se nasycení a spokojení stolovníci odebrali do hudebního sálu a museli přitom projít kolem nejméně patnácti starobylých fortepiánů, které sem svého času připutovali z Vídně a svého času byli součástí rozsáhlé sbírky hudebních nástrojů shromážděné vyřinutým Albertem. V sále se společnost rozsadila kolem ohniska tvořeného hudebním zátiším sestávajícího z jednoho notového stojanu, jednoho fortepiána a dvou houslových nástrojů různých velikostí a vytvořila tak, jako celek, velmi inspirující sestavu, která by nadanému malíři mohla poskytnout plodný podnět k namalování skupinového portrétu, v němž by tváře posluchačů vyplouvaly vstříc divákovým očím z tajuplného pološera, neboť celý výjev by byl ponořen do mihotavého svitu několika voskovic. Pouze skupina čtyř hudebníků a v našem případě by to byli Janitzek, Auerbach, Rossetti a Claudie by byla zalita světlem dopadajícím z velkého benátského lustru jehož třípytlivá nádhera by se zrcadlila v velikém zrcadle umístěném v pozadí a případný divák by si mohl případně v klidu prohlížet zadumané tváře posluchačů, popřípadě by mohl obrátit svoji pozornost přímo k hudebnímu kvartetu hrajícímu s vášnivým zaujetím jednu z hravých Janitzkových symfonií a patřil-li by onen divák mezi jedince nadané mimořádnou obrazotvorností, mohl by si do statického obrazu začít vkládat dynamický děj odehrávající se v myšlenkách jednotlivých postav a při pokusu zachytit ony vířivé proudy ducha by si možná mohl pomyslet, že umístěním svých postav na plátno získal velikou výhodu, neboť mu tak odpadla námaha spojená s popisováním jejich pohybů a nějaké to poposedávání a škrábání se na hlavě či kutálející se krupěje potu po čelech tak ztratilo své výsadní postavení a on tak získal široký prostor pro zobrazení tajuplných zákoutí ducha. Někoho jiného by mohl pohled na takové plátno inspirovat spíše k úvahám, jestli seskupení postav patřících podle místa a oděvu patrně do vyšších společenských sfér, skutečně vytváří něco, čemu by se mohlo říci ideální společnost. Takový divák by se postaral o to, že by si položením takové otázky, vytvořil prostor pro nejedno kratochvilné odpoledne, neboť dospět k jednoznačnému závěru, co to vlastně je a není dobrá společnost není právě jednoduché, neboť se nám při rozhodování o této věci téměř vždy vykutálí ne jeden protichůdný názor. Amatérský myslitel, inspirovaný pohledem na náš obraz, by se mohl ocitnout v neřešitelném dilematu již na počátku svých úvah, kde by se rozhodoval o správném východisku pro další návazné analýzy. Ve zkratce by se ono dilema dalo označit jako spor mezi částí a celkem anebo dalšími otázkami, co je důležitější, část nebo celek, jedinec anebo celá společnost. Ulrich, který se při poslechu Janitzkovi symfonií, zabýval podobnými otázkami se nakonec přiklonil k jedinci a ono přiklonění způsobilo jednak téma skladby nazvané Ježíš mezi poběhlicemi a jednak jistá historická, přímo biblická paralela popisující z různých úhlů pohledu ve čtyřech evangeliích kousky a alotria jedné čtrnáctičlenné skupiny. Ulrich si při vzpomínce na apoštoly řekl, proboha a kde jinde už bych měl hledat metaforu, příměr pro ideální lidské společenství, ale ani tady vlastně nenalezl to, co hledal a ona vytoužená jednota a harmonie se mu tříštila o slabé lidské jedince tvořící Ježíšův doprovod a tak skončil u jedince a otázky, jak by měl takový ideální jedinec vypadat, ačkoli mu stále bylo podezřelé pomyšlení na to, že by skupina ideálních jedinců mohla tvořit ideální celek a právě tady se mu v duchu vynořil Kurt Bishop a tím pádem se také on mohl potěšit poslechem skutečně skvostné hudby provedené sice vyjma Janitzka amatéry, ale s opravdovým nasazením a Ulrich musel obdivovat, jak dobře si vede Auerbach se svoji flétnou a musel uznat, že také Rossetti a Claudie si se svými smyčci nevedli špatně. Těžko říci, co by si mohl pomyslet o provedené symfonii Kurt, jelikož forma jeho existence byla velmi pochybná, alespoň v Ulrichově mysli, kde se vlastně vynořil jako negativní příklad, na druhou stranu o několik desítek kilometrů dál nabyla jeho existence, alespoň v jiné mysli, daleko pevnějšího základu, neboť Waltr Bishop se při poslechu jedné

z Beethovenových symfonií ve svém pokoji na psychiatrické klinice, kde mu byla díky jeho postavení a zásluhám přeci jenom věnována důkladnější péče, než kdyby ho tam dovezla policejní hlídka jakožto pomateného exhibicionistu ve smradlavém pršiplášti, kterého sebrali někde v Kunratickém parku, kde měl při svém odhalování tu smůlu, že mezi jeho diváky se omylem přichomýtl jeden strážník, opět proměnil ve své hypotetické dvojče, tudíž ho okamžitě začal Beethoven nudit a strhnul si sluchátka a začal chodit sem a tam po svém pokoji a okamžitě začal osnovat plány na útěk z blázince, ale protože se to odehrávalo v matematickém mozku, byly také podle toho ony plány náležitě komplikované, neboť Kurt nepomýšlel na nic jiného než na přesun do nějakého jiného, lepšího paralelního vesmíru.

ÚVAHY O TOMTO VELKOLEPÉM PŘESUNU BYLY DOPROVÁZENY

PODRUŽNĚJŠÍMI rozbory o stavu světa a lidstva, který hodnotil Kurt ve svém roznícením duchu velmi negativně, neboť se mu neustále vtíraly na mysl věty jako, že to tady stojí všechno za hovno a kam se člověk podívá nevidí nic než faleš a přetvářku a že by to nejrady také celé vyhodil do vzduchu a že to taky udělá až se u ale podaří prorazit neviditelnou hranici do jiného vesmíru, ale tady neustále narážel na odpor tvořený několika parametry z jeho a Waltrových rovnic a tudíž se opět rozčílil, ale tentokrát na Waltra, s nímž se vážně nedá spolupracovat a rozhodl se, že se na něho již nebude obracet a pokusí si ten problém s časoprostorovou bránou vyřešit sám. Ačkoli mocným impulsem pro rozvíjení jeho abstraktních úvah bylo znepokojení nad morálním stavem lidstva, o tom mezi jakými lidmi se momentálně nalézal vůbec neuvažoval, ačkoli by mu taková úvaha mohla stát za to, neboť obyvatelé psychiatrické léčebny tvořili také společnost svého druhu a to společnost vydeděnců, tedy povětšinou lidí, které společenský život dohnal až ke kolapsu. Jistěže ne všichni pacienti pobývající toho času v areálu bohnického sanatoria byli oběti společenského systému a určitě se mezi nimi nalézaly zajímavé zpotvořeniny, tedy alespoň z lékařského úhlu pohledu, který je vždy potěšen nějakou abnormalitou, která jeho nositeli může poskytnout vítané rozptýlení a přinést také vzrušující okamžiky při odhalování příčin proč se před normalitou objevila předpona ab, která způsobila ze života postiženého pacienta absurditu, tedy alespoň z pohledu normálního okolí.

PO KONCERU DOJDE K NĚKOLIKA ŽIVÝM DISKUSÍM, JEJICHŽ SVORNÍKEM A KAMENEM ÚHELNÝM BUDE PŘÁVĚ IDEÁLNÍ SPOLEČNOST A DOKONALÝ JEDINEC. LISZKA PROJEVÍ ROZTRPČENÍ NAD TÍM, ŽE TADY UŽ DÁVNO NĚCO TAKOVÉHO NENÍ, NEBOŤ V SKRYTU DUŠE PŘECI KAŽDÝ POVAŽUJE SÁM SEBE ZA DOKONALÉHO A TUDÍŽ SVĚT JE JIŽ PLNÝ IDEÁLNÍCH JEDINCŮ A OBRÁTÍ SE NA AUERBACHA, AŤ MU VYSVĚTLÍ, KDE JE TEN ZÁDRHEL, KTERÝ ZABRAŇUJE ONÉ DOKONALÉ SYNTHÉSE A POTÉ SE SVORNÍK ROZDROLÍ A ŘEČ SE VRÁTÍ NA ZAČÁTEK K BÝVALÉMU ŠÉFOVI MEZINÁRODNÍHO MĚNOVÉHO FONDU A JEHO SÍTI LUXUSNÍCH PROSTITUTEK.

Dozněly poslední tóny a náhodný divák procházející kolem ohromného obrazu zachycujícího početnou společnost naslouchající v zšeřelém sále hudebnímu představení pro čtyři hráče by nepochybně zapochyboval o svém rozumu, kdyby se mu děj na plátně náhle rozpochoyboval a on by ke svému zděšení uviděl jak se sběratel Liszka pomalu zvedá ze svého místa v předních řadách a rozhlíží se po Ulrichovi, který stál úplně vzadu opřen o stěnu s velikým zrcadlem, takže se úplně ztrácel v pološeru.....

KONEC 8.7.2012

